

Избрани романи

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ

ДЪХЪТ
НА
СТРАСТТА

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ДЪХЪТ НА СТРАСТТА

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

Той е изкуствовед и бизнесмен. Тя е хотелиерка и писателка. И когато двамата се срещат, една невидима искра прехвърква между тях, за да роди едно чувство, една страст, заплашвана и от хорската студенина и измислен морал, и от надвисващата опасност за живота им.

Една от най-четените авторки на известното издателство „Арлекин“ Джейн Ан Кренц е издавана в милиони тиражи по света. Книгите ѝ, неотменно бестселъри, са великолепни саги за неустоимата обич, за непобедимата с нежността си жена.

ПРОЛОГ

Макс Форчън седеше сам в тайната стая на голямата, стара, тухлена къща и съзерцаваше колекцията си. Често го правеше. Отдавна бе разбрал, че картините и книгите бяха единствените неща, които наистина му принадлежаха, единствените неща, които не можеше да му отнеме никой.

Повечето от шедьоврите, които висяха на стените на обезопасеното, с климатична инсталация подземие, бяха дело на художници модернисти, които едва напоследък бяха започнали да получават признанието, което заслужаваха. Няколко платна вече бяха оценени като произведения на гениални творци. Други от художниците още не бяха открити от другиго, освен от Макс.

Макар да знаеше тяхната днешна и бъдеща стойност, Макс не събираше картините като форма на инвестиция. Необуздани, мрачни, технически съвършени, платната отразяваха нещо, което бе в душата му и което той не можеше да обясни с думи. Повечето бяха сходни с кошмарите, които бе имал като дете.

Изобщо не се съмняваше, че някой ден всяка картина, негова собственост, щеше да бъде шумно акламирана като уникално създание, каквото си и беше. Когато станеше дума за изкуство, инстинктът му бе безпогрешен. Той притежаваше *вътрешното око*.

С изключение на пълното събрание на творбите на д-р Сус^[1] и няколко опърпани тома от поредицата „Момчетата Харди“, редките книги в стъклените кутии биха привлекли на всеки търг огромни суми. Макс обожаваше книгите почти колкото и картините.

Особено ценеше стари и редки издания, издания със собствена история, които бяха означавали много за някого. Когато вземеше в ръце някоя стара книга, Макс усещаше някакво преходно чувство на връзка с хората, които бяха живели преди него. Усещаше се тъй, сякаш споделяше някаква, макар и малка частица от нечие минало. А това бе най-близкото му усещане до чувството, че е член на едно семейство.

Еlegantната стара къща, която Макс обитаваше сам, бе разположена върху сиатълския хълм Кралица Ана. От нея се разкриваше панорамна гледка на града и на залива Елиът и затова тя се смяташе за първокласно имение. Всичко в къщата — от калифорнийското каберне совиньон, реколта 1978 година, което Макс пиеше, до изящните ориенталски килими върху лъснатите дъбови подове — бе подбрано много внимателно.

Но Макс съзнаваше по-добре от всекиго, че всичките пари, които така щедро бе вложил в голямата, тухлена сграда, не бяха постигнали непостижимото. Те не можаха да превърнат къщата в дом.

Той не бе имал дом още от шестгодишна възраст. И бе почти сигурен, че никога нямаше и да има. Примирил се бе с този безспорен факт. Отдавна бе разбрал, че тайната на оцеляването се състоеше в това да не пожелаваш неща, които не можеш да притежаваш.

Житейската философия на Макс се оказваше правилна в повечето случаи, защото съществуваха твърде малко неща, които той бе поискал и не можеше да получи.

Измежду многото неща, които бе придобил, бе забележителната му лична репутация.

Хората я обрисоваха по различни начини. Някои казваха, че бил опасен. Други — че бил блестящ и безпощаден, когато преследва целта си — напълно безмилостен. Всички обаче бяха съгласни в едно — когато Макс Форчън се заловеше с някоя работа, то тя можеше да се смята за свършена.

Макс знаеше, че легендарната му репутация се основаваше на един прост факт — той никога не се проваляше.

Или почти никога.

[1] Теодор Сус Гайзел (1904–1991) е американски писател и карикатурист. — Б.р. ↑

1

На Макс Форчън му бе необходим почти цял месец, за да открие любовницата на Джейсън Кързън. А сега, след като я бе открил, не знаеше как да постъпи с нея. Клеопатра Робинс определено не бе типът жена, който бе очаквал да срещне.

Макс стоеше мълчалив до бумтящия огън и наблюдаваше хаоса, който цареше в уютното фоайе на странноприемницата „Робинс Нест Ин“. Въпреки предизвикателното си собствено име мис Робинс определено не приличаше на знойна чаровница, която преживява като прелъстява богаташи, достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат дядовци. Изглеждаше точно такава, за каквато се представяше: весела и забързана съдържателка на странноприемница, която се опитваше да се справи с наплива от новопристигналите гости.

Макс гледеше поредицата блудкави морски пейзажи, които висяха по стените, заслушан в носещата се наоколо глъч. Усмихна се с леко пренебрежение. Очевидно бе, че Клеопатра Робинс не само не бе типичната изкусителка, но и не разбираше много-много от изкушаване. Човек, който би окачил тези сладникави изгледи на побеляло от бурята море, не би бил в състояние да оцени петте картини на Еймъс Лътъръл, които ѝ бяха оставени на съхранение.

Това, че предпочиташе морските пейзажи бе добре, защото Макс възнамеряваше да вземе лътърлите от нея. Те му принадлежаха. Представляваха неговата част от наследството на Джейсън Кързън и Макс бе твърдо решен да предяви претенциите си за тях. Бе готов да използва каквато тактика се наложеше, за да получи наследството си. За Макс не представляваше никаква новост да се бори за онова, което бе негово. От шестгодишен се бе борил практически за всичко, което бе пожелал от живота. Понякога губеше, но в повечето случаи печелеше.

Той отпусна и двете си ръце върху сложната дърворезба на ястреб на дръжката на бастуна си. С известно усилие на волята, което бе станало негова втора природа, успяваше да пренебрегне болката в

крака си. Старата рана тази вечер пак се бе разлютила и предизвикваше спомени, на които нямаше намерението да се поддаде.

Вместо това се съсредоточи върху Клеопатра Робинс, която щъкаше напред-назад зад рецепцията.

Макс си спомни, че Джейсън я наричаше Клио^[1]. Галеното име ѝ отиваше повече, отколкото далеч по-драматичното Клеопатра.

Само Джейсън можеше да си избере любовница, която не се вписваше в стереотипа. Е, Джейсън винаги бе притежавал дарбата да вижда под повърхността на нещата. Имаше проникателното око на интуитивен колекционер, човек, който се доверяваше повече на собствените си инстинкти, отколкото на чуждото мнение. Поразителната колекция от картини, които бе завещал на любимия си художествен музей в Сиатъл, бе доказателство за безпогрешния му вкус. Но петте картини на Еймъс Лътъръл бяха сърцето на колекцията му.

Когато почина, Кързън притежаваше почти двеста картини. Доколкото бе известно на Макс, Клеопатра Робинс бе единствената любовница, която някога бе колекционирал.

Когато се опита да си представи жената зад рецепцията, в леглото с Джейсън Кързън, Макс изпита неочаквано чувство, че нещо не бе в ред. Джейсън бе най-близо до онова, което би бил бащата на Макс. Казваше си, че би трябвало да е доволен, че старецът бе имал известна женска компания през последната година и половина от живота си. Бог е свидетел — след смъртта на жена си Джейсън бе прекарал много самотни години.

Макс прецени, че тя приближаваше трийсетте, бе може би на двайсет и седем или двайсет и осем години. Наблюдаваше случайно килнатия ѝ на една страна сноп тъмнокестенява коса и се улови да мисли как ли би изглеждала, ако косите ѝ обгърнеха раменете ѝ. В прическата ѝ липсваше какъвто и да е стил. Щедрият сноп коси бе прибран очевидно набързо, закопчан с шнола и оставен да пада встрани под собствената си тежест.

Вместо екзотичния прах за почерняне на вежди, който съименничката ѝ би използвала, за да подчертае очите си, Клио Робинс носеше чифт кръгли очила с позлатени рамки. Макс осъзна, че по някакъв странен начин те вършеха работата на сложния грим и прикриваха истинското изражение на големите ѝ, пъстро зелени очи.

Дамата, която бе търсил през последния месец, гледаше на света с професионално дружелюбния поглед на преуспяваща съдържателка на хотел, но той усети в нея нещо по-дълбоко и по-властно.

Макс изпита необяснимия подтик да опита нещо, което, както знаеше от собствен опит, рядко носеше успех. Той погледна на Клио Робинс по начина, по който гледаше една картина.

За негова изненада суетата и шумът около него утихнаха, досущ както когато вниманието му бе приковано от някое произведение на изкуството. Окръжаващият го свят и неговият собствен поглед се ограничиха само върху Клио Робинс. Почти моментално усети дълбоко в себе си познатото вълнение. Бе свикнал на подобно чувство на омая и силно желание, само когато бе сред нещата, които колекционираше.

Джейсън бе казал на Макс, че освен към картини и към книги тази способност можела да се прилага и спрямо хора. Но Макс сам бе открил с немалко усилия, че способността да виждаш под повърхността си имаше граници, когато ставаше дума за други човешки същества. Хората бяха по-сложни от изкуството и много често притежаваха уменията да скриват истината за себе си твърде надълбоко. Въпреки това не можеше да отрече силното вълнение, което изпитваше сега, докато изучаваше Клио посредством онова, което Джейсън наричаше вътрешно око.

— Един момент, мистър Партридж. Ей сега ще извикам някой да отнесе багажа ви в стаята.

Клио се усмихна ефектно на раздражителния на вид мистър Партридж и позвъни със сребърното звънче на тезгяха.

— Тъкмо навреме — измърмори Партридж. — Цели три часа пътувам дотук от Сиатъл. Не разбирам защо, по дяволите, компанията е трябвало да избере една странноприемница на брега за този проклет, тъп мотивационен семинар. Можеха да го проведат и в някой от големите хотели в града.

— Сигурна съм, ще се убедите, че по това време на годината крайбрежието на щата Вашингтон предлага чудесни условия за отдых с образователна цел — Клио погледна неспокойно към стълбището. — Боя се, че в този момент пиколото ми е зает. Ще ви дам ключа и можете да отидете в стаята си. Ако нямате нищо против, ще изпратя багажа ви по-късно.

— Оставете. Ще си го занеса сам — и Партридж грабна куфара до краката си. — Мога ли поне да пийна нещо тук някъде?

— Можете да намерите чудесен избор вина и бира от Северозапада във фоайето, мистър Партридж.

— По дяволите! Всъщност имам нужда от едно мартини.

Партридж грабна ключа си и закричи горделиво към стълбището. Следващите го на опашката трима души се втурнаха напред като вълна.

Макс забеляза как Клио се стегна да посрещне нападението. Видя я да хвърля поглед към стълбите. След като липсващият пиколо не се появи, тя се обърна да посрещне вълната с топла и гостоприемна усмивка.

Вратата на фоайето се отвори с трясък. Макс видя как мълния процепи вечерното небе. С дъжда и вятъра нахлуха и още двама измокрени до кости гости на хотела. Присъединиха се към групата, която се тълпеше пред камината.

— Лъки Дъки отиде да плува.

Изненадан от високия, писклив гласец, който идваше сякаш отникъде, Макс сведе поглед надолу. Гледаше го дребно момченце с буйни руси къдри. Бе облечено в чифт миниатюрни джинси и риза на райета. Изглеждаше на не повече от пет години и смучеше палеца си.

— Моля? — Макс не помнеше откога не бе разговарял с дете.

Момченцето измъкна палеца от устата си само колкото да повтори изречението си.

— Лъки Дъки отиде да плува.

И като мушна отново палеца в устата си, то загледа Макс в очакване.

— Разбирам — потърси Макс подходящия отговор. — Доста студена нощ за плуване, а?

— Чичо Джейсън казваше, че патиците^[2] могат да плуват по всяко време и навсякъде.

Пръстите на Макс стиснаха дръжката на бастуна с ястребовата глава.

— Чичо Джейсън ли?

— Чичо Джейсън го няма — довери му момчето с натъжено изражение. — Клио казва, че е на небето.

„Джонсън Кързън — на небето? — на Макс това му се хареса. Е, предполагам, че всичко е възможно“.

— Ти познаваше ли чичо Джейсън?

— Да.

Момчето извади отново палеца от устата си и се усмихна весело на Макс с беззъбата си уста.

— Аз се казвам Сами Гордън. А татко ми също ли го познаваше?

— Не мисля — хрумна му изненадваща мисъл. — Освен ако татко ти не е чичо Джейсън.

— Не, не, не — рече детето нетърпеливо. — Татко ми не е на небето като чичо Джейсън. Татко ми се е изгубил.

Макс усети, че започваше да губи нишката на разговора.

— Загубил ли се е?

Сами бързо кимна.

— Чух мама да казва на Клио, че той трябвало да намери себе си.

— Разбирам...

— Ама предполагам, че изобщо не е успял.

Макс не знаеше какво да отговори. Огледа претъпканото помещение и видя симпатична жена с къса, медноруса коса да излиза от един офис иззад рецепцията. Притече се на помощ на Клио.

— Това е мама — рече Сами.

— Как се казва?

— Силвия Гордън — Сами гледаше бастуна на Макс с голям интерес. — Защо трябва да се подпираш с това? Ударил ли си се?

— Да.

— Ще се оправяш ли скоро?

— Ударих се преди много време — рече Макс. — Повече от това няма да се оправя.

— О... — Сами бе заинтригуван.

— Сами? — Клио излезе иззад рецепцията. — Къде си?

Макс бързо вдигна глава. Любовницата на Джейсън имаше дълбок, меденосладък глас, който напълно подхождаше на една Клеопатра. И той отново усети тръпката на откритието. Почти можеше да си представи този топъл, чувствен глас в леглото.

— Тук съм, Клио.

Сами размаха мокрия си палец към нея.

Когато Клио се появи из тълпата, Макс мярна някакъв сребърен отблясък. Сведе поглед и се намръщи, когато видя, че любовницата на Джейсън носеше лъскави, сребристи маратонки с връзки с метален блясък. Останалата част от облеклото ѝ не бе чак толкова безвкусна, но не бе и кой знае колко въодушевяваща. Състоеше се от жълта риза мъжка кройка от Оксфорд и чифт избелели джинси.

— Чудех се къде си, Сами — Клио се усмихна на момчето и сетне погледът ѝ се срещна с погледа на Макс.

Той забеляза силната изненада, която се появи в меките ѝ пъстри очи. В един миг очилата с позлатени рамки не можаха да ѝ предложат никаква защита. И в този миг тя бе открита за него, като произведение на изкуството, а той разбра, че и тя го възприема досущ както той нея.

Ефектът от този проблясък на сурова близост поразява Макс. Бе тревожно обезпокоително усещане, което нямаше нищо общо с изживяванията му с друго човешко същество. Досега единствено изключително хубавите картини и много старите книги бяха имали подобен ефект върху него. Обзе го желание, свирепост и властност. Възпротиви му се с всичката сила на волята, която му бе останала.

Погледът на Клио се плъзна по бастуна на Макс и магията свърши. Когато го погледна отново, бе надянала на лицето си професионално гостоприемното си изражение. Очите ѝ пак бяха много хубави, но вече не бяха така ясни и разгадаеми, както преди няколко секунди. Дамата се бе скрила зад воала и Макс отново си върна самообладанието.

— Ще ви обърнем внимание съвсем скоро, сър — рече тя на Макс. — Както виждате сега сме малко заети.

— Той е приятел на чичо Джейсън — каза Сами.

Очите на Клио се разшириха. Професионалната учтивост в изражението ѝ изчезна. На нейно място се появи блестящата, дружелюбна топлина, от която стомахът на Макс се сви.

— Приятел сте на Джейсън, така ли? — попита нетърпеливо Клио.

— Да.

— Това е чудесно. Не се безпокойте. Сигурна съм, че ще можем да ви намерим стая. Разположете се удобно, докато Силвия и аз приключим с приемането на гостите. Не разбрах името ви:

— Макс Форчън.

— Добре. Сами, заведи господина в солариума. Може да почака там.

— Добре — и Сами погледна Джейсън. — Можеш да ме последваш.

Макс не сваляше очи от Клио.

— Ако нямате нищо против, ще почакам тук. Искам да поговоря с вас.

— Разбира се — рече спокойно Клио. — Веднага щом се освободя — и тя погледна надолу към Сами. — Скъпи, не знаеш ли къде е Бенджи?

— Бенджи замина.

Клио очевидно се стъписа.

— Замина ли?

Сами кимна.

— Така казва Триша.

— Сигурно е искала да каже, че е зает — рече Клио.

— Тц — Сами поклати глава сериозно убеден. — Замина.

— Стана тя. Не може да е заминал — каза Клио. — Трябваше да е тук тази вечер. Знаеше, че пристига тази група.

— Клио? Къде си?

Приблужи се млада, на не повече от деветнайсет или двайсет години жена с купчина хавлиени кърпи на ръце. И тя носеше джинси. И тя бе облечена в широка, обикновена фланелена риза. Светлокестенявата ѝ коса бе прибрана на конска опашка, а привлекателните ѝ черти бяха белязани от напрежение.

— Тук съм — Клио се намръщи обезпокоена. — Добре ли си, Триша?

— Разбира се, само дето съм много заета.

— Къде е Бенджи?

— Не знам — Триша извърна погледа си от Клио. — Имаме проблем в стая 210. Тоалетната не работи.

— Само това ни липсваше — измърмори Клио. — Бенджи е водопроводчикът тук. И като ми трябва, никакъв го няма.

— Искаш ли аз да се заема? — попита Триша.

— Не, ти довърши оправянето на стаите. Ще пратя някой друг — Клио се обърна и прикова Макс с поглед, изпълнен с надежда. — Как каза, че е името ти?

— Макс Форчън.

— И си бил приятел на Джейсън?

— Да.

— Добър приятел?

— Да.

Клио му се усмихна ослепително.

— Това означава, че на практика си член на семейството, нали така?

— Не знам — рече Макс. — Това ли означава?

— Разбира се. Джейсън никога не би те пратил тук, ако не те е смятал за член на семейството. При подобни ситуации цялото семейство се събира тук. Джейсън винаги вършеше своя дял от работата, когато отсядаше при нас. Имаш ли нещо против?

— Боя се, че не мога да схвана мисълта ви, мис Робинс.

— Няма страшно. Сигурна съм, че скоро ще разбереш. Оттук.

— Мис Робинс, дошъл съм да поговорим.

— По-късно. Както вече казах, направо съм погълната от работа.

Клио го поведе по един къс коридор.

Макс бе обзет от странното усещане, че губи ориентация.

— Мис Робинс, ако нямате нищо против, по-добре е да почакам тук.

— Всички помагат — рече Сами.

Той извади палеца от устата си и сграбчи с пълна шепа сакото на модния италиански костюм на Макс. Фината вълнено копринена материя се смачка от съкрушителната атака на малките пръстчета.

Макс се отказа да спори и се остави да го поведат по коридора, Клио вече бе избързала напред. Бе отворила вратата на един килер в края на коридора и надничаше в него.

— Аха. Ето го — тя бръкна в килера, измъкна вакуумиращата отпушвачка и я вдигна победоносно нагоре. — Триша каза, че проблемът бил в стая 210. Сами може да ти я покаже, нали, Сами?

— Добре — рече весело Сами.

Макс погледна отпушвачката. Чак сега му светна какво се очакваше да направи.

— Мисля, че тук става някакво недоразумение, мис Робинс.

Тя го погледна въпросително.

— Ти каза, че си приятел на Джейсън, нали така?

— Така казах — и Макс отново погледна мрачно отпушвачката.

— Джейсън бе винаги страхотен, когато имаше нужда да се помогне — рече окуражително Клио.

Макс я погледна. Не знаеше какво да мисли за любовницата на Джейсън, но знаеше, че трябва да изчака, докато не откриеше петте платна на Еймъс Лътъръл.

— Ще видя какво мога да направя.

— Чудесно. Наистина ще ти бъда много благодарна — Клио му бутна отпушвачката в ръцете и му се усмихна с дълбока благодарност. — А сега тичай със Сами. Аз трябва да се върна на рецепцията.

Обърна се и забърза по коридора, без да се извърща.

— Насам — Сами дръпна сакото на Макс. — Има стълбище отзад.

Макс стисна зъби и се остави да бъде повлечен в неизвестна посока с отпушвачка в ръка. Имаше усещането, че случайно бе попаднал в някакъв друг свят, където природните закони бяха леко изменени. „Джейсън, какви, по дяволите, си ги вършил тук?“, запита се той, докато Сами го водеше по задното стълбище към втория етаж.

— Ето тук — Сами отвори вратата с табелка 210.

Стаята бе празна. Макс огледа предвзетата и прекалена мебелировка и с един поглед отхвърли всичко, включително и картината на кучета шпаньоли, окачена над леглото. Беше класически пример на най-лошия викториански сантиментализъм и екстравагантност.

Прекоси грозния килим на цветя и надникна внимателно в облицованата с бели плочки баня. Трябваше да признае, че викторианците са знаели как да строят баните си. Одобри голямата бяла вана, с крака като лапи. Не му хареса обаче начинът, по който водата се плискаше досами ръба на тоалетната чиния, готова всеки момент да се разлее по пода. Добре поне, че изглеждаше да е чиста вода, помисли си той. Предположи, че трябваше да е благодарен и на толкова.

— Лъки Дъки отиде да поплува — припомни му отново Сами.

Изведнъж му просветна.

— Тъкмо в тази тоалетна ли?

— Патетата могат да плуват навсякъде.

Макс се примири с неизбежното. Облегна бастуна и отпушвачката на стената, докато съблече скъпото си сако. Закачи го внимателно на една от куките на вратата. Сетне разкопча златните копчета за ръкавели, сложи ги в джоба си, и нави ръкавите на ръчно ушитата си бяла копринена риза.

„При подобни ситуации семейството винаги се събира тук.“

Бе необичайно да се изрекат такива думи на един мъж, който от шестгодишна възраст не бе имал никакво семейство. За Макс поредицата от домове на осиновители, в които бе живял след смъртта на майка му, причинена от автомобилна злополука, не се брояха.

Изобщо не бе виждал баща си, човек без лице, който бе излязъл от живота му още преди да се роди. Макс никога не си направи труда да го потърси. Не го интересуваше да открие един баща, който се бе отказал от него.

Макс започна да събира разни неща, след като го преместиха във втория осиновителски дом. Бе открил, че *вещите* не те отхвърлят. *Вещите* не те изоставят. *Вещите* не ти напомнят по хиляда заобиколни начина, че не си достатъчно добър, за да си член на семейството. Можеше да си вземеш *вещите*, когато те местеха в следващото ти временно местожителство.

Дълго време се бе тревожил, че някой можеше евентуално да си ги поиска обратно. Но никой не го стори. Дори и библиотекарят, който му бе дал първия том на д-р Сус.

На повечето от другите деца книжките им омръзваха бързо и те ги заменяха с Макс на, според него, смешно ниски цени — захарна пръчка, играчка, един-два петака. А за Макс всяка новопридобита книга бе плод на рядка сделка. Тя бе нещо, което му принадлежеше. Нещо, което можеше да задържи завинаги.

Когато бе малък, той трупаше съкровищата в куфара си. Винаги бяха пакетирани и готови за следващото неизбежно преместване. Бе помолил социалната служителка, отговорна за него, да му намери катинар и ключ за разнебитения куфар. Тя се бе усмихнала странно и тъжно, но му бе дала катинар, без да задава въпроси.

Беше на шестнадесет години, когато откри онова, което щеше да стане голямата страст на живота му: модерното изкуство. Един ден бе духнал от училище да поброди из сиагълския площад „Пайниър“. Без някаква особена причина влезе в няколко галерии. В две от тях видя

картини, които го хванаха направо за тайната сърцевина на съществуването му. За пръв път откри, че на този свят имаше и други хора, които имаха кошмари и мечти, сходни на неговите собствени. Никога не забрави това изживяване.

Когато бе край картини, които докосваха самата му кървяща същина, Макс не се чувстваше толкова самотен.

Беше на двацет и три години, когато се запозна с Кързън. Преди дванайсет години. Макс току-що се бе уволнил от армията и бе приел първата работа, която успя да намери. През повечето време си бе физически труд, но на Макс му допадна още от самото начало. Работата му се състоеше предимно в опаковане, транспортиране и доставяне на картините, които един търговец на име Гарисън Спарк продаваше на клиентите си.

Макс не харесваше Спарк, чиято етика бе в най-добрия случай съмнителна, но бе покорен от някои картини, до които можеше да се докосва. Спарк, на свой ред, намери безпогрешното око на Макс за изкуството за изключително полезно. Двамата сключиха договор. В замяна на работата, която получаваше, Макс обеща да не изразява мнението си за автентичността на някои картини, които Спарк продаваше, освен ако клиентът не го попиташе.

Преди да се случи онова, което промени изцяло живота му, Макс бе доставил на Джейсън Кързън две картини. Случката бе запечатана с кристална яснота в съзнанието му.

Току-що бе разопаковал голямото платно, абстрактна картина, с претенциите да е дело на един нов и с растяща популярност художник, чиито платна Джейсън силно желаше да събира. Макс бе застанал учтиво встрани, за да може Джейсън да разгледа картината внимателно.

Той я гледа дълго, преди да се обърне към Макс със загадъчно изражение.

— Какво мислиш? — попита Джейсън.

Макс скри изненадата си. От собствения си опит знаеше, че клиентите никога не искаха мнението на човека, който доставяше покупките им. Погледна картината. Беше виждал три други работи, дело на същия художник. И те моментално го бяха покорили. А тази не го трогна. Претегли внимателно отговора си. Знаеше, че Джейсън бе платил голяма сума за тази картина.

— Мисля, че е фалшификат — рече накрая Макс.

Джейсън го изгледа изпитателно.

— Аз — също.

— Много добър фалшификат — рече бързо Макс, като си припомни за работата си. — В крайна сметка успя да заблуди мистър Спарк.

След тази забележка Джейсън само сбърчи вежди. Върна картината на Спарк само с обяснението, че е променил решението си. Но на следващия месец покани Макс да разгледа частната му колекция.

Макс бе поразен от гледката на висящите по стените картини. В края на обиколката Джейсън се обърна към него.

— Умен си и мислиш бързо на прима виста. Най-важното, обаче, според мен, е, че имаш вътрешно око — рече Джейсън. — Мислил ли си някога да вършиш нещо, което изисква малко повече интелектуални усилия от това да опаковаш и разопаковаш картини за Гарисън Спарк?

— Като какво? — попита Макс.

— Като да дойдеш да работиш за мен. Ще ти възложи покупките на произведения на изкуството за хотелите „Кързън“. Ще докладваш направо на мен, ще си отговорен само пред мен. Работата ще означава пътувания, отлична заплата, премии и омешване с най-добрите в занаята. Интересува ли те?

— Защо не? — рече Макс.

Той можеше да усети повратния момент, винаги когато настъпеше, а и, както винаги, нямаше никакви по-добри перспективи.

Джейсън огледа евтиния кафяв костюм на Макс, орфаната му вратовръзка, конфекционната му риза.

— Първо ще трябва да те поошлайфаме.

Джейсън държеше на думата си. Той научи Макс на всичко онова, което трябваше да знае, за да се движи в ограничения кръг на международния хотелски бизнес. Макс усвояваше бързо. Той копира лустросаните, изискани маниери и носеше скъпите си нови дрехи с естествена непринуденост.

След като бе пробил пътя си през системата на осиновителски домове и армията, той не изпитваше боязън от разполагащите с огромна власт корпоративни шефове, с които общуваше. Джейсън с ирония отбеляза, че случаят бе тъкмо обратният. Повече от хората се бояха от Макс.

— Изключително полезен талант — рече Джейсън година след като Макс бе приел работата. — И смятам, че трябва да се възползваме от това.

Макс знаеше как да бъде полезен, когато това му изнасяше. А му изнасяше да се харесва на Джейсън. Само за шест месеца той се превърна в нещо повече от уредник на Кързъновата художествена колекция. Бе станал дясната ръка на Джейсън. Отговорностите му нарастваха бързо. Накрая бе назначен друг уредник на колекцията. На Макс бе възложено да събира разузнавателна информация за конкуренцията и да докладва дали потенциални места за строеж на хотели бяха подходящи.

Още от началото той си бе поставил за цел да узнава предварително всичко онова, от което Джейсън се нуждаеше, за да може да стига до перспективни решения относно бъдещите покупки: местната политика при чуждестранните обекти, включително и имената на определени чиновници, които очакваха да бъдат подкупени още преди да е започнало строителството на нов хотел; можеше ли или не можеше да се разчита на някои членове от управата на „Кързън“; да намира места, които бяха готови за строеж или, обратното, места, които трябваше да бъдат изоставени, преди да са започнали да носят загуби.

Макс се превърна в неоспорим авторитет във всички тези области. Бе станал вторият човек във всяко отношение в империята на Кързън.

По време на този процес той се бе научил как да пие чай правилно в Япония, кафе — в Близкия изток и шампанско — във Франция. Купуваше ризите си в Лондон, костюмите и обувките си — в Рим, а вратовръзките — в Париж. А книги и произведения на изкуството купуваше навсякъде, където ги откриваше.

Хотелите „Кързън“ бяха семейна фирма, наследена от Джейсън и брат му Денисън от баща им. Джейсън винаги бе държал юздите на компанията, не само защото бе по-големият брат, но и защото притежаваше необходимата интелигентност да управлява бизнеса. На Денисън не му се нравеше да бъде отпратен на второ място, но се бе примирил, защото нямаше никакво съмнение, че естественият лидер в семейството бе Джейсън. А сега, след като Джейсън бе починал,

Денисън бе решен да докаже, че притежаваше не по-малка проницателност в бизнеса от брат си.

Докато бе жив, Джейсън бе създал у Макс илюзията, че се бе превърнал почти в член на семейството. Преди три години Макс направи грешката да си помисли, че ще стане и истински член, но тази перспектива се разпадна в развалините на отношенията му с Кимбърли Кързън — дъщерята на Денисън.

Шест месеца след годежа им Кимбърли осъзна, че не би могла да се омъжи за човек без произход или семейни връзки. Омъжи се вместо това за Рорк Уинстън, наследник на голяма промишлена империя.

Тогава Макс разбра, че никога нямаше да стане член на семейството. Подаде си оставката на следващия ден, след като Джейсън почина от масивен инфаркт. Седмица по-късно тръгна да си търси наследството, за което Джейсън му бе говорил на смъртното си легло.

— Пет картини на Еймъс Лътъръл — бе прошепнал Джейсън, след като нареди семейството на брат му да излезе за няколко минути от болничната стая. — Твои са, Макс. Те няма да отидат в музея с останалите. Искам да са твои. Твоето наследство от мен. Разбираш ли? Това е завещанието ми.

Макс стисна ръката на стареца, вкопчил се в него, сякаш можеше да го измъкне от лапите на смъртта.

— Забрави лътърълите. Ще преодолееш това, Джейсън. Ще се справиш.

— Глупости. На осемдесет и три години съм и това е краят. По-добре да си ида така, отколкото както някои мои приятели. Животът в по-голямата си част бе хубав. Четиридесет години имах добра жена, имам и син, с когото се гордея.

— Син ли? — Макс се сепна от това разкритие. Знаеше, че Джейсън и жена му нямаха деца.

— Ти, Макс. Ти си синът, с който никога не се сдобих. И си адски добър син — изкривените пръсти на Джейсън се забиха в дланта на Макс. — Тези картини и всичко, което откриеш там, на брега, са твои. Обещай ми, че ще отидеш да ги вземеш.

— Успокой се, Джейсън — Макс усети непозната за него влага в очите си. Плачеше за пръв път, откакто почина майка му. — Трябва да си починеш.

— Оставих ги при Клио.

— Какво? Картините ли? Коя е Клио? Отговорът на Джейсън заглъхна в хриповете на кашлицата.

— Запознах се с нея преди година и половина. Изумителна жена — крехките му пръсти стискаха ръката на Макс с необикновена сила. — Имах намерението да ви запозная. Не ми се удаде. Ти все пътуваше някъде. Европа, островите. Все зает. А сега е твърде късно. Времето отлита бързо, нали?

— Джейсън, опитай се да си починеш.

— Намери я, Макс. Намери я и ще намериш и картините, и всичко останало.

— Джейсън, за Бога...

— Обещай ми, че ще ги потърсиш.

— Обещавам. Но сега не се тревожи за това. Ще се оправяш.

Ала Макс вече не можеше да задържи Джейсън. Ръката му се отпусна, а ужасните хрипове най-сетне престанаха.

Макс отпъди спомените. Бе открил тайнствената Клио и скоро щеше да намери своите картини. Вдигна отпушвачката и се насочи към тоалетната чиния.

— Ще ти помогна — рече Сами.

— Мисля, че ще е най-добре да наглеждаш.

— Окей. В това ме бива. Клио често ми дава да надзиравам.

Макс се залови за работа. Пет минути по-късно, след сума клокочене, на повърхността изплува жълто, гумено пате.

— Лъки Дъки! — възкликна доволен Сами. Макс погледна патето.

— Голямо късметлийче. Отсега нататък най-добре ще е Лъки Дъки да плува някъде другаде.

— Добре.

Клио се появи на вратата, задъхана и по-разрошена и отпреди. И двете ѝ ръце бяха заети от тежък багаж. Няколко кичура коса бяха се изплъзнали от шнолата и висяха пред очите ѝ.

— Как върви тук?

— Макс спаси Лъки Дъки — каза Сами.

— Моят герой — измърмори Клио.

— Надявам се, че тоалетната ще може вече да се измива както трябва — рече хладно Макс.

Лампата на тоалетната блесна отразена в лещите на очилата на Клио и тя му се усмихна широко.

— Наистина съм ти много благодарна. Това е постоянната стая на мистър Валънс и се боях, че щеше да се наложи да го местя в друга. А той не обича много-много да го местят. Малко е придирчив. Разстройва се, когато нещата излизат от рамките на обичайната практика.

Макс държеше капещата отпушвачка над тоалетната.

— Вижте, мис Робинс, ако нямате нищо против, много бих желал да разговарям с вас сега.

— Веднага щом настаня тази тълпа и вечерята е сервирана. Междувременно, изглежда съм лишена от пиколото си. Нещо против да удариш една ръка?

— Той се е ударил — Сами посочи бастуна, облегат на стената.

Погледът на Клио отскочи към бастуна. По бузите ѝ изби руменина от дълбокото притеснение.

— О, съжалявам, забравих. Забрави. Ще извикам някой от кухненския персонал.

Кой знае защо изпита угризение.

— Мога да се справя с няколко кувара, мис Робинс. Тя го погледна недоверчиво.

— Сигурен ли си?

— Да, мис Робинс, сигурен съм.

Усмивката ѝ бе по-ярка от луминесцентната лампа над огледалото и неизмеримо по-топла.

— Страхотно! Между другото, моля те да ме наричаш Клио. Предпочитам да съм на ти с човек, който може да отпуши задръстена тоалетна с едно докосване.

— Благодаря — рече през зъби Макс.

Клио погледна Сами.

— Може би ще е най-добре да видиш дали в кухнята нямат нужда от помощ, скъпи.

Сами придоби изражение на тържествена важност.

— Добре, Клио — и вдигна очи към Макс. — Семейството винаги се събира при подобни ситуации.

— Е, аз изчезвам — обяви Клио. — Трябва да отнеса тези багажи до стаята им. Ще си видим по-късно, Макс. Виж да хапнеш нещо в

кухнята, когато ти се удаде.

Тя се завъртя и изчезна зад вратата.

— Чао, Макс. Благодаря ти, че намери Лъки Дъки — и Сами се втурна подир Клио.

Останал сам в банята, с отпушвачката в ръка, Макс се загледа в гуменото пате, което плаваше в тоалетната чиния.

— В какво, по дяволите, ме забърка, Джейсън!

През следващите три часа Макс бе напълно зает. Отнесе безброй куфари, оправи някакъв дребен организационен проблем на малкия паркинг, разливаше на гостите кафе и шери след вечерята във фойето и смени изгоряла крушка в една от стаите. Не получи възможност да потърси Клио до единайсет вечерта. Когато най-сетне я намери, тя бе сама в малката канцелария зад рецепцията.

Седеше с гръб към него пред маса, върху която имаше компютър и няколко купчини най-различни листи и бележки. Опитното му око я огледа одобрително. Не за пръв път тази вечер се улови, че бе заинтригуван от изящната линия на гърба ѝ и от сладката, крехка извивка на врата ѝ. Бе пъхнала краката си, все още обути в сребристите маратонки, под въртящия се стол и пръстите ѝ опираха в хромираната му основа.

Той постоя известно време безмълвен на вратата, загледан в Клио, а тя се бе съсредоточила върху една разпечатка, разгърната върху писалището. Без да сваля поглед от цифрите, тя разсеяно посегна и откопча шнолата си. Простичкият, чисто женски жест събуди силни, всепоглъщащи усещания в долната половина от тялото на Макс.

Очарован, той гледаше как косата на Клио пада свободна върху раменете ѝ. Сиянието на настолната лампа осветяваше червения огън, който блещукаше в дълбините на гъстия, тъмен сноп.

Макс изпита неочаквана, неотложна нужда да стопли пръстите си в тези пламъци. Той несъзнателно направи крачка напред. Бастунът му несръчно изтрополя по пода.

— Какво? — сепната, Клио се завъртя със стола си. Когато видя Макс, се успокои. — О, ето те и теб. Влез. Седни. Мислех си, че е Джордж.

— Кой е Джордж? — само за един миг Макс възвърна самообладанието си.

— Нощният администратор. Позвъни и каза, че тази вечер ще позакъснее.

— Разбирам.

Макс прекоси малката стая и седна на един стол до прозореца. С премерена точност той постави бастуна пред себе си и положи ръце върху него.

— Мисля, че е време да поговорим, мис Робинс.

— Клио.

— Клио — повтори той.

Тя се усмихна.

— Предполагам се чудиш дали ще ти предложи същата уговорка като на Джейсън.

Макс я изгледа с неразбиращ поглед.

— Моля?

— Става. Нямам нищо против. В крайна сметка си негов приятел. По дяволите, това е най-малкото, което мога да направя. Сигурна съм, че Джейсън би искал да се чувстваш тук толкова добре, колкото него.

Макс се почуди дали не сънува. Не можеше да повярва, че Клио му предлагаше да заеме мястото на Джейсън в леглото ѝ.

— Смаян съм от великодушието ви, мис Робинс. Но не съм убеден, че Джейсън би искал това.

— И защо ще има нещо против?

— Джейсън бе мой добър приятел — рече Макс. — Но всяко приятелство си има граници.

За миг Клио се обърка.

— Ти си художник като Джейсън, нали?

Докато осмисляше изявлението ѝ, Макс притвори клепачи, за да прикрие погледа си. Джейсън спокойно си признаваше, че не можел да начертае дори права линия, какво остава за рисуването. Можеше да колекционира изкуство, но не и да го създава.

— Не съвсем — рече внимателно Макс.

Клио го изгледа с разбиращ и съчувствен поглед.

— Не казвай нищо повече. Разбирам напълно. Още не си продал нищо, затова не желаеш да се титулуваш художник. Знам какво

изпитваш — тя се поколеба малко. Самата аз съм писателка.

— Така ли?

Тя се изчерви.

— Тази пролет ми излиза една книга. Нарича се „Хубаво отмъщение“. Става дума за жена, попаднала в беда. Напрежение и любов.

Макс я погледна замислен.

— Много интересно, мис Робинс.

— Не съм казала още никому, освен на семейството — рече бързо Клио. — Ще чакам, докато не се появи на пазара, затова ще съм ти благодарна, ако си мълчиш.

— Няма да кажа и думица — обеща Макс.

— Джейсън естествено знаеше. Затова нямам нищо против, ако и ти знаеш. Това, което исках да кажа, е, че не това, дали продаваш или не работите си, те прави художник или писател. Работата е в това дали работиш занаята или не.

— Това е странна гледна точка.

— Понякога човек може да е много добър и пак да не продава. Вземи например Джейсън. Никога не е продал и една картина, а бе чудесен художник.

— Тъй ли?

— Разбира се — Клио наведе глава встрани и погледна Макс с любопитство. — Сигурно си виждал работите му. Картините във фоайето са негови. Не го ли позна по стила?

Макс рязко извърна глава и се взря през вратата в поредицата бездушни морски пейзажи.

— Не ги познах.

— Така ли? — в един миг Клио бе разочарована. Сетне обаче отново се усмихна. — Обичам тези рисунки. Винаги ми напомнят за Джейсън. Донякъде те са наследството на семейството от Джейсън. Кой знае? Може би някой ден ще струват цяло състояние.

„Никога, и след милион години“, помисли си Макс.

— И ако се окаже, че станат доста ценни — попита тихо той, — какво ще направите? Ще ги продадете ли?

— Не, за Бога! Никога не бих посмяла да продам творба на Джейсън. Тяхното място е тук, в странноприемницата.

Макс се прокашля внимателно.

— Мис Робинс...

— Клио.

Той не обърна внимание на това, че го прекъсна.

— Джейсън притежаваше пет картини на Еймъс Лътъръл. Преди да почине ми каза, че ги бил оставил в странноприемницата.

— Кой е Еймъс Лътъръл? Някой приятел на Джейсън ли?

Тя или бе най-завършената лъжкиня, с която се бе сблъсквал от години, или бе просто наивна идиотка, реши Макс. Реши твърдо, че бе първото. Не можеше да допусне, че Джейсън щеше да си вземе за любовница една идиотка. И в такъв случай той се бе изправил срещу изключително хитър противник.

— Лътъръл е майстор неоекспресионист — рече учтиво Макс.

— Експресионист ли? Това е модерно изкуство, нали? — Клио сбърчи нос. — Никога не съм харесвала модернизма. Предпочитам картини, които имат смисъл. Кучета, коне, морски пейзажи. От този сорт. Тук, в хотела, нямам нито една модернистична картина. Изобщо не би подходдала.

Макс бе обзет от хладен гняв. Можеше да има само едно заключение. Клио очевидно бе наясно с истинската стойност на лътърълите и бе решила да се прави на глупачка. Щеше да се преструва, че не знае нищо за тях. Трябва да бе разбрала, че Макс не разполагаше с никакви доказателства, че картините бяха у нея. Хитра тактика, призна той. И неочаквана за него. Но, в крайна сметка, нищо тук в „Робинс Нест Ин“ не бе според очакванията му.

— Виж сега, както вече казах — продължи живо Клио, — ако си художник като Джейсън, сигурно ще ти хареса уговорката, която имах с него.

Макс повдигна едната си вежда.

— Какво точно предлагаш?

— Същата заплата, която давах на Джейсън, плюс стаята и пансион през цялото време, когато останеш с нас, в замяна на същата работа, която върши тази вечер. Обещавам, че ще ти осигуря достатъчно време, за да рисуваш. Можеш също така да се настаниш в стаята на Джейсън в мансардата. Тиха и удобна е. Джейсън я харесваше.

Значи стая и храна, но не и леглото й. Поне засега.

— Аз не съм съвсем гладуващ художник, мис Робинс.

— Знам — усмихна се благо Клио. — Но има най-различни начини човек да гладува, нали така? Ти си приятел на Джейсън и това е всичко, което е от значение.

— Не съм сигурен дали ще бъде един добър Антоний — рече сухо Макс.

— А? — секунда по-късно лицето на Клио придоби чаровния оттенък на горещо розово. — О, схванах. Най-добре е да те предупредя, че тук имаме едно желязно правило. Никакви майтапи на тема Клеопатра и никакви двусмислени шеги.

— Ще се опитам да го запомня.

— Така ли? Значи си съгласен? — Клио го изгледа въпросително.

Предишното чувство, че бе попаднал в някаква съвсем нереална ситуация, отново завладя Макс. Вгледа се задълго в Клио, след което взе решение.

Майната му, помисли си той. Трябваше да узнае какво се бе случило с картините му, а и без това нито някой го очакваше, нито пък имаше работа в Сиатъл. Джейсън бе имал основание да го насочи насам. И Макс реши да следва павирания с жълти плочки път докрай.

Поредният повратен момент, помисли си той. И както винаги, нямаше никакви причини да се върне.

— Не щеш ли — рече Макс, — тъкмо си изгубих работата. Ще приема уговорката на Джейсън.

[1] Английското произношение на Клеопатра е Клиопатра. — Б.пр. ↑

[2] Лъки Дъки може да се преведе като Щастливото Пате. — Б.пр. ↑

2

— Андромеда, тези кифлички са направо неземни — Клио лапна последната хапка от горещата кифличка и задъвка радостно. — Както винаги.

Андромеда, главната готвачка на „Робинс Нест Ин“, се усмихна ведро. Всичките ѝ усмивки бяха такива. Бе задълбала надълбоко в изучаването на метафизиката.

— Радвам се, че ти харесват, скъпа. Направих ги по усъвършенствана рецепта на царевичното тесто, която Дейстар^[1] използва през последните няколко месеца. Знаеш я Дейстар. Не може да престане да експериментира.

— И старата рецепта бе страхотна, но тази е още по-добра. Гостите ще си оближат пръстите.

Клио си взе още една царевична кифличка и я намаза обилно с мед.

Изгълта я набързо, докато оглеждаше напрежението в кухнята. Екипът на Андромеда се състоеше изцяло от членки на Дома за жени „Космик хармъни“^[2], до една на средна възраст и всичките — много трудолюбиви.

Споразумението между хотела и „Космик хармъни“ бе просто и изгодно и за двете страни. Андромеда и екипът ѝ готвеха на гостите първокласна морска и вегетарианска храна, която нямаше равна никъде по крайбрежието. В замяна Клио плащаше на Дома процент от печалбата на странноприемницата, като се бе съгласила да не принуждава жените да носят обичайните бели кухненски униформи.

Андромеда и приятелката ѝ Дейстар бяха основните стълбове на кухненския екип. Другите членки на „Космик хармъни“ идваха според това коя бе в наличност и от какви сръчности се нуждаеха в кухнята. Тази сутрин Клио видя, че усърдно се трудеха Небула и Констелейшън. Жените в Дома обикновено приемаха нови имена при постъпването си. Някои оставаха за няколко дни, за седмици или

месеци. Други, като Андромеда и Дейстар, бяха постоянни негови обитателки.

Всичките жени, които се трудеха тази сутрин, бяха навили ръкавите на дългите си, с перлен цвят, роби над лактите. Ярките им кърпи за глава и необичайните им гerdани от бронз и сребро придаваха на кухнята екзотичен вид.

В последното издание на пътеводителя се посочваше, че кухнята в „Робинс Нест Ин“ бе една от най-добрите по крайбрежието на щата Вашингтон през зимата, а и през останалото време на годината.

За Клио жените от „Космик хармъни“ не само допринасяха за печалбите на ресторанта; те й даваха приятелство, а и имаше къде да отиде, когато се нуждаеше от спокойствие и ведрина. Често ходеше в центъра за медитация на „Космик хармъни“, когато понякога я връхлиташе появяващият се от време на време кошмар.

Домът, разположен върху великолепна ивица земя, над самия океан, бе някога изискан голф курорт. Но преди години курортът бе западнал и постепенно се рушеше. Преди пет години Андромеда и Дейстар се бяха заловили за идеята да превърнат изоставеното място в женска комуна. Най-напред взеха под наем земята и сградите. Но преди три години, с помощта на Клио, те събраха ограничените си средства и купиха стария курорт на търг за разпродажба.

Андромеда и Дейстар, душата на „Космик хармъни“, от край време бяха увлечени от метафизиката и философията на осъществяването на личността. Бяха се запознали в един сиатълски бридж клуб, в който се срещаха всеки вторник години наред. С времето всяка от тях стигна по една или друга причина до развод. Бридж клубът се оказа единственото стабилно нещо в живота им.

В предишния си живот Андромеда се казваше мисис Хамилтън Р. Голсуърти III. Зае се със създаването на „Космик хармъни“ шест месеца след като мъжът ѝ, лекар — специалист гинеколог, бе избягал с треньорката си по аеробика. Изключително способният адвокат на д-р Голсуърти бе успял да уреди развода така, че Андромеда да получи едва символична част от имуществото и парите.

Андромеда бе обяснила на Клио, че не гони карез на бившия си съпруг, който свърши с развод с треньорката по аеробика само година по-късно.

— Наистина бе много тъжно, скъпа — обясни ѝ Андромеда веднъж. — Горкият човек бе тогава на шейсет години, а тя го карала два пъти дневно по един час да тренира суперинтензивна аеробика. С тежести за краката при това. Оттогава вече не бил същият, тъй разбрах. Човек би рекъл, че кармата му най-сетне го е застигнала.

За Андромеда обаче връщане назад нямаше, дори и когато Хамилтън Р. Голсуърти се появи съсипан на вратата ѝ с предложението да се върне у дома. Андромеда вече бе поела новия път към космическото просветление. Освен това, тя и партньорката ѝ по бридж, също разведена наскоро, бяха открили, че приятелството между двете бе за всяка от тях по-издръжлива връзка, отколкото отношенията, на която и да е с бившите им съпрузи.

Андромеда бавно и важно сърбаше билков чай.

— Искях да говоря с теб за един от новите ни гости — рече тя на Клио.

Беше почти изпълнила шейсет години, весела фея с ореол от къдрава сива коса и блестящи, любопитни очи. Когато вървеше, малките звънчета, прикрепени по ръба на роклята ѝ, весело подрънкваха.

Всяко движение на Андромеда в последно време излъчваше грижливо отработена грация и ритуалност. Напоследък изучаваше традиционните японски церемонии за пиене на чай и тяхното значение за всекидневния живот. Това бе последното от никога несекващата поредица от философски изследвания на Андромеда.

— Снощи се настаниха двацет и петима — отвърна Клио. — Някаква сиатълска компания пак изпраща служителите си за тридневните семинари по мотивация на Хърбърт Валънс.

— О, Господи! Пак тези ли? — Андромеда поклати глава. — Трудно е да си представи човек, че някой може да повярва в съществуването на пет лесни стъпки към богатството, властта и безкрайния успех.

Клио се ухили.

— Имам чувството, че добрият стар Хърбърт вярва. Сигурно печели сума пари от тези семинари.

— Вярно. Изглежда се справя много добре, нали? Това е третият семинар, за който е запазил места в хотела — отбеляза Андромеда.

Клио се засмя.

— Трябва да сме благодарни, загдето е решил, че хотелът е подходящ за неговите окуражителни и вдъхновяващи послания.

— Благодарна съм, скъпа. И съм наясно, че хотелът върви много добре тази зима, благодарение на мистър Валънс. Но този нов гост, за когото споменах, не е от участниците в семинара.

Клио се усмихна кисело.

— Нека да отгатна. Говориш за приятеля на Джейсън, нали?

— Да. Сигурна ли си, че е бил приятел на Джейсън?

Клио погледна изненадана Андромеда.

— Казва, че е. Знае, че Джейсън е прекарвал известно време при нас през последните осемнайсет месеца. Знае и за споразумението между Джейсън и мен — Клио глътна и последната хапка от кифличката. — Поне така си мисля. Предложих му същото и той прие.

— Значи сега работи за теб?

— Аха.

Андромеда леко се намръщи.

— Бях ти казала, още когато Джейсън започна да се мярка насам през уикендите, че не е това, за което се представя.

— Знам, но той ми харесваше. А и ти каза, че го харесваш. И двете смятахме, че можем да му се доверим.

— Е, разбира се, знаех, че не представлява никаква заплаха. Джейсън посвоему се нуждаеше от нас. За този мъж обаче не съм много сигурна.

— Та ти го видя снощи съвсем за малко.

Дейстар се нахвърли върху Клио, преди Андромеда да успее да отговори.

— Видях колата му на паркинга — и тя вдигна лопатката с предупредителен жест. — Мъжът ми си купи такъв ягуар точно преди да се ожени за секретарката си. Твоят мистър Форчън не е гладуващ художник, Клио.

Клио й се усмихна. Дейстар бе яка, самоуверена жена, чиито проницателни, умни очи показваха настоящето й и любознателното отношение към всичко и към всички. Тя бе веселата, постоянна и естествена опонентка на Андромеда. Клио често си мислеше, че двете представляваха чудесна двойка.

— Джейсън също не бе съвсем гладуващ художник — изтъкна Клио. — Поне не и в буквален смисъл. Но имаше нужда от място като

„Нест Ин“, за да рисува. И искаше да ни удари една ръка.

Андромеда ѝ се усмихна благо.

— Имаш предвид, че искаше да е част от нашето голямо семейство.

Клио сви рамене.

— Може би и Макс Форчън иска същото.

— Или нещо друго — вметна мрачно Дейстар.

— Съмнявам се — рече тихо Клио. — Не забравяйте, че го видях с отпушвачката на канали в ръце. Човек може да разбере маса неща за един мъж, когато го види в подобна акция. Освен това, какво друго би намерил тук, освен същия семеен дух, който Джейсън откри?

— Не знам — продължи да упорства Дейстар. — Просто ти казвам да внимаваш. Фактът, че е познавал Джейсън, не превръща мистър Форчън автоматично в член на семейството.

Андромеда кимна в съгласие.

— Дейстар е права, скъпа.

— Не се тревожете. Ще внимавам.

Тя се канеше да вдигне чайника, когато неочаквано усещане я накара да се спре. Нямаше никаква промяна в шума от тракане на чинии и разговори, изпълнил кухнята, която да ѝ подсказе, но Клио разбра, без дори да се обърне, кой бе застанал на вратата. Почувства лек трепет, при който потрепери от глава до пети.

Очевидно необичайната ѝ реакция спрямо Макс Форчън снощи не бе просто странен страничен продукт от напрежението, на което бе подложена. Тази сутрин бе напълно спокойна, а въпреки това изпита същото обезпокоително чувство.

Пое дълбоко дъх и се стегна.

— Добро утро, Макс.

Клио се обърна с чайник в ръка и му се усмихна. Закле се в себе си, че няма да се прави на глупачка. Ще бъде спокойна и ще се държи на положение. Опита се да ограничи изражението си само до учтива дружелюбност, но усети как вътре в нея клокочеше възхитително, непознато вълнение. Беше ѝ ясно, в светлината на новия ден, че въображението ѝ не ѝ кроеше номера. Въздействието на Макс Форчън върху сетивата ѝ бе опустошително. Усети се, че го зяпа, въпреки решимостта си да бъде небрежна и хладна.

Той бе човекът от огледалото.

Не бе виждала никога ясно лицето му в сънищата си, но го позна в мига, в който той се появи.

Клио незабележимо потрепери в усилие да се освободи от объркващото чувство, което я прониза. Наложил си да се съсредоточи върху фактите, а не върху фантазиите.

Макс очевидно бе около трийсет и пет годишен, но определено не бе заплашен от напълняване. Тялото му бе стройно и силно. Едро изрязаните му черти носеха обезпокояващо сходство с ястреба върху дръжката на бастуна му. Изтънчената сила, с която бе белязан, проблясваше ясно в сивите му очи. Макс Форчън имаше изражението на безжалостна бдителност, сякаш не се доверяваше никому и не зависеше от никого.

Клио усети, че бе мъж, който не приема нищо на доверие. Изглеждаше тъй, сякаш очакваше борба за всичко, което би поискал от живота.

Ала грубоватите, потенциално безпощадни черти се прикриваха от привлекателното и изискано държане. За Клио това бе завладяващ и силен образ. Образ, който произхождаше от най-дълбоката и най-тайна ниша на въображението ѝ. Нямаше и капчица съмнение за това; добре прикритият, внимателно охраняван и най-чувствен аспект на същността ѝ бе разпознал Макс Форчън.

Той бе мъжът, който обитаваше сенките на най-тайното ѝ въображение.

Навярно не бе чак толкова странно, че го позна, помисли си тя мрачно. В края на краищата бе написала книга за него. Само дете по онова време не знаеше името му.

Бастунът би трябвало поне донякъде да придаде на Макс известна уязвимост. Но вместо това, той разкриваше още една твърда негова черта. Подказваше за болката, покорена от чиста воля и самообладание.

Клио почувства, че ѝ се прииска да го докосне и да облекчи тази стара негова болка. Стисна дръжката на чайника, изгубила напълно способността си да обясни реакциите си към този непознат човек, който бе дошъл с бурята снощи и бе намерил мястото си пред камината.

— Добро утро — Макс огледа кухнята и необичайно облечения ѝ персонал. Изражението му не издаваше нищо друго, освен умерен

интерес. — Тук ли ще закувам?

— Определено — Клио се отърси от обзелата я омая. — Андромеда ще те уреди, нали, Андромеда?

— Разбира се — камбанките по ръба на робата й звъннаха, когато тя се обърна да му подаде две царевични кифлички върху тезгяха. — Има и пресни плодове, и кисело мляко. Вземете каквото ви харесва.

Макс не сваляше очи от Клио.

— Така и ще направя.

Клио усети как по тялото й пробягват тръпки.

— Чай? — попита бързо тя.

Той хвърли поглед на чайника в ръцете й.

— Няма ли кафе?

— Ей там — Клио кимна към току-що свареното кафе в кафеника на тезгяха. — Седни на масата и ще ти донеса една чаша.

— Благодаря.

Клио не обърна внимание на намръщената гримаса на Дейстар. Взе кафеника, една кифличка за себе си и забърза към кътчето, където персоналът на хотела хапваше, когато бе много зает.

— Не очаквай такова обслужване всеки ден — рече небрежно Клио, докато седна на пейката срещу него. Наля кафе в чашата му. — Когато хотелът е пълен, всеки се спасява сам.

— Ще го запомня.

— През следващите три дни ще ни залее потоп с тази група от семинара по мотивация — отбеляза Клио.

— Видях да монтират аудио-визуалната техника в салона горе. И за какво точно е този семинар?

— Петте лесни стъпки на Хърбърт Т. Вальнс към богатството, властта и безкрайния успех — обясни Клио.

Макс вдигна очи.

— Не съществуват пет лесни стъпки към всичко това.

— Така ли?

— Има само една стъпка.

Клио бе заинтригувана.

— И каква е тя?

Макс сви рамене.

— Бориш се за всичко това. А когато получиш онова, което желаеш, се бориш, за да го защитиш.

— Не и според Хърбърт Т. Валънс. Той твърди, че номерът е да мислиш позитивно и да потвърждаваш целите си всеки ден. Предполагам, че организира тези семинари от две години насам. И има доста солидна репутация.

— Той е или глупак, или ментърджия.

— Внимавай какво говориш — засмя се Клио. — Благодарение на мистър Валънс хотелът е пълен. Вземи си кифличка — тя разкъса своята, без да обръща внимание на трохите. — Аз вече изядох две и се кълна, че това ще е последната ми.

Макс взе нож и зарязва кифличката си тъй внимателно, сякаш бе диамант.

Клио спря да дъвче и загледа изумена как методично разполовяваше той кифличката си. Сетне я разреза на четири. Остави ножа, взе лъжица и бръкна в бурканчето с мед. Когато я напълни, сръчно я завъртя. Нито една капка мед не капна в бурканчето или на масата, докато грациозно намаза кифличката в чинията си. Беше все едно да гледаш как се храни някой Борджия или Медичи, помисли си Клио. Човек имаше усещането, че зад изисканите маниери се криеше меч, оставен от учтивост настрана.

Погледите им се срещнаха, когато Макс се готвеше да лапне първата хапка. Спря наполовина.

— Да не се е случило нещо?

— Не, няма нищо — усмихна се Клио. — Просто се сетих, че Джейсън бе единственият човек, когото съм виждала да яде кифличките на Дейстар толкова чисто. Всички останали направо ги излапват.

— Убеден съм, че са отлични — Макс погледна жените, които приготвиха закуската. — Кухненският ти персонал е малко необичаен.

— Така е. Фантастични са — Клио се наведе напред и сниши гласа си. — Непрекъснато се опитват да ми откраднат Андромеда и Дейстар. Всеки собственик на ресторант или управител на хотел по крайбрежието е готов на убийство, за да ги наеме.

— Къде ги откри?

— Не аз ги открих. Те ме откриха — Клио се облегна назад. — Те са от Дома за жени „Космик хармъни“. Домът е на миля и половина

оттук, на отсрещната страна на заливчето. Можеш да го видиш от прозореца си.

Макс вдигна поглед от кифличката си.

— Видях някакъв стар курорт.

— Било е някога курорт. Но фалирал. Не се оказал подходящ за тази част от крайбрежието. Във всеки случай, след като отворих странноприемницата, Андромеда и Дейстар решиха, че се нуждаят от първокласна кухня, за да привлекат клиента. Те пък, от своя страна, се нуждаеха от стабилен източник на доходи, за да въртят Дома. Предложиха ми договор и аз го подписах.

— Просто ей така.

— Разбира се. Склонна съм да вземам поривисти решения. Купих например това място само двацет и четири часа след като го видях. Е, ако бях видяла древната му водопроводна инсталация, щях да се колебая известно време. През първите две години тя ми създава само главоболия. Но един ден в канцеларията ми се появи Бенджи, търсеше работа и проблемите ми по поддръжката свършиха.

— Докато снощи Бенджи не изчезна.

Клио се намръщи.

— Чудя се къде ли се е дянал. Малко се безпокоя. Не му е присъщо да изчезне хей така. Той и Триша...

Телефонът извънтя преди Клио да успее да довърши изречението си.

— „Робинс Нест Ин“.

— Клио? Слава Богу. Тук е Нолън.

— Добр'утро, Нолън. Не се ли обаждаш малко раничко? — Клио се облегна на стената и подпря крак на пейката. Видя как Макс се вторачи в ярките й, сребристи маратонки. Стори й се, че забеляза неодобрение в студените му сиви очи.

— Съжалявам — тонът на Нолън бе необичайно остър. — Клио, трябва да те видя колкото е възможно по-скоро.

Тя изпъшка.

— Казах ти, че не мога да вечерям с теб преди уикендът да свърши. Хотелът е пълен с гости.

— Остави вечерята. Искам да поговорим веднага. Важно е.

Клио свали крак от пейката и се изправи. Никога не бе долавяла подобни нотки в тона на Нолън.

— Да не се е случило нещо?

— Ти ще ми кажеш.

— Нищо не мога да разбера, Нолън.

— По дяволите, Клио, трябва да поговорим.

— По-кратко — рече успокоително Клио. — Ще поговорим.

Искаш ли да дойдеш веднага в хотела?

— Не — някак панически отказа той. — Не мога да го направя.

Слушай, можем ли да се срещнем на плажа?

— Нолън, сега е февруари, а не август. Навън е студено. Защо искаш да се срещаме на плажа?

Клио разбираше, че Макс лови всяка дума.

— На плажа, Клио. След петнайсет минути. Дължиш ми поне това.

— Дълга ли ти? Нолън, да не си полудял? Не ти дължа абсолютно нищо.

— Сега вече — да. Ще се видим след няколко минути.

— Чакай малко, трябва да се справя с цяла тълпа на закуска. Не мога просто да изчезна оттук.

— Няма да ти отнеме много време — рече Нолън. — А е наистина важно. Става дума за бъдещето и на двама ни.

Той затвори.

На лицето на Клио, докато окачаше телефонната слушалка, се появи гримаса.

— Стори ми се малко разстроен. Май най-добре е да ида да видя какво иска.

— Кой е Нолън? — Макс взе отново ножа и се зае с втората си кифличка.

— Нолън Хилдебранд е кмет на Хармъни Коув^[3] на обществени начала. Мисля, че има по-големи политически амбиции, но се опитвам да не им обръщам внимание. Искам да кажа — все някой трябва да се занимава и с политика, нали? Във всеки случай, от около пет месеца се виждам с него.

Макс присви очи.

— Какво означава *виждам се*?

Клио се изчерви.

— Знаеш какво. Излизам с него. Комай тук, в Хармъни Коув, и двамата нямаме кой знае какъв избор. Градчето е малко, ако не си

забелязал.

— Забелязах.

— Е, както и да е, аз и Нолън излизаме веднъж-дваж седмично, когато не съм много заета в хотела.

Клио не разбираше защо се чувства неудобно. Може би защото Нолън бе само един от шепата мъже, с които бе излизала, откак преди четири години бяха починали родителите ѝ. Необходимо ѝ бе много време да се посъвземе от изгарящата я травма, която бе съсипала живота ѝ в деня, когато влезе в обляната в кръв всекидневна на дома на родителите си. Тъкмо тази ужасна стая все още виждаше понякога в кошмарите, от които се събуждаше, плувнала в студена пот.

Властите бяха класифицирали случая като самоубийство. Без обяснима причина, навярно по време на разгорещена караница, преуспяващият бизнесмен Едуард Робинс бе убил жена си и сетне бе насочил револвера срещу себе си.

Клио никога не можа да приема тази реалност. Шестте месеца лечение не ѝ помогнаха много. Постепенно свикна да приема загубата, но не и причините за нея. Бяха безсмислени и тя никога нямаше да ги разбере.

Бе единствено дете и много добре знаеше колко дълбока бе връзката между родителите ѝ. За нея не бе немислимо, че единият от двамата би последвал другия и в смъртта, но ѝ бе невъзможно да повярва, че някой от тях би убил другия. Властите твърдяха, че подобни неща се случвали, дори и в най-добрите семейства.

Когато най-сетне изплува на повърхността от състоянието на шок, в което бе изпаднала в онзи ужасен ден, Клио се озова сама в целия свят. По това време бе двадесет и три годишна. Бавно и болезнено започна да подрежда отново живота си. В този период ходеше често до крайбрежието, привлечена от вечния и успокояващ океан. Тъкмо там откри Дома за жени „Космик хармъни“ и намери сили да построи отново своя свят.

С парите, останали ѝ от застраховката, която родителите ѝ бяха направили, Клио купи старата викторианска странноприемница, кацнала високо на отвесния бряг над залива Хармъни. Постепенно, но непрестанно събираше около себе си клан от приятели. Групата бе свободна, някои от членовете ѝ се променяха от време на време, но съществуваше ядро, което се състоеше от Клио, Андромеда, Дейстар,

Силвия Гордън и сина ѝ Сами. Триша Бригс и Бенджи Аткинс се бяха присъединили към клана по-късно. Джейсън Кързън — също. Създаде се едно голямо, макар и необичайно семейство.

Макар Клио да се нуждаеше от близостта на приятелите си, тя изобщо не изпитваше нужда да има любовник. Не се смяташе за студена или фригидна, но не можеше да се отрече, че частица от нея спеше зимен сън някъде дълбоко в душата ѝ. Терапевтът ѝ предполагаше, че Клио бе станала прекалено внимателна спрямо интимните връзки, поради ужасния начин, по който бяха разкъсани тъй близките отношения между родителите ѝ. От една страна, Клио копнееше за тъкмо такава връзка, на каквата се бяха радвали родителите ѝ, обясняваше терапевтът, но, от друга страна, тя се боеше от онова, което можеше да се окаже истинската същност на тази връзка. Единствено пълно помрачение на ума би могло да накара Едуард Робинс да вдигне револвера срещу любимата си жена. Терапевтът бе убеден, че Клио сега се страхуваше, че една такава силна любов би могла да се основава на също тъй силна и много опасна фиксидея.

Единственото, в което Клио бе убедена, бе, че не можеше да се отдаде на мъж, ако не го обичаше по начина, по който се бяха обичали майка ѝ и баща ѝ. Клио разбираше, че за нея това можеше да бъде само или голяма страст, или нищо. Излизаше от време на време и нередовно с Нолън Хилдебранд, но не бе спала с него. Знаеше, че никога нямаше да го стори.

Макс я гледаше напрегнат.

— Джейсън знаеше ли за Хилдебранд?

Клио се изненада от въпроса.

— Разбира се. Казах ти, че аз и Нолън излизаме от доста време.

Макс остави последното парче кифличка и скръсти ръце. Наведе се напред, погледът му бе студен.

— Нима искаш да кажеш, че Джейсън не е имал нищо против да те споделя с кмета на Хармъни Коув?

— Да ме споделя ли? — Клио премигна изненадана. — Какво, за Бога, имаш предвид?

— Много добре знаеш за какво говоря. Познавах Джейсън дванайсет години и знам, че не е от този тип мъже, които биха споделяли жена с друг мъж.

Нова вълна на объркване заля Клио, когато тя най-сетне осъзна за какво говореше той.

— Да не си полудял? Джейсън и аз бяхме приятели.

— Знам.

— Добри приятели. Не и любовници. За Бога, Макс, той бе достатъчно възрастен, за да ми бъде дядо.

— Е, и? Нямахте да си първата жена, лепнала се за някой старец с надеждата да изкопчи малко пари.

— Значи такава била работата — объркването ѝ отстъпи място на гняв. — За твое сведение Джейсън не разполагаше с много пари. Не успя да продаде нито една от картините си. Беше възрастен човек, който живееше от пенсията си и социалните помощи.

— Така ли?

Клио се измъкна от сепарето и се изправи.

— Не мога да повярвам. Мислех си, че с Джейсън сте били приятели. Мислех, че знаеш всичко за него, както и за семейството тук, в странноприемницата.

— Да не искаш да ми кажеш, че не си била любовница на Джейсън?

— Не мисля изобщо да ти казвам нищо, мистър Форчън. Боя се, че ще трябва да ме извиниш. Налага се да побързам, за да се срещна с още един от многобройните си любовници. Надявам се, като се върна да си напуснал хотела.

Клио се завъртя на пета и излезе с едри крачки от кухнята.

Докато излизаше, не погледна през рамо. Но усещаше как студените очи на Макс я следват по целия ѝ път до вратата.

Петнайсет минути по-късно, все още бясна от малката, но изключително неприятна сцена в кухнята, Клио паркира колата си на неасфалтирания паркинг над плажа. Джипът на Нолън Хилдебранд бе единственият автомобил в цялата околност. По това време на годината на плажа идваха малцина.

Студен, пропит с дъжд порив на вятъра посрещна Клио още щом излезе от колата. Косата ѝ се освободи и заплющя по лицето ѝ. Над океана се зараждаше буря. Щеше да връхлети най-много след час.

Възнамеряваше дотогава да се върне в хотела. И ще е най-добре Макс Форчън да си е тръгнал дотогава, помисли си тя.

Поклати с отвращение глава, не можеше да повярва, че така бе сбъркала в преценката си за него. Обикновено инстинктите ѝ бяха почти безпогрешни.

Вратата на джипа се отвори и Нолън слезе. Забърза към нея. Бе вдигнал яката на коженото си яке, за да защити врата си от вятъра. Свежият вятър рошеше светлокестенявата му коса, подчертавайки симпатичните му черти. В едната си ръка държеше кафява книжна торбичка.

Клио го съзерцаваше с известно чувство на привързаност. Още от началото знаеше, че на Нолън не му бе писано да се превърне в голямата любов на живота ѝ.

Първоначално той бе направил няколко решителни опита да я прелъсти, но когато тя отклони поканите му да легне с него, той бе странно доволен. Нолън бе приятен компаньон за вечеря, а и Клио искрено се възхищаваше на усилията му като кмет на градчето. Работеше много на обществени начала, докато същевременно се трудеше и в юридическата фирма, основана от баща му.

— Боях се, че няма да дойдеш — спря се Нолън пред нея. Мушна ръка в джоба на якето си и я погледна разтревожен.

През Клио премина тръпка на истинска загриженост. Очевидно се бе случило нещо лошо.

— За какво бе всичко това, Нолън?

— Искам да разбера само едно — Нолън пхна в ръцете ѝ книжната торба. — Ти ли си написала това?

— Какво, за Бога?

Но Клио напипа очертанията на книга в торбичката. Кръвта ѝ се смръзна. Отвори я и надникна в нея. Погледът ѝ се спря в познатата, чисто бяла корица. Заглавието „Огледалото“ бе в същия бял цвят с изпъкнали букви. Алената панделка, която се виеше предизвикателно в долния край на корицата, бе единственото цветно петно.

— О, Господи — въздъхна тихо тя.

— Ти ли си я написала? — захапа я Нолън.

— Е, добре. Да, наистина аз я написах. Излезе преди няколко месеца — и тя се усмихна колебливо. — Разбираш ли, това е първата ми книга.

— И си я публикувала под псевдоним? — попита Нолън така, сякаш искаше да установи истинността на фактите.

— Да — Клио внимателно затвори кесията и се прокашля. — Знаеш ли, оценена бе като доста добър опит на женска еротика.

— Еротика ли?

— Получих много добри отзиви в няколко литературни списания и в едно-две женски издания.

Нолън направи физиономия на оскърбено недоверие.

— Това е порнография, ето какво е.

— О, не, определено не — Клио притисна книгата към гърдите си. — Казах ти, че е еротика. Има голяма разлика.

— Не и за медиите, по дяволите! Не и за всеки десен коментатор, който ще реши, че отношението ми към Първата поправка е отрицателна^[4]. Не и за консервативните избиратели от градче като Хармъни Коув.

Клио прехапа устни.

— Не разбирам.

— За Бога, Клио! — Нолън нервно прекара пръсти през косата си. — Започнал съм политическата си кариера. Не разбираш ли как едно подобно нещо може да ми се отрази?

— Аз съм написала книгата, а не ти.

— Не разбираш ли? Стига и това, че съм излизал с теб. Ами ако се бяхме оженили? Щяха да ме разпънат на кръст, че съм мъжът на порно авторка.

Клио го зяпна.

— Изобщо не си споменавал за брак.

Нолън се намръщи.

— Ами, бях започнал да си мисля за брак.

— Нолън, това е смешно. Не сме влюбени и ти много добре го знаеш.

— Започнал бях да си мисля, че щяхме да бъдем добър екип — Нолън я погледна огорчен. — Знаеш как е при политиците в наше време. Медиите ги разнищват под микроскоп. А твоят произход изглеждаше идеален за една съпруга.

Идеален ли?

— Никакви скандали, никакви радикални политически възгледи, не си се развеждала.

— И имам добър доход от странноприемницата? — продължи сухо мислите му Клио.

— Парите нямат нищо общо с това — рече той с искрено възмущение. — Това, което ме привлече, бе характерът ти. По дяволите, аз дори съм сигурен, че не спиш с никого. Единственото, което малко ме безпокоеше, бе дружбата ти с тези странни жени от „Космик хармъни“.

— Приятелките ми не са странни — пламна от гняв Клио. — Значи си мислиш, че миналото ми е чисто? Ами родителите ми?

— Какво за родителите ти? Знам, че са починали.

— Но не знаеш как са починали, нали? Никога не съм ти казвала. Нолън се намръщи.

— Останал съм с впечатлението, че са загинали при автомобилна злополука.

— С такова впечатление съм оставила и повечето от хората тук. По-лесно е, отколкото да обясняваш истината.

Нолън я изгледа предпазливо.

— А каква, по дяволите, е истината?

Клио вдигна брадичка.

— Казват, че баща ми е застрелял майка ми и сетне се е самоубил. Какво ще кажеш — истински скелет в гардероба, нали? Смяташ ли, че медиите биха пропуснали такава апетитна темичка?

Шокът на Нолън бе очевиден.

— Сериозно ли говориш? Трябваше да ми кажеш.

— Защо? Имам си правото на собствен живот. Пък и това едва ли е нещо, което човек ще обсъжда на вечеря в ресторант „Чудната скаридка“.

Клио повдигна очилата на носа си и пое дълбоко дъх. Ядоса се силно на себе си, че бе позволила на Нолън да я подтикне към разкриването на болезнените факти около смъртта на родителите ѝ. Изобщо много рядко говореше за това, с когото и да е.

— Бихме могли да изхитруваме по въпроса за родителите, макар че нямаше да е лесно. Но никога не бихме могли да се оправдаем за тази проклетата книга, която си написала — и погледът на Нолън отново изрази огорчението му. — Ти наистина ме направи на глупак.

— Съжалявам. Не знаех, че си ме гласял за съпруга на политик. Можеше да го споменеш по-рано. Щях веднага да ти съобщя всички

зловещи подробности от миналото ми.

— Така ли щеше да направиш?

— Така, по дяволите — очите ѝ се разшириха подигравателно. — Нали не смяташ наистина, че бих искала да стана съпруга на политик?

Лицето на Нолън се зачерви.

— Виж сега, съжалявам, Клио. И за родителите ти — също. За всичко. По дяволите, разбирам, че не постъпвам както трябва. Ама тая работа с книгата ми се стовари като изневиделица.

— Виждам.

— Погледни от моята гледна точка — замоли я Нолън. — Не знаех, че си публикувала каквото и да е, още по-малко пък — нещо такова... — и той изгледа кесията така, сякаш в нея имаше змия.

— Не ти казах за „Огледалото“, защото не исках никой друг, освен семейството, да узнае, че аз съм я написала.

Той изсумтя.

— Не се учудвам.

— Не се срамувам от книгата — избухна тя. — Просто за мен тя е съвсем лична история. Знаех си, че никой тук не би я разбрал. Не исках хлапето, което работи в дрогерията на Бенингтън, да ме гледа похотливо всеки път, когато вляза да си купя шампоан. Не исках работникът на бензиностанцията да подхвърля гадни реплики. Не исках да се обяснявам и пред Пати Лофтинс във фризьорския салон.

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че те разбирам — Нолън се извърна и се загледа в развълнувания океан. — Устата на Пати е с размерите на Големия каньон.

Клио сведе поглед към кафявата книжна кесия, която стискаше силно. Не можеше да обясни „Огледалото“, на когото и да е. Бе прекалено интимна. Твърде лична и разголваща най-тайните ѝ преживявания. Беше изляла в книгата най-интимните си фантазии, оголвайки дълбините на чувствената си душа. Страстта, вложена в нея, се бе съчетала с болезнената самота, за да се получи изгарящата изповед на жена, която търси чувствена интимност и физическо облекчение. Историята буквално се бе изляла наведнъж преди година и половина. А книгата излезе преди месец.

Критиците, най-общо казано, откликнаха много благосклонно на „Огледалото“. Ала Клио знаеше, че никой от тях всъщност не я бе разбрал. Бяха сметнали, че книгата е плод на авто еротиката; че

авторката се е отдала на въображаема и поразителна интимност с мъжките елементи в собствената си натура.

Не бяха схванали значението на мъжа от „Огледалото“.

За Клио писането на „Огледалото“ бе катарзисно изживяване. Бе разбрала също, че иска да продължи да пише, макар да знаеше, че никога повече нямаше да напише книга като „Огледалото“.

— Иска ми се да можех да ти обясня — рече тихо тя. — „Огледалото“ за мен е единствена.

— Надявам се да бъде така. Прочетох малко от нея снощи. Не можах да повярвам, че си го писала ти. Та ти дори не пожела да легнеш с мен — той я изгледа свирепо. — И добре, че стана така. Никога не бих могъл да се конкурирам с тези фантазии в проклетата книга. Никой мъж не би могъл. Тази жена от книгата се люби сама. Тя май няма нужда от мъж, нали?

— Нолън, не разбираш...

— Разбирам, разбирам. Сега вече зная защо не поиска да спиш с мен. Не е било, защото си била чак толкова невинна, нали? А защото си решила, че никой мъж не би могъл да ти даде онова, което би могла да извлечеш от въображението си и един добър вибратор.

— Престани веднага — Клио отстъпи крачка назад. — Не ща да чуя и думичка повече за това. Казах ти, че не разбираш.

— Разбирам какъв би бил ефектът на книгата върху шансовете ми да бъда избран следващата есен в щатския конгрес. Щях да се превърна в посмешище за пресата.

На Клио ѝ писна.

— Успокой се. Ти си спасен. Що се отнася до мен, никога повече няма да се срещнем, освен ако количките ни не се сблъскат в супермаркета.

— По дяволите, Клио, не исках да прекратим връзката си по този начин. Работата е в това, че имах по-сериозни намерения.

— Не се безпокой. Прояви достатъчно здрав разум да скъсаш, преди да е пострадала блестящата ти политическа кариера.

— Работата не е в това — възрази тихо той. — Аз те харесвах. Клио. Наистина те харесвах.

Клио въздъхна.

— Аз също те харесвах, Нолън. Ако щеш вярвай, но още те харесвам. По дяволите, навярно дори ще гласувам за теб, когато се

кандидатираш наесен.

— Благодаря — той сякаш изведнъж бе изгубил дар слово. — Виж сега, няма да кажа никому за тази книга.

— Оценявам високо жеста ти.

— Ами, комай това е всичко. Без обида, нали?

— Разбира се. Точно така. Никакви обиди — Клио се обърна и тръгна към колата си. На половината път ѝ хрумна нещо и тя отново се обърна. — Бих искала да разбера само още едно нещо.

— Какво?

— Как разбра за „Огледалото“?

Той сви устни.

— Някой я пуснал в пощенската ми кутия с придружителна бележка.

Клио усети как през тялото ѝ преминават студени тръпки.

— Бележка ли?

— Аха. Оставих я в книгата.

Клио кимна и пое към колата си. Отвори вратата и влезе. В един миг си остана зад волана, загледана как Нолън потегля с джина си по тесния път към града.

Когато джипът изчезна от полезрението ѝ, Клио бавно отвори книжната кесия. Гледа дълго и втренчено корицата на „Огледалото“, сетне отвори книгата и извади сгънатото листче. Бележката бе кратка и биеше право в целта.

„Кралицата на Нил е Кралица на мръсотията. Един мъж с обещаващо бъдеще пред себе си не може да си позволи да излиза с една курва.“

Тонът на бележката ѝ бе обезпокоително познат. Бе прекалено близък до тона на анонимното писмо, което Клио получи миналия месец.

След като първоначалният шок от получаването му отмина, Клио не обърна повече внимание на писмото. В крайна сметка то бе получено чрез издателя ѝ и тя бе сигурна, че изпрацачът не би могъл по никакъв начин да знае коя бе тя. Сега обаче трябваше да приеме факта, че не само някой я бе идентифицирал като авторката на

„Огледалото“, но той или тя бе решен да я накаже за написването ѝ. И този човек знаеше коя бе тя и къде живееше.

Когато пъхна ключа в контакта, ръцете ѝ трепереха. Изведнъж ѝ се прииска да се прибере по най-бързия начин в безопасния свят на странноприемницата.

[1] Зорница (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Космическа хармония (англ.) — оттам и прозвищата на жените — Б.пр. ↑

[3] cove (англ.) — заливче — Б.р. ↑

[4] Към конституцията на САЩ, която се отнася до правото на свободна информация — Б.пр. ↑

3

Макс се спря пред отворената врата на голямата зала. Старомодно мебелираното помещение бе изпълнено с участниците в семинара. Пред тях се бе изправил мъж с посребрена коса в грижливо направена прическа, с масивен златен часовник и голям пръстен с диамант. Бе облечен с яке и носеше ръчно изработени кожени обувки, които, Макс знаеше, струваха поне колкото неговите собствени. Очевидно падаха добри пари от бизнеса с тези семинари по мотивиране, реши Макс.

— Казвам се Хърбърт Т. Валънс и знаете ли какво? Аз съм невероятен — Валънс излъчваше напрегнатост. Докато оглеждаше залата, той буквално се въртеше на пети. — Удивителен съм. Мога да постигна всичко, което поискам. И знаете ли какво? Вие също можете. Повторете всички след мен. Аз съм невероятен.

— Аз съм невероятен — повтори публиката в един глас.

— Аз съм удивителен — рече Валънс. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се пръсне от вълнение и ентузиазъм.

— Аз съм удивителен.

— Мога да постигна всичко, което пожелаая.

— Мога да постигна всичко, което пожелаая.

— Силата на положителното мислене е буквално извън този свят — обяви Валънс с триумфална усмивка. — То е чиста енергия. То е необработено гориво, което само чака да бъде налято във вашите съзидателни машини.

Макс гледаше с интерес как Валънс пресече залата и отиде до окачената на стената схема.

— Тук съм, за да ви науча на тайните да постигнете всичко — обърна се Валънс към публиката си. — Пари, власт, успех, самоуважение. Всичко това може да бъде ваше, ако следвате моята проста програма на „Петте стъпки“. Искате ли да носите дрехи като моите? Да карате порше като мен? Гарантирам ви, че ще постигнете всичко това, след като завършите моя курс.

Макс изгуби интерес към семинара и закрачи към фойето. Спря се пред първия от серията морски пейзажи, които висяха в него, и постоя загледан за известно време. Зад изображението на бурното море не можеше да се види нищо повече. Техниката на рисунъка бе слаба, композицията — статична, а цветовете — убити. Беше дело на любител. Джейсън се бе оказал прав в самооценката си като художник.

— А, ето те и теб, Макс. Търсех те — от вратата на офиса му помахаша Силвия Гордън. — Преди малко те търсиха по телефона. Позвъних в стаята ти, но след като не се обади никой, приех съобщение за теб.

Макс се извърна от пейзажа, който наблюдаваше, и приближи до рецепцията.

— Благодаря ти.

— Няма защо — усмихна се Силвия. — Съжалявам, че не те намерих, когато се обадиха — и тя му подаде лист хартия.

Макс прочете бележката.

„Обади се Кимбърли. Иска да й позвъниш веднага.
Много било важно.“

„Много важно“ бе подчертано три пъти.

— Бизнес проблеми — рече Макс. — Всъщност не е толкова важно.

Той смачка бележката и я хвърли в кошчето за боклук, както бе постъпил и с още половин дузина спешни съобщения, получени от Кимбърли Кързън през последния месец. Запита се разсеяно как бе успяла да го открие тук, на крайбрежието.

— Клио върна ли се? — попита той.

— Не — Силвия погледна кошчето, където бе изчезнала бележката. Когато отново погледна Макс, бе замислена. — Но я очаквам всеки миг. Няма да се забави много. Не и с тази тълпа, изпълнила хотела.

Гръмотевица привлече вниманието на Макс към прозореца. Навън се бе смрачило. Вилнеещият вятър виеше под стрехите. Всеки миг щеше да връхлети дъждът. Макс дори видя как копието на светкавица проряза небето.

— Отново ще има буря — рече той.

Силвия сви рамене.

— Така е по това време на годината. Слушай, искам да ти благодаря за това, че намери патето на Сами снощи. Той наистина много държи на него.

— Не бе трудно.

— Лъки Дъки за него означава много, защото му го подари Джейсън — Силвия се усмихна развълнувана. — Сами е на възраст, когато момчетата си търсят някой мъж за пример. Знаеш как е.

— Сами ми каза, че баща му се изгубил. Каза, че търсел себе си.

Силвия направи гримаса.

— Децата възприемат нещата доста буквално, нали? Но той не греши изцяло. Един ден Дъг си дойде от работа и обяви, че не можел да понесе отговорността за съпруга и за дете. Каза още, че бракът ни бил ужасна грешка. Събра си нещата и замина. Тогава Сами бе само на годинка.

— Доколкото разбирам твоят бивш не идва да види Сами, така ли?

Силвия поклати глава.

— Дъг се върна на Изток, където очевидно е решил, че вече е готов за отговорността. Последното, което чух за него, бе, че се оженил отново и си създал ново семейство. Оттогава не е контактувал с мен или със Сами, освен чрез адвокатата си. От време на време се сеца да праща издръжката на детето.

В мига, в който нова светкавица раздра мрачното небе, осветлението угасна.

— По дяволите — възкликна тихо Силвия. — Отново токът. Дано този път да е само изгорял бушон. Миналия месец едно дърво се стовари върху жиците и стояхме с часове без електричество.

Макс реши да използва случая.

— Мога да проверя бушоните, ако искаш.

Силвия го погледна с благодарност.

— Благодаря ти. Чакай малко — тя посегна под тезгяха и извади фенерче. — Държим го под ръка, както виждаш. Тук подобни неща се случват често.

Хърбърт Т. Валънс се появи с гръм и трясък от залата в момента, когато Силвия подаваше на Макс фенера. Изражението на напрегнат

ентузиазъм бе отстъпило място на напрегнато вълнение.

— Какво става тук? — попита Валънс. — Опитвах се да пусна видеото. Какво се случи с тока?

— Отивам да проверя — рече благо Макс. Взе фенера от Силвия. Валънс се намръщи.

— Ами, побързайте, тогава. Семинарът ме чака. Трябва да си защитя репутацията, нали знаете? Не мога да си свърша работата без аудио-визуалната техника.

— Опитайте се да мислите позитивно — рече Макс. — Просто мислете позитивно. Позитивното мислене е двигателят, който задвижва съзидателното начало, нали помните?

Силвия се извърна, но не и преди Макс да забележи как тя едва съдържа смеха си.

Лицето на Валънс се изопна от яд.

— Това смешка ли беше? — попита той хладно.

— Просто се опитвам да ви дам един от вашите съвети — Макс го заобиколи и пое към стълбището на мазата.

— Вижте какво — запелтечи Валънс, — нямам намерение да понасям подобни грубости.

В този миг вратата на фойето се отвори. Макс погледна през рамо и видя как, едновременно с дъжда и вятъра, в помещението нахлу разрошената Клио.

Бе стиснала здраво под мишница кафява хартиена торбичка. Той забеляза напрегнатото ѝ изражение, когато тя се обърна да затвори вратата. Очевидно срещата с Хилдебранд не бе минала добре.

— Уф — Клио затръшна вратата и прокара пръсти през мократа си коса. — Навън е истински потоп. Тук всичко наред ли е, Силвия?

— Не, всичко *не е* наред — рече Валънс, преди Силвия да успее да отговори. — Токът спря. Искам веднага да се отстрани повредата. Както знаете, опитвам се да водя семинар, мис Робинс. Имам безупречна репутация в тази област и просто не мога да работя без електричество.

Макс видя как Клио извика на помощ успокоителната си усмивка на съдържателка на хотел.

— Да, разбира се, мистър Валънс. Веднага ще пратя някого.

— Вече съм се заел с това — Макс вдигна фенера.

Клио го стрелна с очи.

— Мислех си, че вече си си отишъл.

— Откъде ти хрумна подобна мисъл? Нали току-що ме нае.

Клио изглеждаше тъй, сякаш страшно ѝ се искаше да му отговори съответстващо, но присъствието на Валънс я накара да се въздържа.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Отивам в мазето да проверя бушоните. Нещо против? — Макс изчака учтиво.

Клио стисна зъби.

— Ще дойда с теб.

— Мисля, че мога да се справя и сам — рече Макс.

— Казах, че ще дойда с теб — Клио успя да изпрати към Валънс още една ведро усмивка. — Само няколко минути, мистър Валънс. Вярвам, че съвсем скоро всичко ще е наред.

— Да се надяваме — изропта Валънс. — Времето ми е безкрайно ценно. Не мога да си позволя да го пилея, докато чакам някой да оправи електричеството.

Той метна още един ядосан поглед на Макс и закрачи с едри крачки към залата. Макс го изгледа.

— Знаеш ли, че той е невероятен? — каза на Клио. — И удивителен.

— Какво, за Бога, имаш предвид? Чакай, дай ми това — тя грабна фенерчето от ръката му и тръгна бързо по коридора към стълбището за мазето. — Защо не си тръгна?

— Поради сума причини — Макс отвори вратата и огледа тъмната паст на огромното подземие. — Една, от които е, че не съм поднесъл извиненията си за малкото неразбирателство между нас по време на закуска.

— Не беше малко неразбирателство — Клио включи фенерчето и заслиза по стълбите. Все още стискаше книжната кесия под мишница. — Държа се грубо, необмислено и противно.

— Може и да си права — бастунът на Макс потрепваше по стъпалата, следваше Клио надолу. — И все пак искам да се възползвам от случая и да се извиня, че предположих, че си любовница на Джейсън.

— Любовница в преследване на пари — Клио стигна до последното стъпало и освети с лъча на фенерчето претрупаното мазе.

— Добре де — рече търпеливо Макс. — Извинявам се за това, че те взех за любовница в преследване на пари.

— Добре, извинението ти е прието. Вече можеш да си вървиш.

Макс стисна здраво бастуна с ястребовата глава. Нямахше да се отърве от него толкова лесно. Неговите картини от Еймъс Лътъръл бяха все още у нея.

— Боя се, че още не мога да си тръгна.

Клио пресече помещението към електрическото табло.

— И защо не?

— Казах ти снощи. Нуждая се от това споразумение с теб. Нямам други намерения.

Тя се обърна и се съсредоточи върху таблото.

— Това не е мой проблем.

Макс усети, че тя се колебае. Реши да промени тактиката.

— Какво стана с Хилдебранд?

Клио натисна един ключ и светлината блесна. Усмивката ѝ бе мрачна.

— И Нолън стигна до твоето заключение за мен. Смята ме за пропаднала жена. Като начеващ политик, чиято кариера трябва да го отведе до Белия дом, той не може да си позволи да бъде свързан с такива като мен.

Макс се изненада от гнева, който го обзе. Погледна напрегнатото лице на Клио.

— Това решение на Хилдебранд неочаквано ли бе?

— Съвсем неочаквано.

— И какво го предизвика?

— Нямам си и представа — Клио затвори вратата на таблото и изключи фенерчето. — Ще трябва да ме извиниш. Имам сума неща за вършене, а и теб те очаква дълъг път.

Макс ѝ препречи пътя.

— Клио, почакай. Държа на думите си. Съжалявам за неразбирателството ни и нямам къде да отида. Ще съм ти много благодарен, ако ми позволиш да остана за малко. Ще си заслужи хляба.

Тя се поколеба. Несигурността се четеше ясно в очите ѝ.

— Виж сега, съжалявам за положението ти, но наистина не бива да очакваш от мен същите условия, които имаше Джейсън. Не и след всичко онова, което каза тази сутрин.

— Джейсън е бил твой приятел — рече тихо Макс. — Той беше и мой приятел. Какво си очаквала да си помисля, когато говореше за тайнствената жена на име Клио? Той бе на смъртния си одър. Нямаше достатъчно сили да ми обясни подробно как си влязла в живота му. Единственото, което узнах, е — Макс се запъна в търсене на най-подходящите думи, — че той е държал на теб.

Изречението на Клио омекна. Тя сведе очи и мълча една дълга минута. Най-сетне срещна погледа му.

— Добре. Ще те оставя в името на общото ни приятелство с Джейсън.

— Благодаря — кимна Макс.

Стана по-лесно, отколкото бе очаквал. Дамата очевидно бе податлива на сантиментални истории.

— Но само за този дълъг уикенд — добави Клио, сякаш прочела мислите му и заподозряла измамата. — Бенджи още никакъв го няма и през следващите три дни ще имам нужда от допълнителна работна ръка. Но ще очаквам до вторник да си заминеш. Ясно ли е?

— Ясно.

Три дни са много време, помисли си Макс. Можеха да се случат сума неща. Беше известен с това, че можеше да склучи за три дни многомилионни договори. Веднъж бе успял за три дни да уреди откупа и спасяването на цял екип служители на Кързън, отвлечени от терористи. При добър късмет през следващите три дни би могъл да открие своите картини. А ако не успееше, щеше да намери начин да остане за по-дълго в „Робинс Нест Ин“.

Хърбърт Т. Вальнс бе прав. Номерът бе да мислиш позитивно.

Към осем вечерта Клио надникна във фойето. Макс и Силвия разливаха кафе и шери на вече вечерялите гости на хотела. В камината грееше приятен огън и придаваше на обстановката топло доволство. В помещението се носеше тихият бръм на раздумката.

Клио се упрекуваше, че този следобед бе проявила липса на воля. Знаеше, че трябваше да накара Макс да си събере нещата, още щом се върна от срещата си с Нолън. Беше се зарекла да го изхвърли, ако още се мотаеше из хотела. Но Макс я бе накарал да изпита съжаление към него.

Не можеше да избяга от усещането, че бе манипулирана.

— Трябва да признаеш, че Макс придава на хотела известна изисканост — отбеляза спрялата се при Клио Силвия. — И Джейсън имаше същото аристократично излъчване, когато поднасяше кафе и шери. На гостите това им допада много.

— Държи се, като че е собственик — възропта Клио. — Погледни го само. Всяка негова фибра сякаш излъчва образа на благоговеещия владетел на имението.

— Трябва да се примириш, Клио. Тури един човек като Макс да изкопае канавка и той ще изглежда тъй, сякаш тя и хилядите декари наоколо са негови.

— Може и да е така. Кара ягуар. А и тези дрехи, с които е облечен, не са от някоя разпродажба.

— Опитва се да е полезен — рече Силвия. — Този следобед свърши всичко, което му бе поръчала. Дори донесе дърва за камината, което навярно не бе лесна работа за него с този бастун.

Клио потрепна от чувството за вина, което я прониза. Искрено съжаляваше, че бе накарала Макс да донесе дървата. Истината бе, че, когато нареди това, изобщо не се сети за крака му. Нещо в Макс караше човек да забрави съвсем лесно за бастуна му и за всичко, свързано с него. Той просто не изглеждаше тъй, сякаш притежаваше някаква слабост.

— В него има нещо, което ме безпокои — възропта Клио.

— И какво е то?

— Не знам — призна Клио. Поколеба се. — Той смяташе, че съм била любовница на Джейсън.

Силвия я изгледа изненадана и сетне се усмихна.

— Без майтап?

— Не е смешно.

— Смешно е. Знаеш ли какъв ти е проблемът? Откак се върна от срещата си с Нолън си в отвратително настроение.

— Нолън пък мисли, че съм авторка на порноромани.

Силвия зяпна от изненада.

— Какво?

— Разбрал е, че аз съм написала „Огледалото“.

Силвия я зяпна.

— Никой, освен семейството, не знае, че ти си я написала. Не съм казала на никого, кълна се, Клио. И не вярвам някой друг да го е сторил.

— Знам. Не се тревожи за това. И без това смятах, че тайната рано или късно щеше да бъде разкрита.

Силвия се намръщи.

— Знам колко важно бе за теб да запазиш анонимността си при тази книга.

— Тя е толкова лична — въздъхна Клио. — Нямам нищо против хората да узнаят, че съм написала „Хубаво отмъщение“. Но „Огледалото“ съдържа в себе си прекалено много от самата мен.

— Разбирам — съгласи се благо Силвия. Клио се размърда неспокойно.

— Казах на Нолън, че не искам да се разправам с гадните подмятания, които хората ще подхвърлят, но истината е, че не искам да се сблъскам с грубото им любопитство. Подобно нещо ми се случи след смъртта на родителите ми. Хората ми задаваха най-ужасните, засягащи личността въпроси, като например как съм се чувствала, когато ги открих... — Клио изведнъж спря. — Представям си какви въпроси ще задават за „Огледалото“.

Силвия я прегърна успокояващо.

— Няма нищо, Клио. Успокой се. Най-важният въпрос сега е кой е казал на Нолън.

— Не знам — призна си Клио. — Някой му пуснал книгата в пощенската кутия с бележка, че аз съм авторката на „Огледалото“. В бележката се казва също, че не бих била подходяща съпруга за човек с политически амбиции.

— Господи, ами това си е направо ужасно. Не е чудно, че цял следобед си разстроена. А Нолън какво каза?

Клио се усмихна мрачно.

— Каза, че вече не съм била подходяща кандидатка за ролята на мисис Нолън Хилдебранд. Каза, че порнографското ми минало щяло да му обърка политическата кариера. Надявал се, че ще разбере защо ме зарязва.

— Гледай го ти, лигавият му гадняр — изсъска Силвия. — Надявам се, че си го пратила на дълга разходка по къс вълнолом.

— Всичко свърши и това вече няма значение. На първо място, отношенията ми с Нолън никога не са били кой знае какво — Клио срещна загрижения поглед на Силвия. — Не искам семейството да научи за бележката. Само ще се разстроят.

Силвия кимна в съгласие.

— Добре. Няма да им казвам. Ами Нолън? Дали няма да каже на всички, че ти си авторката?

Клио се усмихна мрачно.

— Съмнявам се. Не би искал всички да научат, че е бил свързан, макар и за кратко, с жена със съмнителни добродетели.

Силвия се канеше да отговори, когато видя затичалия се към тях Сами. Момченцето бе по пижамка. Бе стиснало Лъки Дъки в юмручето си.

— Защо си станал, миличък — попита разтревожено Силвия. — Би трябвало да спиш.

— Не мога да заспя — Сами се лепна до майка си и се притисна о крака ѝ.

— Да не си сънувал някой лош сън? — попита нежно Клио.

— Не — Сами прегърна по-силно Лъки Дъки. — Триша плаче.

— Така ли? — Клио се намръщи. Триша заемаше стаята до тази на Сами.

— И не спира — Сами зарови лице в полите на Силвия.

— Ще се кача да видя какво се е случило — реши Клио. — Не се безпокой за нея, Сами. Знам, че ще се оправи. Триша навярно е тъжна, защото Бенджи го няма — Клио се спогледа със Силвия. — Наглеждай нещата тук.

— Добре — кимна Силвия. — Двамата с Макс ще се оправим с навалищата тук.

Като видя Макс зад бара, Сами се зарадва.

— Ето го Макс. Здравей, Макс — и той му помахаше за поздрав с Лъки Дъки.

Макс погледна към вратата. Погледът му шареше между Клио и Сами. Остави бутилката шери, от която наливаше, и отиде при малката групичка до вратата.

— Да не се е случило нещо? — попита тихо той.

— Триша плаче — обясни Сами. — Клио ще отиде да я успокои.

— Ясно — Макс погледна напрегнато Клио. — Смяташ ли, че е сериозно?

— От нейна гледна точка — да — отвърна Клио. — Тревожи се за Бенджи. От него няма ни вест, ни кост. Ще се върна веднага.

Клио се въртна и пое към задното стълбище. Не се изненада от съобщението, че Триша се бе разплакала. Безпокоеше се за нея още от вчера, когато откриха, че Бенджи бе изчезнал.

Стаята на Триша се намиреше на третия етаж. Беше се нанесла преди две години, когато получи работа в „Робинс Нест Ин“. Триша и Бенджи се бяха сблизили още щом се запознаха. Клио знаеше, че имат много общи неща. Прекалено много даже. И двамата произлизаха от зле осакатени и не подкрепящи ги семейства. Бяха станали близки приятели в рамките на големия клан на Клио. Преди около шест месеца Клио бе разбрала, че бяха вече и любовници.

Тя наблюдаваше с известни опасения как се развиваше неизбежният роман между двамата. Не бе убедена дали те можеха да се справят с отговорностите на една обвързваща връзка, но в същото време разбираше, че и двамата се стремяха отчаяно към нея. Около двойката витаеше някакво странно усещане за съдбовност. Сякаш бяха две изгубени души, които се държаха притиснати една о друга по време на буря.

Клио спря пред вратата на Триша и тихичко почука.

— Триша? Аз съм, Клио.

— Клио? — гласът на Триша прозвуча приглушено. — Легнала съм. Иди си.

— Триша, знаеш, че не бива да правиш това. Сами каза, че си плачела. Пусни ме да вляза. Ще поговорим.

— Не искам да разговарям.

— Дори и за Бенджи?

— Особено пък за Бенджи — и Триша изведнъж избухна в сподавени ридания.

Клио вече не издържаше.

— Пусни ме Триша или ще отида за шперца.

Последва миг на мъчително мълчание. Вратата се отвори полека, за да разкрие обляното със сълзи лице на Триша.

— О, Триша — прошепна Клио и разтвори ръце.

— Знам защо си замина — изплака Триша и се хвърли в обятията на Клио. — Заради мен.

— Разбира се, че не е заради теб — Клио потупа Триша по рамото. — Бенджи си има свои проблеми и ти знаеш това. Трябва да се справя с маса неща.

— Знам — приплака Триша. — И аз му добавих още един.

— Триша, не ти си виновна за заминаването на Бенджи.

— Не, аз съм виновната — рече задавено Триша. — Бременна съм.

Клио притвори очи, най-лошите ѝ страхове се потвърдиха.

— О, Господи...

— Казах на Бенджи и той не може да го понесе. Затова замина. Какво да правя, Клио? Толкова ме е страх.

— Няма нищо — рече тихо Клио. — Всичко ще се оправи. Нали вече имаш семейство, забрави ли? Не си сама.

Наближаваше полунощ, когато Клио уморена се запъти към стаята си на третия етаж в кулата. Беше си избрала убежището грижливо, още щом се премести в странноприемницата.

Личната ѝ обител бе встрани от стаите за гостите. Малкото ѝ апартаментче ѝ предлагаше усамотение и изглед към морето. А имаше мигове, когато Клио страшно се нуждаеше и от двете. Да е заобиколена от семейството и гостите през повечето време бе чудесно, но имаше моменти, когато тя се нуждаеше единствено от защитната броня на самотата в собствените си покои.

Отключи вратата, все още замислена върху трудното положение, в което Триша бе изпаднала, и се потопи в очарователно претрупаната си обител. Мебелировката ѝ, както и в останалата част от странноприемницата, бе в най-цветист викториански стил. Всяка вещь, като се почне от кретонените тапети, мине се през покритото с балдахин легло и се свърши с порцелановия часовник на масичката, бе грижливо подбрана лично от Клио.

Щракна ключа на стената, без да затваря все още вратата зад себе си. Нощната лампа до леглото хвърляше топъл отблясък по подредените на леглото бели дантелени възглавници. Светлината

разкри и още нещо върху леглото: дълга, червена, сатенена панделка, навила се като алена змия върху една от възглавниците.

Клио се вторачи в панделката зашеметена и шокирана. Изведнъж усети как ѝ се завива свят. Пръстите ѝ, стиснали дръжката на вратата, затрепериха.

— Клио? — появи се Макс, фигурата му се мерзелееше зад нея. — Търсех те. Искях да поговорим, преди да си легнеш.

— Не сега — рече тя с пресипнал шепот. Не можеше да свали очи от червената сатенена панделка.

— Какво, по дяволите, се е случило! — и без да се извини, Макс си проби път в стаята ѝ. Огледа я с един-единствен поглед и сетне са обърна с лице към нея. — Какво е станало?

— Моля те — прошепна тя, — иди си.

— Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла призрак.

— Иди си — изсъска тя.

Макс пренебрегна заповедта ѝ. Вместо това спокойно затвори вратата.

— Не припадай. Не се справям много добре с припадащи жени — той обгърна Клио с ръка и я притисна до гърдите си.

— Няма да припадна. Никога през живота си не съм припадала — Клио искаше да се възпротиви на непреодолимата топлина на тялото му, но тя попиваше в нея и прогонваше студените тръпки, които я бяха обзели преди минута.

Човекът от „Огледалото“.

Най-сетне взе да се успокоява. Макс бе силен и здрав и ухаеше на хубаво. Клио вдъхна примамливия мирис — комбинация от сапун и мъжественост. Никога досега не се бе улавяла в плен на мъжки аромат, но Макс я омайваше. Тайничко се опита да зарови нос в гърдите му.

— Добре ли си? — попита Макс.

Въпросът му разруши нежното покорство, което бе започнало да я обзема. Объркана, тя вдигна глава, оправи очилата си и се отдръпна от него.

— Мисля, че да. Съжалявам. Сепнах се от нещо. Вече съм добре. Той полека я пусна. Погледът му не слизаше от лицето ѝ.

— Какво стана?

Клио знаеше, че трябваше да държи устата си затворена. Но защитните ѝ сили бяха съсипани от шока, който получи, като видя

панделката на възглавницата, и от това, че Макс я бе прегърнал. Знаеше, че не му дължеше никакви обяснения. Но изведнъж почувства нужда да поговори с някого. Ако Джейсън бе тук, щеше да му разкаже цялата история.

Макс бе приятел на Джейсън. Макс не бе непознат. Наистина не бе.

— Тази панделка не би трябвало да е тук — Клио не знаеше откъде да започне. Отиде до леглото и застана там, загледана в навитото парче сатен. — Някой я е сложил тук.

— Да не е подарък от Сами?

— Не — Клио се обгърна с ръце. — Не, за Бога! Сами не би могъл да знае какво може да означава червена сатенена панделка, оставена върху възглавницата.

— Но ти *знаеш*, нали? — Макс не помръдваше.

— Това е сцена от книга, която съм написала — Клио потрепери. Сетне се завъртя и отиде до лавицата с книги. Извади книгата, която Нолън ѝ бе дал същата сутрин. — От тази. Трета глава.

Макс взе книгата и погледна корицата ѝ.

— Ти ли си я написала? Името на авторката е Елизабет Бърд.

— Това съм аз. Елизабет Бърд е псевдоним. Доскоро това бе най-дълбоката и мрачна тайна, известна само на семейството. Но днес стана болезнено ясно, че и някой друг я знае.

— Защо си поискала да останеш в анонимност?

Клио погледна лицето му.

— Хвърли едно око на книгата.

Макс отгърна корицата и прегледа отпратките от вътрешната ѝ страна. Сетне вдигна поглед, в очите му не можеше да се прочете нищо.

— Писала си женска еротика? Мислех си, че пишеш любовни трилъри.

Клио вдигна брадичка.

— Написах една еротична книга, преди да се заловя с любовните трилъри. Тази книга е „Огледалото“ — прехапа устни, но не можа да се спре. — Всъщност, приета бе добре. Дори получи няколко добри отзива — разбира се, Макс няма да повярва на това, помисли си тя. Искаше ѝ се думите ѝ да не звучаха тъй извинително. Да беше си държала устата затворена.

— Разбирам — отрони Макс. В тона му не се забеляза никаква модулация.

За нищо на света Клио не можеше да разбере каква бе реакцията му спрямо новината, че тя бе написала „Огледалото“.

— Книгата, която държиш в ръце, е основната причина Нолън да реши, че не съм подходяща компания за един издигащ се политик.

— А, така ли! Политиците са доста скучна пасмина, нали? Лишени, от каквото и да е въображение. Клио се усмихна застрашително.

— Предполагам, че това потвърждава по-раншното ти мнение за мен като за паднала жена.

— То потвърждава впечатлението ми, че си доста непредвидима — Макс седна без покана на малко, тапицирано с кретон столче. Подпря бастуна си на масата и започна разсеяно да масажира бедрото си. — Защо не ми кажеш за какво всъщност става дума?

Клио въздъхна и се отпусна в един фотьойл. Протегна крака напред, мушна ръце в джобовете си и погледна замислена Макс. Вече съжаляваше, че последва импулса си да му се довери.

— Нищо особено не се е случило, ако погледнем обективно — започна тя. — Всичкото, което знам, е, че някакъв недоволен читател очевидно е решил да ме накаже, че съм написала тази книга. Той или тя ми пратиха миналия месец едно наистина гадно писмо.

— И ти какво направи? — попита Макс.

— Нищо. Какво да направя? Нямахме подпис. Препратиха ми го издателите, затова предположих, че изпращачът не е знаел истинското ми име и адреса. Но тази сутрин Нолън ми каза, че някой пуснал книгата в пощенската му кутия.

— Анонимно, предполагам?

— Да. Заедно с предупреждението, че не съм най-подходящата дама за един политик. А тази вечер влизам тук и намирам панделката на леглото си.

— Подозираш, че си преследвана от някой оскърбен читател?

— Кой друг би могъл да бъде? — потрепери Клио. — Предполагам, че някакво куку се опитва да ме преследва. И той или тя е бил тази вечер в спалнята ми. Гадно.

Беше обаче повече от гадно; беше плашещо. Клио обаче не смяташе да си го признае. Във всеки случай поне засега.

— Възможно е да мога да помогна — промълви тихо Макс.

Клио се вторачи в него.

— Как?

— Познавам един мъж, който има фирма, специализирана в охрана и разследвания. Ако искаш, мога да го помоля да провери това-онова.

— Остави. Не искам да имам вземане-даване с частни детективи.

— И защо?

Клио стисна зъби. Веднъж се бе опарила с един частен детектив, който ѝ взе паричките и не свърши нищо. Нямаше намерение отново да се прави на глупачка.

— Не си струва. Не искам историята да се раздува прекомерно. Който и да е този, след време ще му писне и ще се разкара.

— Смяташ ли?

— На писателите понякога им се случват подобни неща — рече отбранително Клио. — Човек не може да стори кой знае какво.

— Не съм убеден. Виж, мога поне да помоля О'Райли да провери гостите, отседнали в хотела за този уикенд. Можем да разберем дали някой от тях има репутацията на яростен цензор.

— Казах ти, нямам намерение да плащам на частен детектив да разследва случая.

— Няма да му плащаш — рече тихо Макс. — О'Райли ми е приятел. Има да ми връща за някоя и друга услуга. Ще се радва да направи това заради мен.

Клио се поколеба.

— Така ли смяташ?

— Да. Една бърза проверка няма да навреди — Макс изглеждаше замислен. — Ще отнеме обаче известно време. Съмнявам се дали ще успея да принудя О'Райли да направи проверката за два дни.

Клио го изгледа подозрително.

— Това да не е някакъв номер, който да ме убеди да не те изхвърля във вторник?

— Така е — Макс вдигна рамене. — Нямам къде другаде да отида. Напоследък е трудно човек да си намери работа.

Тя изпъшка.

— Знаех си, че няма да е лесно да се отърва от теб.

4

„Познах го, въпреки че не можех да видя ясно лицето му в огледалото. Беше като фантом в стъклото, затворен завинаги в този сребрист свят; но винаги, когато ме докосне, го познавам.

Пръстите му са топли, а не студени, макар да е заточен в това застинало в лед място зад огледалото. Той ме желае така, както никой друг не ме е пожелавал. И аз го желая. По необясним начин. Знам, че е част от мен. И въпреки това, той е заточен в затвора си, досущ както аз — в моя.

Когато дойде при мен довечера, ще положи ръце върху гърдите ми и аз ще потрепера в отговор. Ще ме облее топлина. Той ще гледа лицето ми и ще съзре желанието в мен. Няма нужда да го крия от него. Само той ще разбере нуждата и копнежа, и страстта в мен, които никой друг не е съзирал. В обятията му аз ще съм свободна.

Ами той? Ще мога ли някога да го освободя от огледалото?“

Макс затвори „Огледалото“ и остави книгата на малкото нощно шкафче до леглото си. Въздъхна бавно и се съсредоточи върху потискането на дълбоката сексуална болка, която се бе зародила в слабините му.

Трябваше да прояви достатъчно разум и да спре да чете, след като свърши първа глава. Но не бе в състояние да се съпротивлява и продължи с втората, макар чувствените фантазии в книгата да бяха тъй силно женски в същността си, че му се струваха чужди. Но това, че принадлежаха на Клио, го завладя, съблзани го, омая го. Макс разбра, че в „Огледалото“ бе открил още един прозорец, през който да я наблюдава.

Това, което бе зърнал тази нощ, щеше да го държи дълго време буден.

Отмахна завивките и спусна крака от леглото. Когато се изправи, старата болка, позната и неприятна, прониза лявото му бедро. Машинално погледна белега. Изглеждаше грозен както винаги и предизвика обичайните спомени.

Спомени за един от малкото пъти, когато се бе провалил тотално.

Макс посегна за бастуна, за да запази равновесие. Изчака минута и постепенно болката стихна. Отиде до прозореца и погледна през него към обгърнатото от мрака заливче. През непрестанния дъжд можеше да види как блещукаха в далечината светлинките на Дома за жени „Космик хармъни“.

Макс се взира дълго в тях, а сетне огледа през рамо новия си временен дом. Напоследък бе живял на най-различни места, от евтините, тънкостенни фургони до европейски замъци; за пръв път обаче живееше в мансарда.

Голямата стая под стрехите на старата странноприемница бе изненадващо уютна. Беше и удобна, стига да не забравяше да наведе глава под полегатите греди на покрива близо до стените. За късмет очевидно викторианските джунджурии не бяха стигнали за тази част на хотела. За негово безкрайно облекчение мебелировката се състоеше от стари и груби неща, които напълно задоволяваха предпочитанията му към чистите, ясни форми.

Макс си представи Клио, заспала в леглото си под балдахина един етаж под него и веднага съжали за това. Този образ само усили тежестта, която чувстваше в долната част на тялото си. Тази нощ се очертаваше да бъде дълга.

Погледът му се спря на спиралата на червената панделка върху писалището и устните му се свиха.

Сутринта бе допуснал тактическа грешка като подхвърли на Клио предположенията си за ролята ѝ в живота на Джейсън. Рядко биваше толкова нетактичен. След като безвъзвратно съсипа възможността да се впише лесно в странното ѝ домакинство, Макс разбра веднага, че се нуждаеше да намери друга форма на натиск. Трябваше да открие начин да убеди Клио да го остави да живее в странноприемницата. Инцидентът с червената панделка му бе предоставил чудесно извинение да се задържи. Каза ѝ, че ще накара

О'Райли да провери гостите, отседнали в хотела, и възнамеряваше да го направи. Но щеше да каже на О'Райли да не бърза с проверката. Трябваше му време да потърси своите картини.

Взе алената сатенена панделка и остави двата ѝ края да се плъзнат по пръстите му. Фактът, че някой бе нахлул в спалнята на Клио с твърдото намерение да я изплаши, породил у него студена ярост. Никой не оспорваше ролята на литературната критика, но тъкмо този критик бе отишъл прекалено далеч.

Макс реши, че определено не му се спеше. Долу бе тихо. Тъкмо удобен момент да огледа избата на странноприемницата. Вече бе преброял няколко стаи на горните етажи и не бе открил нищо. Избата му се струваше помещението, където някой като Клио би избрал за скривалище на петте ценни картини. Макс поклати глава с отвращение при мисълта за великолепните платна, напъхани във влажното подземие.

Прекося стаята и отиде до гардероба. Както винаги, носеше със себе си пълна чанта с дрехи. Навикът му да е готов да потегли на мига, щом това се наложило, се бе формирал у него още докато бе момче, и вече бе късно да се бори с него. Измъкна чифт тъмни панталони и една от белите ризи, които наскоро бе получил от лондонския си шивач. Без да се замисли, напъха алената панделка в джоба си. Сетне пое надолу по стълбището.

В странноприемницата бе тихо. Всички етажи бяха добре осветени, но не се мяркаше никой. Очевидно интензивното обучение на Хърбърт Т. Валънс по мотивационни техники бе изтощило участниците в семинара.

Макс видя светлината в малкия офис зад рецепцията, веднага щом влезе във фойето. Спря се и се послуша. Сетне тръгна безшумно, внимавайки да отпусне бастуна върху килима, за да не издаде присъствието си. Очакваше да намери Джордж, нощния администратор.

Фойето се огласяше от силно хъркане. Идваше от вътрешния офис. Макс повдигна вежди. Направи още няколко стъпки и погледна през отворената врата на офиса. Слаб, плешив мъж на около шейсет и пет години, се бе настанил в стола на Клио. Спеше дълбоко, отпуснал глава върху скръстените си ръце.

Толкова за нощната охрана на „Робинс Нест Ин“.

Ала онова, което бе слабост за безопасността, бе добре дошло за Макс. Можеше спокойно да огледа избата. Пое по коридора, който водеше към стълбището.

Когато мина край стъклените стени на солариума, нещо го жегна и той се поколеба. Спря се до вратата. Осветлението в помещението бе изгасено, но имаше достатъчно отразена светлина от фойайето, която да очертае познатата, грациозна фигура, разположила се в един от големите, люлеещи се столове. Седеше сама в сенките, загледана замислено в обляния в дъжд мрак навън.

Клеопатра, замислена за съдбата на Египет.

Пулсиращото усещане на тежестта, която още се таеше в него, отново се възроди. Той инстинктивно докосна джоба, в който бе мушнал червения сатен.

— Здравей — рече тихо Макс. — Както виждам, май и на теб не ти се спи?

Клио бързо извърна глава. Премигна срещу осветената изотзад фигура на Макс, сякаш се опитваше да разбере кой бе нахлул в царството на усамотението ѝ. Той забеляза, че мекият облак от тъмни коси се бе освободил от шнолата, която трябваше да го държи привързан. Беше в обичайната си униформа от удобни, избелели джинси и закопчана до горе оксфордска блуза. Сребристите ѝ маратонки проблясваха в тъмнината.

Слабата светлина от фойайето разкри измъченото изражение върху лицето ѝ. У Макс се зароди емоция, съвсем различна от желанието. Определи я най-бегло като загриженост. Досега не бе виждал Клио да изглежда така, дори и когато обсъждаха смисъла на червената панделка върху възглавницата ѝ.

— Сънувах неприятен сън — рече тихо Клио. — Случва ми се понякога. Реших да сляза за малко тук, за да се отърся от призраците. А ти какво правиш?

Макс си почуди какъв ли сън бе разбудил Клио и я бе накарал да потърси убежище в солариума. Влезе в тъмната зала и седна в люлеещия се стол срещу нея. Отначало не каза нищо. Чуваше как водата ромоли в плиткия, облицован с плочки фонтан, който заемаше средата на помещението.

— Нямах с какво да се занимавам и реших да сляза, за да проверя колко лесно е да се вземе шперцът или ключът за стаята ти —

импровизира предпазливо той.

— Ключът за стаята ми ли? — в първия момент Клио се сепна.

— Някой сигурно е използвал единия или другия ключ, за да отвори тази вечер стаята ти.

— О, да, разбирам — пръстите й се вкопчиха в облегалките на стола. — Боя се, че няма да е било много трудно да се вземе ключът. Предполагам си видял Джордж?

— Той спи.

Клио сбърчи нос.

— Обикновено е така. Работата е там, че досега в странноприемницата изобщо не сме имали проблеми с безопасността.

— Забелязах също, че рецепцията остава без човек за по няколко минути и през деня — изтъкна Макс.

— Така е. Персоналът винаги не достига. Когато е пълно, всички са безкрайно заети. Това понякога означава, че на онзи, който е на рецепцията, му се налага да помогне в кухнята или да се заеме с някоя повреда из стаите.

Макс внимателно протегна крака си и разсеяно взе да масажира бедрото си.

— Проблемът е в това, че едва ли не всеки би могъл днес да влезе по някое време в хотела, да вземе ключа за няколко минути, да отключи стаята ти и да остави панделката на възглавницата ти.

— Да — веждите на Клио се сбяха. — Можеш да бъдеш сигурен, че отсега нататък ще внимаваме повече с ключовете.

— Това е добре — рече сухо Макс. — За начало, ключовете трябва да се държат през цялото време във вътрешния офис, а не да се окачат зад рецепцията. Никой друг, освен членове на персонала, не бива да бъде допускан в офиса, а вратата трябва да се заключва, когато на рецепцията няма никой, дори и да е за няколко минути.

— За това можах да се сетя и сама — промълви тихо Клио.

— Утре сутринта можеш да ми дадеш пълния списък на всички, които са отседнали в хотела за този уикенд — продължи Макс.

Тя се облегна назад, облакът се и направи колибка с пръстите на ръцете си. Погледна го замислена.

— Ти май наистина ще накараш приятеля си О'Райли да провери гостите ми, така ли?

Въпросът й го изненада.

— Нима съм ти създал впечатлението, че не говоря сериозно?

— Не съвсем. Изглеждаш като човек, който взема всичко насериозно.

— Опитът ми показва, че нещата, които не се вземат на сериозно, са причините за най-много проблеми — рече той.

— И затова вземаш всичко на сериозно — заключи Клио. — Вижда ми се доста мрачен начин на живот.

— С мен е така.

— Обзалагам се, че е много весело човек да излиза с теб.

Насмешливото пламъче в очите ѝ го обърка. Когато осъзна, че му се надсмиваше, за миг Макс дори забрави за болките в крака си. Бе странно усещане. Хората реагираха спрямо него по най-различни начини, но практически никой не го намираще за забавен.

— Никой досега не е коментирал това.

— Ти си странен човек — веселието изчезна от погледа на Клио. — Не знам какво да си мисля за теб, Макс. Като пристигна, си мислех, че съм наясно, но сега не съм толкова сигурна.

— Мога да докажа, че бях приятел на Джейсън, ако това би те успокоило.

Очите ѝ се разшириха.

— Вярвам ти, че си бил приятел на Джейсън.

— И ти се извиних, задето си помислих, че си била негова любовница.

— Да, знам — и тя великодушно махна с ръка. — Между другото, реших повече да не те обвинявам за това.

— Благодаря — рече скромно Макс.

— Искам да кажа, че донякъде се досещам откъде би могъл да се сдобиеш с впечатлението, че аз и Джейсън сме били... няма значение — Клио се изчерви. — Разбирам откъде ти е хрумнало това.

— Когато решиш какво е онова, което те безпокои в мен — рече благо той, — те моля да ми го съобщиш.

— Ще го направя — тя внимателно се вгледа в него, докато той масажираше крака си. — Какво ти има на крака?

— Понякога наболява малко. Особено след някой дълъг ден.

— Как си го наранил? — попита Клио. — При автомобилна злополука ли?

— Би могло да се каже.

— Преди колко време се случи?

Интересът ѝ към тази тема му се стори забавен.

— Преди три години.

— Струва ми се, че боли доста.

— Понякога.

Тя прехапа устни.

— Предполагам, че тази вечер те мъчи, заради всичките онези дърва, които довлече следобед във фойето. Трябваше да кажеш нещо, когато те накарах да го сториш.

— Няма нищо общо с мъкненето на дърва. Понякога си боли и това е.

— Масажът помага ли?

Макс сви рамене.

— Не знам. Никога не съм опитвал професионален масаж.

— Аз съм добра в лечебния масаж — усмихна се колебливо Клио. — Научих се, когато Андромеда нае един професионален масажист да обучи жените в „Космик хармъни“. Андромеда се занимава с народна медицина.

— Не се учудвам.

— Искаш ли да опитам с крака ти?

Макс изведнъж спря да разтрива крака си. Сви бавно пръсти, като си представи какво ли ще е усещането Клио да се заеме с крака му.

— Добре — кимна той. Сигурно щеше да съжалява за това. Но изглежда тази вечер волята му бе отслабнала.

Клио се изправи бавно. Направи две крачки към него и клекна до стола му. Очите ѝ зад очилата бяха огромни и Светли.

— Ако те заболи, ми кажи — прошепна тя.

— Добре.

Макс пое дълбоко въздух и зачака изисканото мъчение.

Клио постави ръце върху бедрото му. Известно време изобщо не помръдна. Просто остави топлината от дланите ѝ да проникне през материята на панталона до кожата му.

Макс бе изненадан от това колко много успокояваща енергия излъчваше. Погледна приведената глава на Клио. Съсредоточаваше се силно върху задачата си. Можеше да докосне нежната, чувствена

извивка на врата ѝ. Само трябваше да мръдне ръката си на не повече от двайсетина сантиметра и щеше да я докосне.

Макс стисна здраво дръжките на стола.

— Много си напрегнат — намръщи се Клио, когато натисна леко твърдия мускул. — Опитай се да се отпуснеш. Според масажиста, който ни обучаваше, главната причина за болката е в това, че мускулът е напрегнат.

— Ще се опитам да го запомня.

Започна да масажира бедрото му с дълги и леки движения.

— Как се чувстваш?

— Добре.

Изненадан, Макс разбра, че това наистина бе така. Никой досега не бе предлагал да масажира крака му след *злополуката*. Не бе и предполагал колко успокояващо можеше да е някой друг да раздвижи възлестите мускули на бедрото му.

— Андромеда е много добра с билките. Ще я помоля да ти направи нещо, за да можеш да отпуснеш мускулите си.

Макс потръпна при тази мисъл.

— Не си прави труда. Когато нещата се влошат, обикновено използвам бренди.

— Мисля ще се убедиш, че някой от билковите чайове на „Космик хармъни“ ще свърши същата работа. Гостите ни много ги обичат.

На Макс не му се спореше. Затвори очи и се съсредоточи върху чувствения допир на ръцете на Клио. Още едно прозорче, помисли си той. Още един поглед в интригуващите дълбини на Клеопатра Робинс.

Мина известно време, преди Макс да се почувства много по-добре. Ала масажът с нищо не намали силното му вътрешно желание. Усещането за тежест ставаше все по-силно.

— Клио, четох „Огледалото“ — рече Макс.

Ръцете ѝ замръзнаха. Макс изруга наум, по-добре да си бе държал устата затворена.

— Предполагам, че и ти, като Нолън, си решил, че е порнография.

— Не — рече Макс. — Много е хубава.

— Хубава ли? — гласът ѝ не бе по-силен от шепот.

— Повече от хубава. Тя е очарователна. Ръцете ѝ отново се задвижиха по бедрото му.

— Наистина ли?

Макс отвори очи и погледна наведеното ѝ лице.

— Когато човек я чете, има чувството, че гледа хубава картина. Може да забележи стотици пластове. Някои са очевидни, други — незабележими. Някои могат да бъдат обяснени, но по-важните изобщо не могат да бъдат облечени с думи. Човек трябва да ги почувства.

Клио му се усмихна леко.

— Говориш досущ като Джейсън. Той казваше, че някои хора виждат изкуството с друго око.

— Наричаше го *вътрешно око*.

— Точно така — тя наведе глава на една страна. — Ти така ли възприемаш изкуството?

— Да.

— Странно. А можеш ли да възприемаш и хората по този начин?

— Обикновено — не — призна Макс.

Но постепенно се научавам да те възприемам така, помисли си той. Откритието го прониза със светкавична бързина. Колкото повече научаваше за Клио, толкова повече я желаше. Точно така се чувстваше, когато се намираше пред някоя хубава и заговорила с него картина.

Той я желаше.

— Имаш късмет, че не възприемаш и хората по същия начин, както изкуството — Клио продължи да масажира крака му. — Аз понякога мога и в повечето случаи е много разочароващо.

Той отново се загледа в сладката, крехка извивка на тила ѝ.

— Защо смяташ така?

— Защото не върши работа. Дори когато можеш да съзреш нещата в един човек, обикновено не можеш да ги промениш.

— Май изхождаш от собствен опит.

— Така е — Клио го погледна, очите ѝ бяха разтревожени. — Причината Триша да си изплаче очите тази вечер, е защото е открила, че е бременна. Твърди, че Бенджи си заминал, защото му казала за бебето.

— Разбирам. Съжалявам за Триша, вижда ми се свястно хлапе. Но какво общо има това с онова, за което говорехме.

Клио повдигна рамене.

— Още в самото начало знаех, че Триша и Бенджи ще се лепнат един за друг. Много си приличат. Две сирачета по време на буря. Не се изненадах, когато приятелството им се превърна в роман. Но знаех също, че това ще доведе до нещастие.

— Защо?

— Защото и на Бенджи, и на Триша им се е налагало да бъдат силни, просто за да оцелеят, че и двамата са много уязвими в отношенията си с другите. Става ли ти ясно?

— Не знам — рече Макс.

— Можеш да ми повярваш. Прибавянето на бебето към уравнението донесе прекалено силно напрежение. Особено за Бенджи. Той никога не е имал собствен баща и, предполагам, мисълта сам да се превърне в баща, го е ужасила. Не е за чудене, че изчезна за известно време.

Макс докосна едно непослушно кичурче от косата на Клио. Тя изглежда не усети.

— Не можеш да обвиняваш Триша за това положение.

— Мисълта ми бе, че можех да надникна достатъчно дълбоко в душите и на двамата, за да разбера, че тая бъркотия, в която сега е изпаднала Триша, просто бе неизбежна. А не можех да направя нищо, за да я предотвратя. Това, че знаех какво ще се случи, не свърши никаква работа, нали? Не можах да предотвратя катастрофата.

— Отговорността за бягството му не е твоя — рече Макс.

Клио се усмихна кисело.

— Триша и Бенджи са част от семейството. Би трябвало да направя нещо, за да се овладее положението, преди да е излязло извън контрол.

— Пък ужким аз съм бил онзи, който взема всичко насериозно.

Усмивката ѝ се стопи.

— Това е сериозно. Триша и Бенджи са от семейството. И аз държа на тях.

Не можа да ѝ отговори нищо. Клио очевидно имаше странни разбирания за семейството. От друга страна, помисли си Макс, самият той не можеше да се сети за по-добри. Реши да се въздържа от коментар.

Клио продължи да работи в мълчание. Пръстите ѝ изследваха нежно бедрото му, опитвайки се да открият стегнатия мускул.

— Радвам се, че не намираш „Огледалото“ за порнография — рече тя след малко.

— Тя е точно обратното — Макс притвори очи.

— Прекалено си сигурен.

— Знам какво означава порнография — усмихна се леко Макс. — Човек разбира за нея, още щом я види. А „Огледалото“ не е такава.

— Кое те кара да си толкова уверен?

Той потърси начин да облече вътрешната си убеденост в думи.

— „Огледалото“ е жива книга. Тя предизвиква множество реакции, не само сексуална. Тя е утвърждение на живота и на бъдещето. А порнографията е статична.

— Статична ли?

Той разтвори пръстите на едната си ръка и ги отпусна.

— Едноизмерна е. Няма минало, няма бъдеще, няма дълбочина, няма емоции, освен кратковременната сексуална реакция, която се изличава бързо. Не казвам дали е добра или лоша; просто след десет минути вече е отегчителна.

— След десет минути ли? — повтори съвсем наивно Клио.

Макс долови смеха в гласа ѝ. Повдигна клепачи и се взря в нея с присвити очи.

— Добре, нека са петнайсет, ако е наистина добре направена.

Тя се засмя тихо. Пръстите ѝ продължиха да се движат по бедрото му.

— Как е сега кракът ти?

— Много по-добре.

Истина беше.

— Ти не си художник, нали, Макс?

— Не съм.

— Тогава с какво си си изкарвал хляба, преди да дойдеш тук?

— С това-онова — отвърна Макс. — Обикновено със случайни неща.

— Какви случайни неща?

Той се поколеба, не знаеше колко да ѝ каже. Ако разбереше, че бе работил за Джейсън, можеше да го помисли просто за негов служител и тогава не би могъл да претендира за картините. Можеше дори да

заклучи, че самата тя има повече права върху тях от него. Макс предпочиташе тя да научи само тази част от истината, че той бе приятел на Джейсън. Така щяха да са на равна нога с нея. В крайна сметка Клио не бе нищо друго, освен също тъй приятелка на Джейсън. Тя не би могла да успокои съвестта си, като си внуши, че отношенията ѝ с Джейсън са били по-близки, отколкото тези между Джейсън и Макс, и поради това би могла да има повече права върху лътрълите.

— Работих например за един търговец на картини — Макс ѝ даде пример за случайните работи, с които се бе занимавал.

— Сигурно си бил добре платен — рече Клио.

— Да — знаеше, че тя си мислеше за ягуара, навярно и за скъпите му дрехи. Реши, че бе време да смени темата. — Но вече не се занимавам с това.

— Как се запозна с Джейсън?

— Имахме общи интереси — отвърна Макс.

— Изкуството?

— Да — надяваше се, че ще спре дотук. Клио замълча за известно време.

— Макс, истината ли ми каза, когато рече, че Джейсън бил богат?

— Да.

Искаше му се да може да прочете мислите ѝ. За нищо на света не можеше да схване дали играеше блестящо ролята на наивница или наистина бе самата невинност. Изобщо бе имал твърде малко опит с невинност, от какъвто и да е сорт. Не можеше да се довери на преценката си.

Замислена, Клио сви устни.

— Винаги съм чувствала, че не знаехме сума неща за Джейсън. Но изглежда и той не искаше да ги узнаем, затова никога не съм го питала. Предполагах, че той сам щеше да ни каже, когато реши.

— Може би щеше да го направи. Но смъртта го изпревари.

Май наистина бе такава, каквато изглеждала, помисли си Макс, раздразнен от това, че не можеше да прецени.

Тогава, с поразяваща яснота разбра, че би искал тя да е тъй невинна, каквато изглеждала.

Искаше и още нещо. Искаше му се тя да го желае.

Макс бе сигурен, че предишната вечер Клио го усети по дълбоко чувствен начин, тъй, както я усети и той. Бе съзрял неволната реакция в погледа ѝ в онези първи, бързо отлитащи мигове. Не бе открил обаче нещо открито чувствено в начина, по който докосваше крака му. Пръстите ѝ бяха нежни и успокояващи, а не преднамерено прелъстяващи.

Опита се да свърже образа на жената, която бе клекнала до него, с образа на жената, която бе написала „Огледалото“. В тази връзка съществуваха някакъв парадокс, който го заинтригуваше. Макс си я представи като огън, замръзнал в буца лед. Всичките му мъжки инстинкти сочеха, че Клио Робинс не бе много опитна, а в същото време „Огледалото“ излъчваше пламенна, страстна чувственост.

Макс изведнъж се сети за сатенената панделка, която бе пъхнал в джоба си.

— Клио?

— Да?

Макс не се сещаше как да изрази въпроса, който искаше да ѝ зададе. И вместо това бръкна в джоба си и полека измъкна цялата дълга панделка.

Ръцете на Клио спряха да масажират крака му. Взираше се, сякаш вкаменена, в панделката в ръката му. Макс забеляза неочакваната ѝ, дълбока застиналост. Почуди се дали се боеше от него. Внезапната нужда да я защити, която изпита, бе толкова силна, че ръката му се разтрепери.

— Не се страхувай.

Тя го погледна, очите ѝ бяха изпълнени с безмълвни въпроси.

— Не се боя от теб.

— Радвам се.

Панделката се люлееше в пръстите му и почти докосваше пода. Хвана свободния ѝ край с другата си ръка. Сатенът грееше меко в оформената от него широка примка.

— Нали ти казах, че четох „Огледалото“.

— Да — прошепна съвсем тихо тя.

— На втора глава съм.

— Така ли?

Клио облиза с връхчето на езика си крайчеца на устните си. Отново погледна панделката.

— Знам, че жената от „Огледалото“ смята, че ще познае любовника си фантом още щом го види, макар никога да не е виждала ясно лицето му в огледалото.

— Да, тя ще го познае — очите на Клио бяха дълбоки, бездънни вирове на несигурност и на копнеж зад лещите на очилата ѝ.

— Това, което не знам, е как ще му даде да разбере, че го е познала — додаде тихо Макс.

— Няма да има нужда да му казва. Поне не и с думи.

— Но той ще разбере, че тя знае?

— Да — въздъхна Клио.

Дива и гореща, кръвта закипя във вените на Макс. Не можеше да си спомни друг миг в живота си, когато се бе чувствал толкова жизнен, дори и когато съзерцаваше великолепната си колекция от книги и произведения на изкуството. Балансираше на ръба между радостта и агонията. Без да изрече и дума, защото нямаше повече думи, Макс повдигна примката от червен сатен. Спусна я полека върху главата на Клио.

Тя не помръдна. Огън, замръзнал в буца лед, в очакване да бъде освободен.

Макс уви цялата евтина алена панделка около шията на Клио, сякаш бе огърлица с безценни рубини. Подръпна лекичко краищата ѝ и я привлече към себе си. Клио се наведе, сякаш омагьосана.

Макс пусна панделката и свали очилата ѝ. Постава ги на пода до стола. Не откъсваше очи от нейните.

Клио премигна веднъж-дваж, сякаш се намираше в пещера и бе вдигнала поглед към ярката слънчева светлина. С тих и нисък стон той се наведе и приближи устни към нейните.

При първото докосване на устните му Клио потрепери, но не се отдръпна. Вкусваше го така, сякаш опитваше някакво ново, екзотично вино.

Лекичко я целуна в колебливо очакване на нейния отговор. Под повърхността блещукаше женствена пламенност. Можеше да я почувства. Можеше обаче да почувства и колебанието ѝ. Желаше го, разбра той, но нещо я караше да се въздържа. Сякаш не бе сигурна докъде би искала да стигне по точно този път. Усети също така, че между него и огънят, който пламтеше у Клио, се изпречваше огромно количество лед. Но огънят си бе там и очакваше да бъде освободен.

Отвори уста. Клио се поколеба още миг, а сетне с лека въздишка обви ръце около врата му.

Макс изведнъж разбра, че от доста време бе незадоволен. Устните на Клио бяха сладки, зрели и невероятно свежи. След първото вкушване му се прииска да погълне целия плод. Никога не бе вкусвал нещо тъй изящно и хубаво.

Разтвори устните ѝ. Тя се остави да я води, позволи му да проникне във влажната ѝ топлина.

Имаше два начина човек да се пребори с леда, спомни си Макс. Единият бе да го стопи, другият — да го разбие с брадва. Вторият бе далеч по-бърз и ефективен, а той бързаше.

Започна да придърпва Клио от земята в скута си.

Тя ахна тихичко при това нападение. Макс усети зараждащата се у нея паника. Дотук с бързия подход. Въздъхна дълбоко и потисна яко изгарящото си желание. Откъсна с нежелание устни от Клио и се вгледа в замъглените ѝ очи.

— Съжалявам — прошепна тя.

Той леко се усмихна.

— Май аз съм този, който трябваше да изрече тези думи.

Само че единственото, за което съжаляваше, бе, че тя се бе отдръпнала, преди той да довърши започнатото.

Тя се усмихна развълнувана.

— Не се извинявай. Просто не бях готова да приема превъплъщението в живота на една съвсем лична фантазия.

— *Фантазия* ли?

Клио го погледна предпазливо.

— Не се преструвай, че не си чел трета глава.

— *Трета глава* ли? — Макс се почувства объркан.

— Това е главата, в която мъжът от огледалото поставя червена панделка на шията на жената и я притегля към огледалото. Тя навлиза в неговия свят и той я люби там.

— Досуц както направих и аз? — Макс бе доволен от себе си.

— Да. Досуц както направи ти. Само гдето не може да се каже, че наистина ме люби, нали така? — тя докосна пълните си, меки устни. — Само ме целуна — Клио леко се намръщи. — Сигурен ли си, че не си чел трета глава?

— Напълно. Но е сигурно, че ще я прочета, още щом си легна тази нощ — обеща Макс. — А може би и четвърта.

Бузите на Клио се зачервиха силно.

— Може би ще е по-добре, ако не го направиш. Смятам, че си прочел достатъчно, за да схванеш за какво става дума в „Огледалото“.

Макс не отклони погледа си от нейния.

— Вече няма как да спра.

Клио се взря в него с обезпокоително сериозно изражение.

— Може би тогава трябва да си изясним нещо веднага. Ако си търсиш някакво забавно приключение тук, на крайбрежието, откажи се. Не се занимавам със забавни приключения.

— Аз — също — откликна Макс.

Тя вдигна очилата си и ги постави на носа си. Лицето ѝ гореше, но очите ѝ бяха сериозни и ясни.

— Ако трябва да бъда откровена, изобщо не се занимавам с приключенийца, забавни или каквито и да е други.

— Изобщо ли?

— Изобщо.

— Никога? — настоя заинтригуван Макс.

Клио се изправи и се оттегли в сенките на своя люлеещ се стол. Взира се дълго в нощта.

— Веднъж, преди много години, когато бях на двайсет и три, имаше един мъж. Скъсахме обаче, след като... след като починаха родителите ми. Оттогава не е имало друг.

— И защо? — попита Макс, жаден за всяка трошица информация, която можеше да събере. Усети, че искаше да научи всичко за нея. Трябваше да копае през всичките пластове, докато открие най-грижливо пазените тайни.

— Не знам защо — в очите ѝ неочаквано блеснаха ядни пламъчета. Миг по-късно те изчезнаха тъй бързо, както се бяха и появили. — Не е съвсем вярно, че не знам. Един терапевт ми каза, че не съм могла да приема начина, по който умряха родителите ми.

— Как умряха те?

Клио погледна сплетените си пръсти, сякаш се питаше колко да му каже. И изглежда стигна до някакво решение.

— Казват, че баща ми застрелял майка ми, а сетне обърнал револвера срещу себе си.

— Господи! — прошепна Макс.

— Теоретично нещата се обясняват с това, че не мога да свържа факта, че се обичаха толкова много, с начина, по който умряха. Невъзможно ми е да повярвам, че връзката между тях е била опетнена от някаква болезнена мания на баща ми.

— Има доста логика — рече тихо Макс. — Слушай, Клио, съжалявам, че те принудих да отговориш на толкова въпроси. Нямах това право.

— По дяволите! — Клио скочи на крака и отиде до стъклената стена. — Не знам защо ти казвам всичко това. Ти си вторият мъж, на когото днес се доверявам. Предполагам, че всичките тези анонимни писма и панделки са ме разтърсили повече, отколкото предполагам.

Макс присви очи.

— Казала си на Хилдебранд за родителите си?

— Той ме вбеси, когато каза, че не съм била достатъчно чиста за жена на политик — въздъхна Клио. — Тогавата май се разбъбрих. Казах му, че освен огледалото в гардероба има и друг скелет. Не можах да се въздържа да не му кажа, че за пресата навярно ще е истински празник, когато разкрие фактите около смъртта на родителите ми.

— Разбирам. И той как го възприе?

Клио сви рамене.

— О, беше добре и силно раздрусан. Макс, съжалявам, че ти казах всичко това тази вечер. Това са съвсем лични неща. До днес никой, освен семейството, не знаеше какво се е случило с моите старци.

— Нямам намерението да обсъждам този въпрос, с когото и да е.

— Не си мислех, че би го сторил... — тя прехапа устни. — Просто искам да разбереш, че не съм добра кандидатка за бърза свалка, пък и за по-дълъг роман.

Макс посегна към бастуна си и полека се изправи. Стисна ястребовата дръжка и се взря в Клио.

— Няма да те принуждавам да правиш неща, които не желаете.

Усмивката, с която му отговори, съдържаше странна смесица от несигурност и облекчение.

— Благодаря за разбирането. Съжалявам за случилото се тази вечер. Вината е моя.

Макс се усмихна на себе си и тръгна към вратата.

— Не бъди толкова сигурна. Ще си видим утре сутринта.

— Макс?

— Не се безпокой, Клио. Оттук нататък ще я караме по книгата.

Твоята книга.

Малко преди изгрев-слънце Клио се отказа от опитите си да заспи. Отмахна юргана, стана от леглото и прекоси стаята, за да хвърли одобрителен поглед на времето. Тъмното небе бе покрито с облаци, но още не валеше. Разполагаше с достатъчно време за една бърза разходка до високите скали, преди да връхлети следващата буря.

След неспокойната нощ, която прекара, имаше нужда да проясни главата си с ободрителния, студен морски въздух. Може би по-късно през деня щеше да отиде до центъра за медитация в „Космик хармъни“. За съжаление нямаше да има време да го направи тази сутрин. Искаше да бъде в хотела, когато започнеш сутрешната суетня. Както бе отбелязал веднъж Джейсън, в един дребен бизнес като този в „Робинс Нест Ин“ нямаше място за началници.

При спомена за приятеля си я прониза мъка. Опитва се да я пропъди, докато се обличаше в чифт джинси и синя оксфордска риза. Джейсън не би искал тя да скърби дълго за смъртта му, напомни си тя, докато завързваше връзките на сребристите си маратонки. Джейсън Кързън вярваше в живота в името на бъдещето, а не на миналото.

Запътена към вратата, грабна грейката си с ловджийски зелен цвят. Спусна се по стълбите и излезе от задрямалата странноприемница. Лекото похъркване откъм офиса ѝ подсказа, че Джордж си бе на мястото и, както винаги — нащрек.

Излезе през задната врата от кухнята. Андромеда, Дейстар и сутрешният кухненски екип от „Космик хармъни“ още не бяха дошли. А гостите не след дълго щяха да се размърдат.

Студеният въздух я връхлетя и ѝ подежда тонизиращо, още щом пристъпи навън. Нощта бавно отстъпваше пред сивата светлина на зараждащия се ден. Хапещият студ ѝ припомни, че бе забравила ръкавиците си. Пъхна ръце в якето и закрачи по високата скала, надвиснала над морето.

Тази сутрин искаше да обмисли много неща: съня си, изчезването на Бенджи, проблемите на Триша. Искаше да се справи с

всички проблеми. Ала умът ѝ се съпротивляваше на усилията ѝ да се концентрира върху тези теми. Без значение с какво се занимаваше, съзнанието ѝ се връщаше все към едно-единствено събитие, което бе властвало над мислите ѝ през по-голямата част от нощта: целувката на Макс. За пръв път след смъртта на родителите си бе целунала мъж и не бе изпитала неуловимото чувство на вина, което помрачаваше всички връзки, които бе имала. Всичко, което бе изпитала с Макс снощи, носеше чудотворното чувство на екзалтирана радост. Тя го желаше, наистина го желаше.

Страстта, която тя знаеше, че дремеше вътре в нея, се бе разбудила и бе отвърнала най-сетне на докосването на един истински мъж. Изпита прилив на облекчение, когато осъзна, че бе намерила онзи, който можеше да ѝ помогне да се освободи.

Мъжът от огледалото най-сетне се бе появил в живота ѝ.

Но за съжаление нещата не бяха толкова ясни, колкото бе очаквала да бъдат, когато и ако намереше подходящия мъж. Около Макс Форчън имаше много неизвестни, много неясноти.

Един от фактите, които я тревожеха най-много, бе, че той изглежда не ѝ отвърщаше по същия начин, по който тя реагираше. Тя бе толкова сигурна, че ако някога се срещнеше в реалния живот с мъжа от огледалото, не само щеше да го познае, но и той щеше моментално да познае нея. Знаеше от разказите на майка си и баща си, че те още от първия миг разбрали, че са предназначени един за друг. Ала когато снощи Клио погледна в очите на Макс, откри не само просто сексуално желание, но и обезпокоителния елемент на пресметливо самообладание.

При тази мисъл тя въздъхна тъжно. Трябваше да приеме факта, че макар нейният отговор към него да бе моментален, чист и освободен, Макс Форчън очевидно имаше други намерения. Те го правеха опасен. Теоретично погледнато, това би трябвало да включи и отлично действащата ѝ алармена система.

Тогава защо не изпитваше спрямо него старото, познато чувство на вина, питаше се тя.

Спомни си как бе обгърнал шията ѝ с панделката и как я бе привлякъл към себе си — перфектна имитация на сцената в трета глава на „Огледалото“. *Прекалено перфектна*, помисли си иронично тя.

Можеше да се обзаложи, че преди да я потърси снощи, Макс всъщност бе прочел главата.

Усещането, че вече не разполагаше сама с утрото, накара Клио да се обърне и да погледне през рамо. Успя да се усмихне учтиво в поздрав към Хърбърт Т. Валънс, който крачеше бързо след нея.

Както винаги, Валънс бе спретнато облечен с палто от камилска вълна, с мек, копринен шал, с чифт меки, кожени обувки. Поради хапещия вятър не бе ясно какъв точно брилянтин или спрей бе използвал, за да приглади сребристите си кичури. Дори и едно косъмче не помръдваше на свежия вятър. На ранната светлина проблясваше диамантът върху иглата на вратовръзката му.

— Добро утро, мис Робинс — Валънс кимна бързо-бързо, като птица.

— Добро утро — отвърна Клио. — Не ви чух, че идвате след мен. На разходка преди поредната сесия на семинара ви?

— Поставил съм си за цел всеки ден да извървявам по една миля — съобщи ѝ Валънс. — Правилните аеробни упражнения са много важни за правилното отношение към нещата.

— Винаги е добре, когато човек срещне някой, който изпълнява онова, което проповядва.

— Трябва да поддържам репутацията си, мис Робинс. А мога да го направя, само ако спазвам собствените се пет основни правила на успеха.

— Какви са петте ви правила, мистър Валънс? — попита с любопитство Клио. — Или не ги съобщавате безплатно?

— Тъй като сме в професионални взаимоотношения, нямам нищо против да ви ги съобщя.

— Колко мило от ваша страна...

Клио се почуди дали в този списък влизаше петкратното изщракване на химикалката му, преди да я прибере в джоба си, или пък това, че отсядаше все в една и съща стая. По време на тъй наречените им професионални взаимоотношения Клио бе имала възможността да отбележи цяла поредица подобни ексцентричности у мистър Валънс.

Валънс вдигна ръка и сви палец.

— Първото правило е да се съсредоточиш върху целта — сетне сви следващия пръст. — Второто е да подготвиш план за постигането ѝ. Третото е да устоиш на импулса да се отклониш от плана.

Четвъртото правило е да обръщаш внимание на всяка подробност и да направиш така, че тя ще бъде посрещната, преди да продължиш по плана си.

— И петото правило? — попита Клио.

— Петото е да мислиш винаги с понятията на успеха, а не с понятията на провала.

Клио се замисли върху това.

— Но какво ще стане, ако човек се провали, мистър Валънс?

Валънс повдигна гордо брадичка.

— Провалът не е приемлив изход за онзи, който е ориентиран живота си към успеха. Мога да ви уверя, че не съм постигнал тази своя репутация, допускайки грешки, мис Робинс.

— Сигурно никак не е лесно да останеш верен на такава репутация — рече замислено Клио.

— Удовлетворението натежава над усилията, които са необходими — рече Валънс. — Сигурно разбирате за какво говоря, мис Робинс. Вижте какво сте постигнала сама на вашата възраст. Собственичка и управителка сте на една от най-хубавите странноприемници по крайбрежието на щата Вашингтон. Как успяхте да убедите банката да ви отпусне необходимия кредит, за да отворите „Нест Ин“!

Клио извърна поглед към стоманеносивото море.

— Имах собствени средства.

— Аха, разбирам. Значи семейни пари.

Клио си помисли за застраховката, която наследи след смъртта на родителите си.

— Да.

— Извинете ме за въпроса ми — рече навъсено Валънс, сякаш изведнъж бе осъзнал, че бе навлязъл в личния свят на Клио. — Не исках да си навирам носа. Работата е в това, че винаги съм се интересувал от историите за постигнати успехи. Може дори да се каже, че ги колекционирам.

— *Колекционирате* ли ги?

— Да, наистина. Когато попадна на някой интересен случай, ми се иска да го разнищя. Да разбере какво се е случило. Научавам много неща и сетне ги включвам в семинарите си.

— Е, в моята история няма кой знае какво, мистър Валънс — рече Клио. — Купих странноприемницата с наследството си. С помощта на приятели я разработих. И това е всичко.

Валънс отново закима бързо.

— Вашите служители са доста странна групичка. Кухненският ви персонал сякаш е излязъл от някоя комуна, а новият, човекът с бастуна, нито се облича, нито се държи като наемен работник.

— Да, но е такъв — рече късо Клио. — Не знам обаче за колко дълго ще остане.

От тази мисъл дъхът ѝ секна. Прониза я остра болка. Разбра, че не искаше да изгуби човека от огледалото сега, след като най-сетне го бе открила.

— По мое мнение, маниерите му са доста високомерни за положението му.

Клио се усмихна на себе си.

— Ще поговоря с него за това.

— Предлагам да го направите — Валънс погледна масивния си златен часовник. — Май трябва да се връщам в стаята си. Искам да прегледам бележките си. Но преди да ви пожелаая довиждане, мис Робинс, бих искал да поговорим за още нещо.

Клио едва се сдържа да не изпъшка.

— За какво, мистър Валънс?

Той я изгледа неодобрително.

— Надявам се да няма повече неприятни случки като спирането на електричеството, което се наложи да изтърпя вчера следобед.

Клио се усмихна кисело.

— Боя се, че подобни неща са извън моите управленски възможности, мистър Валънс. Правим всичко възможно, но не мога да гарантирам нищо, особено по време на буря.

— Ако не можете да ми обещаете сигурен източник на електричество, може би ще се наложи да потърся друго място за семинарите си — предупреди я Валънс.

— Както ви казах, мистър Валънс, ще направим всичко възможно, за да върви работата ви.

Валънс изръмжа доста неудовлетворително.

— Е, ами това е всичко. Май ще трябва да изчакаме и да видим, нали?

— Предполагам — да — рече Клио. — Приятен ден, мистър Валънс.

— Благодаря. Желая ви същото.

Валънс спря, завъртя се на сто и осемдесет градуса и пое обратно към хотела.

Клио го изгледа как заби брадичка в топлото си скъпо палто и как се приведе решително срещу свежия вятър. Сетне продължи пътя си по скалата. Мислеше си за онова, което бе казала на Валънс за Макс.

Не знам за колко дълго ще остане.

Чудесна причина да бъда изключително предпазлива, помисли си Клио. Макс бе неизвестна величина, макар тя да бе споходена от неясното чувство, че го бе очаквала през целия си живот.

Клио отложи семейното събиране по въпроса за Триша, докато и последният от участниците в семинара не напусна хотела на следващия ден. Свика го по време на паузата, която последва в следобеда, преди приготвянията за вечеря. Андромеда, Дейстар, Триша, Силвия и Клио седнаха на пейките в сепарето в кухнята. Триша погледна другите и избухна в сълзи.

— Хайде сега, скъпа, недей така — Андромеда ѝ подаде кърпичка да избърше сълзите си. — Не си първата жена, попаднала в подобно положение, знаеш, че няма да си и последната. Важното е да не забравяш, че не си сама.

— Мислех си, че ме обича — прошепна Триша.

— Мисля, че те обича — рече нежно Клио. — Но Бенджи е объркан от много неща.

— Очевидно се е объркал и не е ползвал противозачатъчни средства — измърмори тихо Дейстар и погледна сурово Триша. — Мисля, че по този въпрос си говорихме с теб преди време, млада госпожице. Какво се случи?

Триша зариди по-силно.

— Съжалявам. Просто не си мислех за това. Ти просто не знаеш какво е.

— *Не знам ли?* — изсумтя Дейстар. — Аз съм на шейсет и две години, моето момиче, и не съм си прекарала живота като отшелничка.

Повярвай ми, *знам* какво е. Страстта не е извинение за глупостта. Една жена трябва да използва главата си. Трябва да владее положението.

Триша заплака още по-силно.

Клио изгледа ядно Дейстар.

— За Бога, така няма да стигнем доникъде!

Андромеда също погледна с упрек приятелката си.

— Клио е права. Няма никакъв смисъл сега да поучаваме бедната Триша. Бедата е сторена. Трябва да започнем оттук. И, както мистър Валънс непрекъснато повтаряше на всички през целия уикенд, трябва да мислим позитивно. Проблемът трябва да се огледа от всички възможни страни.

— Права си. Съжалявам — Дейстар потупа Триша грубовато, но с чувство. — Не се безпокой, Триша. Ще преживеем и това.

— Вината бе моя — изплака Триша.

— За тая работа трябва да се заяви твърдо Клио. — Бенджи е също толкова отговорен, колкото си и ти.

— Разликата е в това, че Бенджи може да се махне — вметна рязко Дейстар. — А Триша не може.

— Знаете ли — рече замислено Андромеда, — изненадах се, че Бенджи си е заминал. Винаги съм смятала, че това момче знае какво върши, тъй да се каже. Работеше здраво тук, учеше задочно в общинския колеж. Дори бе започнал да говори за бъдещето в положителен смисъл. Наистина вярвах, че ще успее.

— Опитваше се — промълви лоялно Триша. — Знам, че се опитваше.

— Съгласна съм — кимна Клио. — И знам, че държи на Триша. Предполагам, че в момента се чувства много изплашен.

— Може би трябваше да намерим някой, който да го посъветва професионално.

Дейстар сви рамене.

— Не вярвам това да помогне.

Клио реши да вземе нещата в свои ръце, преди разговорът да се изроди в приказки на тема: „Къде е сбъркал Бенджи?“

— Поразмислих малко. Познаваме Бенджи от година и половина. Добро момче е и не мога да повярвам, че е избягал от отговорността си. Обзалагам се, че е отишъл някъде да обмисли нещата.

Триша я погледна над смачканата си кърпичка. В очите ѝ просветна съвсем слабото пламъче на надеждата.

— Наистина ли смяташ, че ще се върне?

Клио сви замислено устни.

— Знам, че в момента Бенджи е много объркан и разколебан. Може би има нужда да поговори с някого.

— Е, добре де, защо не поговори с някого от нас? — запита Дейстар. — Ние сме семейството му.

Клио направи гримаса.

— Не си ли забелязала, че, с изключение на Сами, всички сме жени? Бедният Бенджи сигурно е решил, че ще сме толкова увлечени в съчувствията си към Триша, че не бихме разбрали какво му е на него.

Силвия повдигна вежди.

— Това наистина е възможно, предполагам.

— Важното е да не забравяме, че Бенджи носи отговорност, независимо дали я желае или не — обяви Дейстар. — *Финансова отговорност.*

— Съгласна съм — погледна я Силвия. — Бенджи може и да не е още в състояние да поеме моралните и емоционалните си задължения, но може и трябва да поеме финансовата си отговорност. Моят Дъг поне от време на време праща издръжката за детето. Бенджи би трябвало да прави същото.

Клио вдигна ръка.

— Преди да притиснем Бенджи да си поеме финансовите задължения, мисля, че трябва да опитаме друга тактика. Мисля, че трябва да го убедим да се завърне тук, където му е мястото.

Триша пак я погледна отчаяна.

— Но него го няма. Не знам къде е. Как ще го намерим?

— Може би Макс ще може да го открие — рече бавно Клио.

— Макс? — втренчи се Триша в нея. — Но как би могъл?

— Макс казва, че има приятел, който ръководи детективска фирма — обясни Клио. — Аз нямам голямо доверие на частните детективи, но Макс изглежда смята приятеля си за много добър. Бенджи замина скоро и вероятно не се опитва да се крие.

Триша прехапа устни.

— Смяташ ли, че приятелят на Макс би могъл да го намери?

— Предлагам да опитаме — Клио се изправи с неочаквана решителност. Веднага щом идеята ѝ хрумна, тя почувства, че това бе най-правилният подход към проблема. — Стойте тук, веднага се връщам.

Тя се обърна и тръгна към вратата. Не погледна назад, макар да усещаше, че всички я гледат слисани. Слезе по коридора до фоайето. Нямаше и следа от Макс. Провери в съседния салон. Беше празен, ако изключим трима гости, които си четяха пред камината. В коридора срещна една от камериерките, която наемаха, когато имаха много работа, и сега бе заета с почистването след семинара.

— Дарлийн, виждала ли си Макс?

— Мисля, че е в солариума със Сами — отвърна Дарлийн.

Клио се обърна и пое по друг коридор. След миг вече влизаше в солариума. По стъкления покрив приятно барабанеше дъждът. Единственият друг шум в помещението бе постоянният ромон на фонтана.

Макс седеше в люлеещия стол с протегнат върху малкото столче крак. Бастунът му бе подпрян на широката дръжка на стола.

Клио бе изненадана от това колко добре се вписваше Макс в тази екзотична обстановка. Нещо в тази картина я накара да си го представи като елегантен пират, завърнал се от някой остров в Южния Пасифик. Трепна, когато видя, че четеше „Огледалото“.

Сами седеше до Макс в малкия си люлеещ стол, който Клио му бе подарила за Коледа. В скута си държеше Лъки Дъки и книжка с картинки. Пъхнал доволно палец в уста, той изглеждаше тъй съсредоточен в четенето си, както и Макс.

— Здравейте — рече тихо Клио.

Сами извади палеца от устата си.

— Здравей, Клио. Аз и Макс четем.

— Виждам.

— Макс казва, че книгите са специална работа. Той имал купища книги. Държи ги в тайна стая в къщата си и никой не може да ги види, освен него.

— Вярно ли е? — Клио се запита какво ли още държеше той в тайната си стая. Навярно — сърцето си. Прекоси покрития с плочки под. — Макс би ли дошъл при останалите в кухнята?

Той откъсна поглед от „Огледалото“ и я погледна внимателно.

Клио се прокашля.

— Ами... ние искаме да те помолим за помощ.

Погледът му стана замислен.

— Помощ за какво?

— Да намериш Бенджи.

— Маmicатa му! — рече тихо Макс.

Сами измъкна отново пръста си от устата.

— Не бива да казваш такива думи в мое присъствие.

Макс сведе поглед към него.

— Извинявай. Не знам какво ми стана.

Сами кимна.

— Няма нищо. Само не казвай на мама.

— Няма — обеща Макс.

Клио очакваше с надежда.

— Мислиш ли, че ще можеш да го намериш, Макс?

— Макс може да намери всекиго — обяви Сами. — Той дори успя да намери Лъки Дъки.

— О'Райли може би ще е в състояние да го открие — рече внимателно Макс. — И как смятате да постъпите с Бенджи, когато го намерите?

— Не знам — сви рамене Клио. Сетне му се усмихна победоносно. — Но мисля, че бих искала ти да поговориш с него.

Макс се слиса съвсем.

— Искаш аз да говоря с него? Та аз дори не го познавам.

— Знам — рече откровено Клио, — но си мъж, а смятам, че Бенджи би се чувствал по-удобно, ако на този етап поговори с някой мъж.

— И за какво, по дяволите, очакваш да говоря с него?

— Не бива да казваш и „по дяволите“ — прекъсна го Сами.

— Съжалявам — отрязва рязко Макс.

От лицето на Клио не слизаше убедителната ѝ, по нейно мнение, усмивка.

— В идеалния случай бих искала да го убедиш да се върне у дома. Искам да поеме отговорността си спрямо Триша. В най-лошия случай той трябва поне да разбере, че има и *финансови* задължения.

— Не искаш ли твърде много? — попита мрачно Макс.

— Какво означава „задължение“? — намеси се Сами.

— Това е, когато дадени хора искат другите да изпълнят нещо — Макс не сваляше поглед от Клио.

— Аха... — отговорът изглежда задоволи Сами.

— Не съм опитен в тези неща. Определено не съм социален работник — проточи Макс.

— Но каза, че приятелят ти О'Райли бил добър в откриването на разни хора — припомни му Клио.

— Да се намери Бенджи е едно — отвърна Макс, — а да го уговориш да се върне — съвсем друго.

— Трябва да опитаме.

Макс я погледна.

— Най-добре е да не ме замесвате.

Сами извади пръста от устата си.

— Обзалагам се, че можеш да накараш Бенджи да се върне у дома, Макс.

Клио го погледна изпитателно.

— Ще имаш ли нещо против, ако продължим спора си в кухнята?

— Нещо ми казва, че не мога да го избегна — и Макс спусна крака си от столчето.

Посегна към бастуна си, но Сами скочи на крака, взе го и му го подаде.

— Благодаря ти — кимна учтиво Макс и пое бастуна. Пъхна „Огледалото“ под мишница и погледна Клио. — Добре, да вървим.

Сами седна в малкото си люлеещо столче.

— Ще се върнеш ли да почетем още заедно, Макс?

Макс хвърли поглед към момчето.

— Може би.

— Добре. Ще те чакам тук.

Докато излизаха от солариума, Клио се усмихна тъжно.

— Сами май доста ти досажда, а, Макс?

— Само да се обърна и той вече е в краката ми.

— Мисля, че се опитва да те превърне в нещо като почетен чичо, досущ като Джейсън — обясни му тя.

— Няма нищо — рече Макс. — Вече взех да свиквам.

Клио отвори вратата на кухнята. Триша, Силвия, Андромеда и Дейстар се обърнаха към тях. Израженията на лицата им варираха от развълнувани и обнадеждени, до мрачни и решителни.

— Е? — веждите на Дейстар се сключиха. — Ще ни помогнеш ли да намерим Бенджи?

Андромеда и Силвия гледаха Макс със зле прикрито умолително изражение. Триша подсмръкна в кърпичката и го погледна несигурна.

Макс огледа групичката в сепарето. Лицето му бе непроницаемо.

— Може би ще успее да ви намеря Бенджи.

Жените се спогледаха с облекчение.

— Чудесно — въздъхна Андромеда. — Ще поговориш ли с него? Да опиташ да го върнеш у дома?

Макс стисна зъби.

— Заради вас ще поговоря с него, но не мога да ви обещавам нищо.

— Разбираме — избърза Клио.

Триша се размърда от неудобство.

— Не мисля, че идеята е добра. Искам да кажа, не съм сигурна дали Бенджи би могъл да понесе такова напрежение. Какво ще му кажа, ако Макс го намери и го доведе у дома?

— Най-напред — започна Макс, — ще престанеш да го наричаш Бенджи.

Групичката замлъкна слисана. Клио и останалите го гледаха, онемели от изненада.

Клио първа успя да отвори уста.

— Какво искаш да кажеш? Името му е Бенджи. Бенджи Аткинс.

— Не и ако се върне тук с желанието да поеме отговорностите си — рече Макс. — Ако искате добрият стар Бенджи да стане мъж, най-малкото, което можете да сторите, е да се държите с него като с мъж. Отсега нататък името му е Бен.

— Разбира се, Макс, мога да проверя имената с компютъра — от другата страна на телефона бе Комптън О'Райли. — Но какво, по дяволите, става? Вярно ли е, че си напуснал „Кързън интернешънъл“?

На О'Райли явно му бе забавно, но това не беше нещо ново, помисли си Макс. Тонът му бе винаги такъв. Макс бе един от малцината, които знаеха, че насмешливото отношение на О'Райли към живота бе само една фасада. След смъртта в самолетна катастрофа на любимите му жена и дъщеря преди пет години, О'Райли се бе оттеглил в усамотение, където на пръв поглед нищо не го тревожеше. Макс би

му завидял, ако не долавяше, че за О'Райли безжалостното остроумничене бе начин да прикрие болката, която все още гореше дълбоко в душата му.

— С „Кързън“ приключих — Макс притисна слушалката между рамото и ухото си и взе писалка. — Имам нова работа.

— Без майтап? — рече О'Райли. — Чух разни слухове, но не им повярвах. Мислех си, че след смъртта на стария, Кързънови ще ти направят такова предложение, което не ще можеш да откажеш.

— Не приемам предложения от „Кързън“ — Макс залитна, докато се облягаше на стола. Разтри крака си и погледна навън. Изведнъж разбра, че гледката от мансардата му харесва.

— Не бих казал, че ще съм много изненадан да чуя, че те е хванала някоя друга голяма верига. Да не е „Глоубъл вилидж пропъртиз“? Те отдавна те гонят.

— Не съм постъпвал в „Глоубъл вилидж“ или в която и да е друга от големите вериги.

Макс разсеяно потропваше с писалката по поставката за писане с жълта хартия върху писалището. Имената на всички гости, които бяха отседнали този уикенд в странноприемницата, бяха подредени по азбучен ред на първата страница. Той бе отбелязал адресите и телефонните номера срещу всяко име.

— Значи си подбрал някоя малка и независима компания, така ли? — О'Райли сякаш се замисли за миг. — Какво става? Да не би да търсиш някаква промяна? Да изкупиш някоя малка фирма и да основеш своя хотелска верига? Знам, че можеш да го направиш. В състояние си да побъркаш Кързънови. Ще е много забавно.

— Става дума за съвсем малка странноприемница на брега на океана и нямам никакво намерение да я купувам и да основавам верига.

О'Райли се закиска.

— Хайде, Макс, не мога да си те представя да ръководиш някакво заведение в фолклорен стил от типа „легло плюс закуска“.

— Не разбираш. Изобщо не ръководя заведението. Работя за собственика.

— И какво му работиш? — попита кротко О'Райли.

— Ами най-различни неща. Отпушвам тоалетни, мъкна дърва за огрев, обслужвам бара. В момента се опитвам да разреша един малък проблем по безопасността — рече Макс. — Би ли могъл да спреш да се смееш, поне колкото да провериш списъка, който ти дадох, или да търся „Бриндъл инвестигейтърс“?

— Хей, недей, няма нужда да звъниш на конкуренцията! Мога да се справя. На кого да пратя сметката?

— На мен.

— Нещо не разбирам — каза О'Райли. — Ти вече имаш адресите на тези хора. Какво точно искаш от мен да проверя?

— Не съм много сигурен — Макс прегледа списъка с имената. — Виж дали някой от тях е свързан с ултраконсервативни групи и крайни религиозни организации. Можеш също да провериш дали някой е бил арестуван за участие в десни социални протести или за предизвикване на безредия относно Първата добавка^[1]. Неща от този сорт.

— Смяташ, че става дума за някой безчинстващ фанатик моралист?

— На такова прилича — рече Макс. — Моят собственик е написал книга, която е излязла наскоро. Мисля, че си имаме работа със самозван цензор, решил да въздаде на автора собствените си критически възгледи.

— Звучи ми като някой тип, на когото дъската му малко нещо е разхлопана, така ли е?

— Каквото и да е, той е такъв тип, който няма да се спре пред нищо, за да изплаши един невинен автор.

— Напоследък има излишък от хора, които се смятат за призвани да цензурират онова, които другите четат, Макс, и ти го знаеш.

— Знам, но се надявам, че броят на хората, които ще си направят труда да открият един автор, писал под псевдоним, и да го атакуват със странни предупреждения, ще е далеч по-малък.

— Ще видя какво мога да направя — каза О'Райли. — Би трябвало след няколко дни да имам информацията.

Макс се бе загледал в зараждащата се над океана буря.

— Имам още едно име. Искам да го провериш едновременно с другите. Искам да откриеш един младеж на име Бенджамин Аткинс.

— Той свързан ли е с този твой проблем по безопасността?

— Не, не мисля. Отделен случай. Бивш служител в странноприемницата. Тръгнал си е по никое време и без да остави адрес.

— Ясно. Какво е задигнал?

— Работата не е в това какво е задигнал, а какво е *оставил* — рече Макс.

— Добре, щом ти харесва, бъди потаен. Мен какво ме засяга? Снасяй какво ти е известно за Аткинс.

Макс му изчете няколкото оскъдни факта, които му бе предоставила Клио. Не бе трудно да се обобщи краткият живот на Бен. Част от него напомняше на Макс за неговото собствено минало. Но той поне не бе забременил някое момиче, едва навършил дваисет и три години. Винаги бе внимавал да не забремени, която и да е жена.

Тази мисъл го наведе на странно мъчителния образ колко зряла и закръгленичка би изглеждала Клио с неговото бебе. Усети как през него преминава като гореща вълна чувството за чудна собственост. *Неговото бебе*. Улови се, че това бе първият път, когато *изобщо* бе помислял за свое дете.

— Ще ти позвъня веднага щом разбере нещо — рече О'Райли.

— Благодаря — Макс се поколеба. — Между другото, този случай с Аткинс не е от спешните.

— Какво, по дяволите, означава това?

Макс масажира левия си крак и огледа морето.

— Означава, че не бързам кой знае колко да получа отговора. Карай спокойно — и той затвори телефона.

Причината да не бърза с откриването на Аткинс бе в това, че след като го намереха, той трябваше да предприеме мисията, която Клио и останалите му бяха възложили. А това съвсем сигурно щеше да е Мисия невъзможна^[2]. Макс бе деветдесет и пет процента сигурен, че не би могъл да уговори Аткинс да се върне в необичайното семейство на странноприемницата.

По дяволите, помисли си Макс, та той си нямаше и най-беглата представа как да убеди един младеж да приеме отговорностите си.

Случаят с Аткинс се очертаваше да бъде един от тези изключително редки, но много добре запомнящи се случаи, за които Макс знаеше, че почти сигурно ще се провали. Мразеше провалите, мразеше ги страстно. Цената им бе дяволски висока.

Макс знаеше, че след като не успееше да убеди Аткинс да се върне, в „Робинс Нест Ин“ нямаше да го очаква топло гостоприемство. Хората се отнасят с теб по-различно, когато не им дадеш онова, което очакват. Един външен човек е добре дошъл само докато е полезен.

Това е прагматичен, а не емоционален въпрос, каза си Макс. След като го избутат от уютното семейство, на него щеше да му бъде много по-трудно да продължи с търсенето на платната на Лътъръл. А това означаваше, че трябваше да намери картините, преди да е тръгнал да търси Бен Аткинс.

Макс продължи да масажира бодящото го бедро. Отговорът бе очевиден. Трябваше да съблазни Клио. Това щеше да е най-бързият, най-лесният начин да се сдобие с отговорите, които търсеше.

Клио бе ключът към неговото наследство. Сигурно знаеше повече, отколкото си признаваше. Нямаше причини Джейсън да бе излъгал Макс на смъртното си ложе. Клио знаеше къде са картините, а Макс знаеше от прочетеното в „Огледалото“, че тя бе уязвима за страстта. След като бе открил огъня у нея, той бе почти сигурен, че можеше да я накара да го пожелае.

Спря да разтрива бедрото си и се зае с чайника с билков чай, който Андромеда му бе пратила горе преди това.

— Клио каза, че си имал проблеми с този твой крак — бе обявила Андромеда, докато се суетеше в кухнята да приготви настойката. — Опитай чаша-две от това и виж дали ще помогне.

— Върши чудеса с моя артрит — намеси се Дейстар.

— Опитай го, Макс — настоя Клио. — Чайовете на Андромеда действат страхотно при главоболия и наранени мускули.

Според Макс, настойката имаше вкус на есенция от бурени. Но поради някаква необяснима причина новото за него усещане, породено от суетенето на Клио и на семейството около него, се оказа непреодолимо. Може би се дължеше на въображението му, но кракът май го болеше по-малко, досущ като онази вечер, когато Клио го бе масажирала. Реши да изпие още една чаша.

Горещите картини от предишната вечер отново го завладяха и той усети как желанието лумва във вените му.

Докато сърбаше чая, Макс си спомни аромата на устните на Клио, долепени до неговите. Сладки, свежи и треперещи от свенливо желание. Инстинктивно бе почувствал, че можеше да получи от

топлината на тялото ѝ удовлетворение, каквото не бе получавал никога досега. Единственото, което трябваше да направи, бе да освободи огъня от леда.

Ала времето летеше. О'Райли бе добър. Макс знаеше, че и без да си дава много зор, приятелят му щеше да позвъни с резултатите съвсем скоро. И тогава щеше да се наложи да намери Аткинс и да говори с него. Дал бе дума. Това означаваше, че трябваше да намери картините, преди да е поел да търси Аткинс. Макс знаеше, че след като проведеше разговора на четири очи с Аткинс, нещата в странноприемницата вече никога нямаше да бъдат същите за него. Щеше отново да се превърне във външен човек.

Голяма работа, помисли си Макс. Той бе свикнал с ролята на външен човек.

Но си искаше картините от Лътъръл.

Два дни по-късно Клио надникна в кухнята да види как вървяха приготвянията за вечеря. Мерна как Дейстар кръжеше около голяма тенджерата, в която вреше нещо, което приличаше на прочутата зеленчукова супа на „Космик хармъни“.

— Виждала ли си Андромеда? — попита Клио.

— Ще дойде всеки момент — Дейстар сипа в тенджерата пресен босилек. — Забави се в *Дома*.

— Да не се е случило нещо? — Клио помириша одобрително супата.

— Някакъв мъж в сив костюм и с копринена връзка дойде, тъкмо като тръгнахме. Настоя да говори с нея. Каза, че било важно. Аз тръгнах по-рано да подхвамна вечерята — Дейстар смели малко черен пипер над тенджерата. — Нещо за Бенджи?

Клио повдигна вежди.

— Искаш да кажеш мистър Бен Аткинс?

Дейстар се изкиска.

— О, да, де! Трябваше да почнем да наричаме момчето с новото му име, нали?

— Макс казва, че ако не го направим, изобщо няма да си прави труда да опитва да го върне. И — не, доколкото ми е известно, няма новини къде е.

— Триша не вярва, че Макс може да го открие — рече Дейстар.
— Или че Бен ще се съгласи да се върне, дори и Макс да го намери.

— Ще видим — Клио извърна глава в мига, в който задната врата се отвори и Андромеда се втурна в стаята. По яркосинята ѝ пелерина блещукаха дъждовни капчици.

— Ама навън вали като из ведро — Андромеда свали блестящата си пелерина и я окачи в шкафа. — Имах чувството, че никога няма да се отърва от онзи глупак. Каква загуба на време! Той просто не приема не за отговор.

Дейстар затвори вратата на фурната.

— Търговски пътник ли бе?

— Може да се каже — Андромеда се намръщи. — Само дете искаше да купува, а не да продава. Името му е Гарисън Спарк.

— Аха. Знаех си — промърмори Клио. — Навярно се е опитвал да отмъкне теб и останалите за собствения си ресторант, нали така?

— Не съвсем, скъпа — Андромеда си върза престилката на кръста. — Каза, че бил търговец на картини. Търсел някакви платна от художник на име Лътъръл.

Очите на Клио се разшириха.

— Еймъс Лътъръл?

— Да, май тъй се казваше. Чувала ли си го?

— Ами, да. Всъщност, наистина съм го чувала — Клио се намръщи. — Макс спомена името му.

Андромеда взе един нож и се зае да реже червени чушки.

— Мистър Спарк твърди, че пет картини от този Лътъръл се мотаели някъде тук по крайбрежието. Каза, че стрували цяло състояние.

Дейстар я изгледа.

— Какво точно състояние?

Андромеда сви рамене.

— Петдесет хиляди долара.

Клио зяпна.

— *Петдесет хиляди долара!* Да не се майтапиш?

В този момент вратата на кухнята се отвори. Фигурата на Макс се очерта неясно в нейната рамка. До него бе Сами с Лъки Дъки в ръка.

— Имаме нужда от още един поднос с ордъоври за фойайето — съобщи Макс.

— С маслини — добави Сами важно-важно. — Всичките маслини свършиха.

Макс му хвърли един поглед.

— Защото ти ги изяде.

Сами се изкикоти.

— Лъки Дъки ги излапа.

— Ей сега довършвам един поднос. Ще го изпратя.

Макс погледна Клио.

— Да не се е случило нещо?

— Някой, на име Гарисън Спарк, търсел онези картини, за които ти спомена вечерта, когато пристигна.

Макс застина на място.

— Спарк се е появил тук?

— Не тук — рече Клио. — Отишъл в „Космик хармъни“. Андромеда говорила с него. Макс, мистър Спарк казал, че тези картини стрували петдесет хиляди долара.

— Излъгал е — рече тихо Макс. — Струват четвърт милион. А след пет години ще струват милион.

— Господи, Боже! — ахна Дейстар.

Клио бе слисана.

— *Четвърт милион?*

— Да — рече Макс и погледна към Андромеда. — Какво каза на Спарк?

Андромеда се изненада от остротата в тона му.

— Казах му, че никога не съм и чувала за Еймъс Лътъръл, да не говорим за картините му.

Клио се намръщи на Макс.

— Какво става, Макс? Кой би си помислил, че Джейсън е притежавал такива ценни картини?

Погледът му срещна нейния.

— Мисля, че е време да обясня някои неща от живота, отнасящи се за Джейсън Кързън. Казах ти, че той не бе беден. Това бе меко казано. Той бе Джейсън Кързън от „Кързън интернешънъл“.

— Хотелската верига? — Клио бе поразена. — Сигурен ли си?

— Да — рече Макс. — Би трябвало да знам. Работех за него.

[1] На Конституцията на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] [Алюзия с филма със същото име. — Б.пр. ↑](#)

6

— Значи нашият Джейсън Кързън наистина е един от *онези* Кързънови? И е бил шеф на голямата хотелска верига? — попита отново Клио по-късно същата вечер.

Беше се покачила на едно от столчетата пред бара, а пред нея седеше чаша от билковите чайове на Андромеда. Беше обичайна, ленива, зимна вечер в средата на седмицата. Бе късно и тихият шум от разговорите в притъмненото фоайе носеше спокоен, сънлив оттенък.

Макс бе зад бара, абсолютен професионалист на вид, сякаш цял живот бе прекарал в приготвяне на еспreso и в сервиране на шери след вечеря. Както Клио бе забелязала, притежаваше удивителна дарба да се приспособява. Вършеше всичко, което му се възлагаше, със спокоен и абсолютно непоклатим апломб.

— Май за двадесети път ми задаваш този въпрос — Макс взе току-що измита чаша и я избърса с бяла, ленена кърпа. — И за двайсети път отговорът е да.

— Никога не спомена и дума. Предполагам, не е искал да научим — и Клио поклати глава в безмълвно изумление. — Винаги сме знаели, че фамилното му име е Кързън, но никога не сме си и помисляли да го свържем с хотелиерския клан.

— Очевидно му се е нравело да се отнасяте с него като с обикновен член на семейството ви — рече тихо Макс. — Очевидно е изживявал една приятна, малка фантазийка тук, на брега. И в това няма нищо лошо.

— Разбира се, че няма, просто е трудно да се повярва, че главата на една от най-големите хотелски вериги в света е прекарвал уикендите си тук, в „Робинс Нест Ин“. Уф! — Клио направи гримаса. — И него го карах да отпушва тоалетни. Помагаше на Бенджи — извинявай, исках да кажа на Бен — с водопровода и канализацията през цялото време.

Макс я изгледа косо.

— Ти наистина не си знаела кой е бил той, нали?

— Нямах си и представа. Дори и когато получихме писмо от мисис Сингълтън, в което ни съобщаваше, че е починал.

— Роберта Сингълтън бе секретарката му. Като познавам Джейсън, той навярно ѝ е оставил списък на хората, на които да съобщи, ако с него се случи нещо.

— И ние сме били в този списък — Клио си спомни множеството дълги разговори, които бе водила с Джейсън тук, във фойето. — Сега поне знам защо направи толкова много добри предложения относно управлението на хотела. Миналата година почти удвоих печалбата си, благодарение на него. Идеята да се въведе компютъризирано счетоводство бе на Джейсън.

— Джейсън си знаеше работата, щом станеше въпрос за хотели — Макс взе следващата чаша. — Бе най-добрият в този бизнес.

Клио се взря в него.

— Сега вече разбирам защо си ме помислил за преследвачка на мангизи, когато се появи тук за пръв път.

— Дај да не отваряме пак тази тема.

— Съгласна — Клио отпи от чая си и се намръщи, като си спомни една друга тема, която той бе зачекнал снощи. — Значи си работил за него?

— Да.

Клио погледна безизразното му лице и интуитивно усети, че този едносричен отговор покриваше огромна територия.

— И какво точно работи за него?

— Най-различни неща. Същото като при теб.

— Някак си не мога да си представя да седиш зад бара или да пренасяш багаж в „Кързън интернешънъл“ — рече Клио.

— Защо? Нали тук го правя?

— Имаш дарбата да бъдеш полезен — Клио реши да изостави този въпрос. — Ами картините, за които спомена? Тези Арти Лутфикси ли бяха, какви бяха?

Макс я изгледа обидено.

— Лътръли. Еймъс Лътръл.

— Точно така. Лътръли. Вечерта, когато пристигна, изглежда мислеше, че Джейсън може да ги е оставил тук.

— Така ми каза — очите на Макс бяха вече напълно забулени. Невъзможно бе да се отгатне какво мислеше.

Клио наклони глава на една страна.

— А сега пък ги търси и този Гарисън Спарк. Сигурно и той мисли, че са тук. Знаеш ли нещо за него?

— Притежава галерия в Сиатъл. Много изискана. Работих за него известно време.

— И за него ли? — Клио повдигна едната си вежда. — Доста си пообиколил, а? И какво работи за мистър Спарк?

— Опаковах картини. Превозвах ги. Доставях ги на собствениците им. Чисто физически труд. Не работих дълго за Спарк — Макс огледа отраженията в чашата, която полираше. — Имахме разногласия с него по един-два въпроса.

— Какви въпроси?

Макс я погледна, очите му не мигваха.

— Спарк е много хитър и знае доста за съвременното изкуство. Но не го занимават разни дреболии като честност и почтеност. Ако прецени, че може да пробута на някой клиент фалшификат, ще го направи.

— Наистина ли? — Клио бе силно заинтригувана. — Никога не съм срещала търговец на картини мошеник. Вижда ми се някак екзотично.

— Притежава етиката на змия — в тона на Макс се прокрадна остра нотка. — Чу какво каза Андромеда. Твърдял, че картините били на стойност само петдесет хиляди долара.

— Ти сигурен ли си, че струват повече?

Устните на Макс се свиха.

— Много повече.

— И си сигурен, че ти принадлежат?

— Адски сигурен съм, че са мои — рече съвсем тихо Макс.

— Джейсън наистина ли ти ги даде!

— Да.

— Взе и ти подари куп ценни картини просто ей така? — настоя Клио.

— Да.

— Вие двамата трябва да сте били страшно близки приятели — отбеляза тя.

— Би могло да се каже — Макс подреждаше избърсаните чаши в правилни редици на тезгяха. — На смъртното си ложе той каза... —

Макс изведнъж спря и се съсредоточи върху подреждането на чашите — ... забрави това.

Клио едва не изгуби равновесие, когато дълбокото чувство, което Макс излъчваше, премина през нея. Усети едновременно и не по-малко силната му воля да се въздържи.

— Макс? — подкани го внимателно тя. — Какво ти каза тогава?

Очите на Макс не потрепваха, когато срещна погледа ѝ, а тонът му бе напълно неутрален.

— Каза нещо от сорта, че съм бил синът, който той никога не е имал.

Клио го погледна и веднага, без сянка на съмнение, разбра, че последните думи на Джейсън са съставлявали най-важното послание, което Макс е чувал през живота си.

— О, Макс...

Устните му се извиха в хладна самоирония, но очите му не се промениха.

— Знам, че тогава Джейсън е преувеличавал. По дяволите, бях негов служител, а не родственик. Никой не знаеше това по-добре от мен.

— Да, но щом те е нарекъл свой син, сигурно е държал много на теб.

Усмивката на Макс се стопи и той съсредоточи вниманието си върху следващата чаша.

— Той умираше. Разговорите до смъртното ложе навярно са винаги малко мелодраматични. Сигурен съм, че не би искал да възприема думите му буквално — той замлъкна за малко, а погледът му се вледени. — Но ми подари картините на Лътъръл. По този въпрос две мнения няма.

Тогава тя разбра, че по онова време от много, много отдавна никой друг, освен Джейсън, не бе казвал на Макс, дори и индиректно, че е обичан. Помисли си за голямата обич на родителите си, обичта, която сплотяваше малкото семейство, и изпита остро чувство на болка заради това, което Макс бе пропуснал.

— Тези картини от Лътъръл означават много повече, отколкото един ценен подарък, нали? Те са твоето наследство от Джейсън — рече Клио. — Той е искал да станат твои.

— Той ме прати тук да ги намеря — изрече Макс със същия застрашително неутрален тон. — Каза, че ги е оставил под твое попечителство.

— Хм. Чудя се какво ли е имал предвид — Клио хвърли поглед на английските ловни пейзажи, които украсяваха стените на фойето. — Джейсън изобщо не ми е споменавал за тях.

— Наистина ли?

Клио го изгледа ядно.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — Макс се усмихна хладно, замислен. — Просто се чудех какво ли е имал предвид.

— Е, аз си нямам и най-бегла представа — рече Клио.

Канеше се да продължи разговора по същата тема, когато осъзна, че вниманието на Макс се бе отместило към вратата на фойето. Клио се извърна да разбере в какво се бе загледал.

Един мъж с острите, ръбати черти на измъчен поет се мотаеше из залата. Беше облечен с черен пуловер, черни джинси и черни ботуши. Тъмнокестенявата му коса бе причесана право назад от челото и се спускаше до раменете. В погледа на заслонените с тежки клепачи очи лесно се съзираше тлеещият огън.

Клио му се усмихна.

— Твой приятел ли е?

Тя се наведе леко над бара.

— Това е Ейдриън Форестър. Великият непризнат писател на Хармъни Коув. Пристигна в градчето преди година и разтръби навсякъде, че е писател, но досега не е продал и една книга. Отбива се тук веднъж-дваж седмично.

Макс повдигна вежди.

— Доколкото разбирам, не си му съобщила за успеха си?

— Да не се шегуваш? Съмнявам се дали изобщо би искал да чуе за него. Смятам, че това ще го потисне — и тя се облегна назад с приближаването на Ейдриън.

Той дойде до бара и зае столчето до Клио с небрежна елегантност. Усмихна й се с онази усмивка, изразяваща отегчението му от целия свят, която бе оттренирал до съвършенство. Един изтощен лорд Байрън, покосен от скука.

— Реших да се отбия да пийна едно еспreso — осведоми провлачено Ейдриън. — Цял ден се борих с една решителна сцена в книгата си. Не мога да я докарам така, както ми се иска. Помислих се, че малко кофеин и промяна в обстановката ще помогнат.

Клио му се усмихна утешително.

— Разбира се. Макс прави страхотно еспreso.

Ейдриън удостои Макс с бърз, пренебрежителен поглед.

— Направи го двойно, приятел. Нуждая се от разтърсване.

— Ще видя какво мога да направя — рече Макс. — Но ви предупреждавам, че не нося отговорност, ако ви хрумне да буйствате...

— А? — веждите на Ейдриън се сбърчиха от объркването му.

— Нищо — Макс се зае с блестящата еспreso машина. Засъска пара.

Ейдриън се завъртя на столчето си към Клио. Кимна към Макс без особен интерес.

— Нов член на персонала?

— Да — отвърна Клио. Знаеше от опит, че единственото нещо, за което Ейдриън наистина обичаше да разговаря, бе самият той, затова смени темата. — Как върви писането?

Ейдриън многозначително повдигна рамене.

— Имам предложения от двама-трима големи издатели. Очаквам да се обадят скоро. Няма начин да не пощуреят от книгата ми. Може да се окажа в положение да наддават. Май ще трябва скоро да си намеря агент.

— Пак криминале ли?

— Аха. Нарича се „Смъртен случай“. Класическа, напечена детективска история. От най-чистата проба на жанра, нали разбираш? Напоследък твърде малко хора пишат подобни неща — устните на Ейдриън се свиха презрително. — Прекалено много жени пишат любовен съспенс.

— Така ли? — попита Клио.

— Аха. Съсипват жанра с техните жени детективи. Дори в книгите, в които главният герой е мъж, пак го уреждат със спътничка — Ейдриън направи гримаса. — Всички се занимават с *връзките*.

— И какво лошо има в това? — попита Клио, като се сети за любовната връзка, която бе включила в „Хубаво отмъщение“. — На мен ми харесва да има любов в романите.

— Остави ме на мира, Клио. Любовните истории са женска работа. Аз пиша истински книги.

— Да не искаш да кажеш, че нещата, които жените обичат да четат, са калпави? — попита учтиво Клио. Опитваше се да бъде търпелива с Ейдриън, но нямаше как да не осъзнае факта, че той можеше да бъде и ужасно досаден.

— Казвам, че съвременните детективски романи са съсипани от жени писателки, които правят любовните връзки в сюжета по-важни, отколкото разнищването на престъплението — заяви внушително Ейдриън. — Кому, по дяволите, е потребна любовна история в един детективски роман?

— Може би — на жените читателки? — предположи Клио.

— Кой го е еня за тях? — Ейдриън я изгледа мрачно и замислено. — Аз пиша класически криминалета. Отвратителни и гадни. Истинското качество. Сюжетът е изчистен само до най-важното.

— Най-важното, така ли?

— Създавам нещо важно, нещо, което ще остане, което критиците ще харесат. Проклет да съм, ако уйдисам на акъла на групичка жени читателки, които търсят *любовна връзка* в романа.

Макс му поднесе еспресото.

— Не съм убеден, че това е разумен ход, Форестър. Хората четат книгите по-скоро заради образите, отколкото заради сюжета. А добрият образ се нуждае от някаква връзка, за да бъде характерен.

Клио се усмихна одобрително.

Ейдриън изгледа разтревожен Макс.

— Ти какъв си? Да не си някой литературен критик?

— Тази вечер — не. Тази вечер съм барман.

— Тогава послушай съвета ми и се придържай към работата си. Нещо ми подшушва, че няма да успееш в сфера, изискваща повече интелектуални усилия.

Ейдриън вдигна малката чашка, отпи голяма глътка и веднага се задави.

— А-а-ах! — разхвърчаха се слюнки и той грабна салфетка.

Обезпокоена, Клио се пресегна да го потупа по гърба.

— Добре ли си, Ейдриън?

Ейдриън изгледа яростно Макс.

— Какво, по дяволите, си сложил в това еспресо?

— Използвах изпечено по френски кафе и сложих двойна доза — рече невинно Макс. — Каза, че го искаш силно.

— По дяволите, това е направо смъртоносно — изръмжа Ейдриън.

Макс се усмихна учтиво.

— Аз приготвям кафето по начина, по който ти пишеш криминалетата си. Отвратително и гадно. Истинското качество.

Макс определено я сваляше.

В деня след сцената с Ейдриън Клио си седеше кротко върху килимчето в скромния, спокоен център за медитация в „Космик хармъни“ и се опитваше да осмисли цялостния ефект от случилото се. Макс недвусмислено ѝ даваше да разбере, че иска да спи с нея.

Беше си изтънчена форма на съблазняване. След онази целувка в солариума нямаше никакви очевидни действия от страна на Макс. Но Клио можеше да почувства хипнотичното му желание, стига само да бяха заедно в едно помещение. То я обгръщаше и я обливаше цялата, омайваше я както нищо друго в досегашния ѝ живот.

Обикновено Клио търсеше спокойствието на центъра за медитация след някой от неприятните си сънища, но този следобед тя дойде тук да помисли за Макс.

Беше се вторачила в големия жълт кристал, единственият предмет в стаята, осъзнала, че бе стигнала до повратен миг в живота си.

Кристалът улавяше бледата светлина на облачния ден и излъчваше меко, топло, златисто сияние. Клио се взираше в кехлибарените му дълбини и си мислеше за миналото и за бъдещето.

Винаги е била напълно сигурна, че ако и когато истинският мъж се появише в живота ѝ, тя щеше да се влюби в него така, както и той в нея. Знаеше, че връзката между двама им щеше да се появи още в мига, когато погледите им се срещнеха за пръв път.

Но Макс Форчън знаеше съвсем малко за любовта и навярно още по-малко се доверяваше на чувствата. Той, обаче, знаеше твърде много за желанието.

И Клио съзнаваше, че твърде скоро щеше да ѝ се наложи да направи избора си. Или щеше да капитулира пред мощното, чувствено

желание, което Макс излъчваше, или трябваше да намери в себе си сигурно убежище.

Можеше да се отдръпне и да изчака.

Да изчака, но какво? — питаше се тя. Нямахше да има друг такъв мъж след Макс. Той бе мъжът от огледалото.

Но, припомни си тя, нали сама бе измислила огледалото? Единственото, което виждаше в него, бяха нещата, които сама бе заложила в него. Истината бе, че когато погледнеш в огледалото на ума и на сърцето си, не виждаше ясното изображение на мъжа, когото чакаше. И въпреки това бе сигурна, че това бе Макс.

По-рано, през същия този следобед, тя трябваше да приеме факта, че навярно бе влюбена в него.

Инцидентът, който я бе довел до това откритие, бе малък, но имаше опустошителен ефект върху Клио. Той я накара да осъзнае, че бе стигнала до точка, от която връщане назад няма.

Всичко започна съвсем невинно. Силвия се оказа заета, когато дойде време Сами да бъде взет от детската градина. Макс предложи той да го вземе. Клио се самопокани за това пътуване, защото искаше да купи някои неща от дрогерията в града.

Пристигнаха с Макс пред градината на Сами няколко минути по-рано и останаха в ягуара на паркинга, очаквайки децата да се втурнат през портите.

— Винаги внимаваме някой от нас да е тук, когато Сами излезе от училище — обясни му Клио. — Той се безпокои много, ако никой не го чака.

— Разбирам — кимна Макс. Положил ръка върху волана, той наблюдаваше входа на училището.

В този миг вратата се отвори и дузина крещящи хлапета, облечени в дъждобрани с качулки, се изсипаха на тротоара. Клио забеляза Сами с малкото му, лъскаво, жълто яке. Момчето огледа групата чакащи коли, търсейки колата на майка си или познатата червена тойота на Клио. Не позна веднага зеления ягуар. Лицето му се сви от уплаха.

— Не ни вижда — рече Клио и посегна към дръжката на вратата.

— Аз ще му се обадя — Макс отвори вратата и излезе.

Сами веднага го видя и лицето му се озари от щастлива, широка усмивка. Втурна се към ягуара, без да забелязва локвите по пътя си.

Макс отвори задната врата.

— Здравей, Макс — рече Сами, докато се изкатерваше върху задната седалка.

— Здравсти, Сами.

Сами погледна Клио.

— Здравей, Клио.

— Здравсти, хлапенце — Клио се обърна и му се усмихна. — Как мина училището?

— Добре — рече Сами и отвори папката си. — Рисувахме. Аз нарисувах една за теб, Макс. Ето и той извади рисувана с цветни моливи картина и я подаде на Макс.

Клио усети, че затаява дъх. В един миг на изумителна яснота тя разбра, че ако Макс не успееше да оцени картината на Сами, то той не можеше да бъде истинският мъж за нея. Толкова бе просто.

Макс се облегна бавно назад и затвори вратата си. Взе рисунката, без да рече нищо и дълго я гледа.

В ягуара се възцари тишина.

Сетне Макс вдигна очи, погледът му бе тържествено сериозен. Обърна се към Сами.

— Това е една от най-красивите картини, които съм виждал, Сами. Благодаря ти.

Сами сияеше.

— Ще я окачиш ли на стената в стаята си?

— Да. Веднага щом се върнем у дома.

Клио въздъхна тежко. Знаеше, че съдбата ѝ навярно бе решена.

Беше се влюбила в Макс Форчън.

Клио усети нечие присъствие в центъра за медитация в мига, в който върху жълтия кристал падна сянка. Върна мислите си към настоящето и зачака.

— Андромеда ми каза, че ще те намеря тук — бастунът на Макс потропваше тихо по дъбовия под.

Клио вдигна поглед към него. Очите му пак блещукаха напрегнато, както когато този следобед бе разглеждал картината на Сами. В дясната си ръка държеше червена роза.

— Здравей, Макс — тя не смееше да погледне розата. — Какво те води насам?

— Дойдох да ти дам това — и той пусна леко розата в скута ѝ.

Тя я вдигна тъй, сякаш щеше да избухне в ръката ѝ. Пета глава, помисли си тя. Той наистина четеше „Огледалото“.

Червената роза в пета глава символизираше съблазняването. Клио се запита какво ли щеше да си помисли Макс, когато стигнеше до последната глава. В нея бялата роза бе символ на любовта.

Почуди се дали Макс щеше да спре само до червената роза.

— Не знам какво да кажа — прошепна тя.

Макс се усмихна.

— Няма нужда да казваш нищо.

Погледите им се срещнаха и тя разбра, че той бе казал истината. Нямаше нужда да казва нищо, защото Макс съвсем точно разбираше как тя пада в обятията му.

Тази вечер във фойето отново бе тихо. Шепата гости се бяха скупчили около камината, сърбаха еспreso, кафе с мляко и шери. Клио си седеше на любимото столче и гледаше как Макс мие и подсушава чашите. И двамата не бяха разговаряли повече за малката сценка в центъра за медитация този следобед.

— Много те бива за тази работа — рече тя, докато Макс изплакваше поредната чаша и я остави върху подноса. — Бива те във всичко тук, в хотела. Напомни ми да те пратя сутринта да видиш една тръба в мазата. Тече.

— Тук постоянно нещо тече — каза Макс. — Някой ден, и то скоро, ще се наложи водопроводната инсталация да се подмени.

Клио въздъхна.

— Това ще струва цяло състояние.

— Не можеш да стопанисваш подобно заведение без от време на време да правиш сериозни инвестиции.

— Лесно ти е да го кажеш — възропта тя. — Вместо да предложиш откъде да се намерят пари. Добре ще е Бенджи да се върне.

— Бен.

— Да де, Бен. Него го бива по водопроводите. Макс се поколеба малко.

— Като заговорихме за Бен... — но сетне изведнъж млъкна и впери поглед във вратата. — Аха, виждам, че май ще трябва да позабавляваме поредният от твоите лични посетители.

— Моите какво! — Клио се обърна изненадана. — О, това е Нолън.

— Начинаещият политик ли?

— Да. Чудя се какво ли иска.

Нолън закрачи устремено към бара. Беше облечен с хубаво кожено яке, с риза на дискретно райе, с тъмен панталон. Светлокестенявата му коса бе привлекателно разрошена и леко влажна от дъжда. Усмихна се широко на Клио, все едно че не бе лепнал етиката порнография на книгата ѝ преди няколко дни.

— Здравей, Нолън! — Клио го изгледа внимателно. — Какво те носи насам?

— Исках да поговоря с теб — Нолън седна на столчето до Клио и хвърли бърз поглед към Макс. — Нов си тук, нали?

Клио ги представи един на друг.

— Нолън, това е Макс Форчън, нов служител. Макс, това е Нолън Хилдебранд.

— Хилдебранд — Макс кимна и продължи да бърше чаши.

— Форчън. Ще взема двойно безкофеиново кафе с мляко — рече Нолън.

Макс повдигна една вежда, но не отвърна и отиде до еспресо машината да приготви напитката. Клио разсеяно разбърка чая си.

— За Бога, Нолън, надявам се, че няма да изложиш на опасност шансовете си за изборите тази есен като те видят тук с мен. Не бих искала това да ми тежи на съвестта.

Нолън притежаваше уменията да изглежда засрамен.

— Имаш основание да си ми ядосана, Клио. Не се държах добре при онази наша среща в заливането.

— *А можеше* ли да се държиш добре? — попита Клио. Беше наясно, че Макс попива всяка дума.

— Не биваше да се афектирам, само защото си написала онази книга — рече тихо Нолън. — Не е кой знае какво. Искам да помоля за извинение.

Клио се изненада и очите ѝ се разшириха.

— Тъй ли?

Нолън кимна, приел позата на унижен.

— Да. Държах се като магаре. Ще ми простиш ли?

Клио веднага омекна.

— Разбира се. Не се безпокой за това. Разбирам, че е било доста шокиращо да намериш „Огледалото“ в пощенската си кутия с онази бележка.

— Би могла да го кажеш още веднъж — Нолън ѝ се усмихна тъжно. — Още ми е трудно да повярвам, че си написала нещо подобно. Искам да кажа, това е тъй нехарактерно за теб, Клио. Всичките тези неща за панделки, огледала и шалове и тъй нататък.

Макс постави пред Нолън книжна салфетка и положи върху нея чашата с кафе.

— Очарователен набег в неоромантичен стил, не мислите ли?

— А? — Нолън премигна и се намръщи на Макс.

Макс взе мокра чаша и се захвана с кърпата за бърсане.

— Мисля, че „Огледалото“ предлага уникална и изпълнена с въображение перспектива върху вътрешния пейзаж на женската сексуалност.

Нолън пак се намръщи.

— Какъв, по дяволите, каза, че си?

— Различно е. Тази вечер съм барман — отвърна Макс. — Но да се върнем на „Огледалото“; трябва да кажа, че съм силно впечатлен от сложната многопластовост на множество сцени. А вие?

Нолън се вторачи в Клио.

— Нали каза, че никой не знаел, че си написала книгата.

— Никой, освен семейството, разбира се — поясни тихо Макс.

— *Семейството* ли? Какво семейство? — попита Нолън.

— Няма значение — рече Макс. — Не ви ли направи впечатление, че еротиката в книгата притежава невероятна форма и съдържание? Надхвърля чисто чувственото и навлиза във философската сфера.

— Виж какво, не съм дошъл тук тази вечер да говоря за книгата на Клио — процеди Нолън през зъби.

— Всяка сцена, всяка глава от тази книга са пропити определено от усещането за дълбок резонанс — продължи Макс. — Красноречивият език на разказвача ни пренася в една друга реалност, която живее свой живот. За читателя мъж това е един враждебен свят, един чисто женски свят, и, все пак, сигурен съм, че на човек той може да се стори странно познат.

— Господи, не мога да повярвам — възкликна тихо Нолън. — Клио, исках да поговорим за нещо важно.

Клио изпи последните глътки чай, като едва не се задави от смях.

— Разбира се, Нолън — от устните ѝ излетяха пръски. — Какво си си наумил?

Нолън хвърли колеблив поглед към Макс и сниши гласа си.

— Става дума за личен разговор.

— Описаният в „Огледалото“ женски поглед върху сексуалността е направо покоряващ — подхвърли Макс, докато наливаше още чай в чашата на Клио. — Читателят има чувството, че разказвачката е едновременно и прелъстителката, и прелъстената. По мое мнение това поражда няколко интересни въпроса относно самоопределението на читателя. Вие как мислите?

— Не можеш ли да му затвориш устата? — попита Нолън Клио.

Клио погледна Макс и забеляза пламъчетата в очите му.

— Например, читателят трябва да се запита — продължи Макс с педантичен, премерен тон, — кой всъщност е прелъстителят в „Огледалото“? Дали разказвачката не се самопрелъстява, когато погледне в огледалото?

Критиците определено споделяха това мнение, помисли си Клио. Зачака с чувството на обречена да чуе онова, което Макс мислеше за романа.

— Опитвам се да водя един личен разговор тук — рече Нолън напрегнато.

Макс го игнорира.

— Лично аз смятам, обаче, че става дума за нещо много сложно. Жените писателки, в крайна сметка, се вълнуват от любовните връзки. Смятам, че човекът от огледалото е *другият* и, поне първоначално, той е всъщност прелъстителят. Но в книгата възниква и друг проблем. Мисля, че мъжът от огледалото е също тъй затворен в капана на своя свят, както и разказвачката — в нейния.

Клио се вцепени. Никой от критиците, които бяха писали за „Огледалото“, не бяха проумели този основен факт. Погледът ѝ срещна очите на Макс и тя едва не се свлече от столчето, когато видя дълбокото, чувствено разбиране в погледа му. Стисна ръба на тезгяха, сякаш от това зависеше животът ѝ. Този потресаващ миг на безмълвно

разбирателство я размекна много повече, отколкото въображението ѝ, когато пишеше „Огледалото“.

Макс кротко ѝ се усмихна. Вместо да ѝ поднесе нова салфетка за втората чаша чай, той постави до чинийката карта за игра. Бръкна в джоба си, извади някакъв дребен предмет и го сложи върху картата.

Клио се боеше да погледне към картата. Но в крайна сметка не можа да се сдържи.

А когато погледна, най-лошите ѝ страхове се потвърдиха. Бе дама купа. А върху нея лежеше малък, познат ключ. Знаеше, че това бе ключът за мансардата. Клио потрепна и погледът ѝ отново се върна върху Макс. Онова, което видя, я накара да затаи дъх.

— Какво става тук, Клио? — Нолън гледаше свирепо картата и ключа. — Какво означава това?

— Не знам — призна Клио. Но признанието ѝ бе предназначено за Макс, а не за Нолън. Нолън сякаш бе избледнял някъде в далечината. Единствено Макс имаше сега значение за нея.

— Има само един начин да разбереш, нали? — рече тихо Макс. — Като използваш ключа.

Беше сцена, взета направо от книгата ѝ. Също като червената роза, ключът бе символ на прелъстяването. Зави ѝ се свят. Все едно изживяваше сън, който сама бе съчинила, но сега — под контрола на Макс. Губеше чувство за реалност. Почуди се дали Андромеда не бе предприела някакви опити със съставките на билковите си чайове.

Нолън изглеждаше объркан и ядосан. Намръщи се на Макс.

— Какво означават ключът и картата?

— Клио ги търсеше от много време — поясни благо Макс. — А аз ѝ ги намерих.

Нолън се обърна към Клио.

— По дяволите, опитвам се да говоря с теб за нещо, което означава сума пари. Не знам кой е този тип — и той посочи с пръст Макс, — но ми писна да се меси.

Макс се усмихна застрашително. Очите му блещукаха.

Клио изведнъж се отърси от копринената паяжина на чувственото обещание, която я бе обгърнала. Опитва се да се съсредоточи върху разтревоженото лице на Нолън.

— Та какво каза за сума пари?

Нолън очевидно реши, че тя най-сетне му бе обърнала цялото си внимание. Наведе се напрегнат напред.

— Един мъж на име Гарисън Спарк дойде днес в офиса ми. Търси някакви много ценни картини, които смята, че може би са оставени тук, в Хармъни Коув. Казва, че онзи старец, който отседнаше тук, в странноприемницата, бил всъщност много богат член на фамилията Кързън.

— Знам.

— Спарк твърди, че Кързън притежавал картините, но му ги бил продал малко преди да почине.

Клио се втренчи в него.

— Мистър Спарк ти е казал, че Джейсън му продал картините на Лътъръл?

Нолън се приближи още повече.

— Значи знаеш за тях?

— Знам, че платната, ако изобщо бъдат намерени, принадлежат на Макс.

Кокалчетата на юмука на Нолън побеляха. Очите му се присвиха.

— Ще има да взема. Спарк каза, че Форчън можел да предяви претенции за тях, но не разполагал с никакви доказателства, че са негова собственост.

— А Спарк има такива доказателства, така ли? — попита Клио.

Нолън бързо кимна.

— Спарк може да представи фактура за продажба.

Макс остави една чаша и небрежно взе друга.

— Спарк е много добър в правенето на всякакъв вид фалшификации.

Нолън не му обърна внимание.

— Клио, картините принадлежат на Спарк. Нещо повече, той има клиент, който е готов да плати за тях петдесет хиляди долара. Спарк казва, че ще плати възнаграждение, ако можем да разберем къде ги е забутал Кързън.

— Възнаграждение ли? — повтори Клио. — Искаш да кажеш комисионна?

— Готов е да дели наполовина — Нолън почти не можеше да сдържи вълнението си. — Който намери тези картини и ги предаде на

Спарк, ще получи двайсет и пет хиляди долара. Биха ми свършили чудесна работа за предизборната кампания.

— А аз бих могла да ги използвам за водопроводната инсталация в хотела.

Усмивката на Нолън загатваше за задоволство.

— Ще си разделим двайсет и петте бона, Клио. Съгласна?

— Боя се, че не — рече Клио. — Като за начало — нямам и представа къде са картините.

— Трябва да са някъде тук — настоя Нолън. — Спарк е убеден, че Кързън ги е скрил в Хармъни Коув. Говорил първо с някого в „Космик хармъни“, защото чул, че някои от жените там били приятелки на Кързън. Ала аз знам колко много те харесваше Кързън.

— Джейсън бе мой приятел.

— Точно така — съгласи се бързо Нолън. — И се обзалагам, че ако той е оставил картините някъде тук, то ще е в странноприемницата. Убеден съм. Знаеш ли къде са?

— Не.

— Сигурна ли си? Защото в тях има много пари. Знам колко си сантиментална. Ти си от този тип хора, гдето ще стискат тези картини, само защото им напомнят за един стар приятел. Но те са прекалено ценни, за да ги пази човек като сувенири.

— Не ги пазя като сувенири — рече търпеливо Клио. — Нямам и представа къде могат да бъдат. А пък ако се появят, Макс ще е човекът, който има права върху тях.

— Не и според Гарисън Спарк — Нолън стрелна презрително Макс. — Според Спарк, Форчън е просто професионален мошеник. Изпълнявал е разни поръчки за Спарк известно време. Напуснал без предупреждение и започнал да изпълнява разни поръчки за „Кързън интернешънъл“, където очевидно е успял да спечели благоразположението на Джейсън Кързън. Той казва, че Форчън е авантюрист, който няма да изпусне една добра възможност.

— Човек трябва да си изкарва хляба — вметна Макс.

Клио се размърда неспокойно на столчето си до бара. Чувстваше се объркана. С угълчето на окоото си видя ключа за мансардата да проблясва на меката светлина.

— Нолън, не знам нищо за картините. Само си губиш времето.

— Добре, може и да не знаеш къде са — рече бързо Нолън. — Но Спарк смята, че са някъде тук — или в странноприемницата, или в „Космик хармъни“. Предлагам да обединим усилията си и да ги открием.

— Забрави за това — каза Клио.

— Чу какво каза дамата — рече Макс.

— Защо не млъкнеш и не си гледаш бара? — измърмори Нолън.

Усмивката на Макс бе опасно великодушна.

— Щом не искаш да си говорим за работа, предлагам да се върнем към „Огледалото“. Забелязал ли си алюзиите и метафорите, с които е наситена книгата? Особено интересно е използването на алената панделка. Тя символизира едновременно и заплаха, и връзка. Блестящ коментар върху различните начини, по които мъжете и жените възприемат секса и чувствеността, не мислиш ли?

— По дяволите, писна ми вече от това — Нолън скочи на крака и се обърна към Клио. — Ще поговорим друг път, когато този го няма наблизо.

— Съжалявам — Клио усети леката болка на разкаянието. Допреди срещата им в заливчето предишната сутрин Нолън бе приятел. Тя скочи от столчето си и хвана ръката му. — Ще те изпратя до вратата.

Нолън веднага се успокои.

— Този бизнес с картините е много важен, Клио. Става дума за сума пари.

— Разбирам — Клио не посмя да се обърне, докато пресичаха с Нолън фойето. — Но наистина не знам къде са картините. Джейсън не ми каза и думица за тях.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Трябва да са тук някъде. Спарк е убеден в това — Нолън сви разочарован устни. — Слушай, Клио, Спарк казва, че Форчън е чиста проба играч. Казва, че този тип няма никакво законно основание да претендира за картините.

— Мисля, че Макс има право над тях — не се съгласи Клио.

— Не бъди глупачка! Спарк има фактура. По дяволите, очевидно Форчън се опитва да те омае, за да му кажеш къде са картините. Не искам да пострадаш, Клио.

— Колко мило от твоя страна.

— Наистина — рече Нолън. — Клио, въпреки всичко, което се случи, ние сме стари приятели. Желая ти само доброто.

— Благодаря ти, че се отби, Нолън — Клио отвори входната врата. — Приемам извинението ти. Радвам се, че още сме приятели.

— Разбира се — Нолън се спря на вратата. Веждите му се сбърчиха сърдито. — Защо, по дяволите, си позволила на Форчън да чете книгата ти? Каза, че не желаеш никой да разбере, че ти си авторката ѝ.

— Няма нищо, Нолън. Макс е от семейството.

Клио затвори полака вратата пред лицето му и се облегна върху нея с дълга въздишка.

Макс се бе държал оскърбително. Трябваше да поговори с него за това. Бедата обаче бе, че не знаеше какво точно да му каже. Единственото, за което можеше да мисли, бе ключът за мансардата, който той ѝ бе дал.

Клио остана неподвижна за миг, за да събере силите си. Сетне се отблъсна от вратата и прекоси с бърза крачка фойето. И последните гости вече се отправяха към стаите си. Макс бе зает със затварянето на бара.

— Искам да поговоря с теб — погледна го настоятелно Клио.

— Внимавай с Хилдебранд — каза хладно Макс, след като изгаси осветлението зад бара. — Спарк очевидно го е хванал.

Клио се намръщи, тъй като вниманието ѝ бе отклонено.

— За какво говориш?

— Чу ме добре — Макс излезе иззад бара. Облягаше се по-тежко от обичайното на бастуна си. — Спарк е убедил Хилдебранд, че опитът да намери картините си струва усилията. Хилдебранд е решил, че можеш да му помогнеш да грабне дващест и пет бона. Това е единствената причина да се появи тази вечер тук.

— Не бе единствената. Нолън ми се извини — погледна го упорито Клио.

— Не бъди глупава, Клио...

— Странно, и Нолън току-що ми каза същото. Тази вечер получавам всякакви добри съвети.

Макс я изгледа странно.

— Може би, би трябвало да приемеш някои от тях.

Клио пое дълбоко въздух.

— Макс, искам да поговорим за нещо важно.

— И аз искам да поговоря с теб за нещо — рече Макс. — О'Райли ми се обади днес следобед. Никой от гостите, отседнали в хотела в нощта, когато панделката бе поставена на възглавницата ти, няма регистрирани отклонения.

Клио се обърка.

— Почти бях забравила, че приятелят ти предприе проверка на тези хора.

— Това не означава, че не го е направил някой от тях, а само — че няма очевиден заподозрян.

— Разбирам.

Макс я изгледа косо, замислен.

— О'Райли смята, че най-добрият подход спрямо ситуацията е да я пренебрегнеш. Казва, че който и да стои зад инцидентите, ще се отегчи, ако не му отвърнеш с очаквания от него отговор.

Клио се замисли над думите му.

— Ти съгласен ли си с О'Райли?

Макс вдигна рамене.

— Не знам. Ала все пак той е специалистът по тези въпроси, не аз. Казва, основавайки се на опита си, че смята за най-вероятно някой местен човек да е разкрил тайната на Огледалото и да е решил да си прави тъпи шеги с теб.

— Някой раздражителен недоволенник, който си няма друга работа, предполагам.

— Съветът му е, ако последват нови инциденти, да се обърнеш към местната полиция.

— Добре — Клио направи гримаса. — Нали ти казах, че от частните детективи няма голяма полза.

Макс направи пауза.

— Не бих казал същото. О'Райли ми каза също, че е намерил Бен Аткинс.

Новината сепна Клио. Тя се усмихна радостно на Макс.

— Открил ли го е? Къде е Бенджи? Искам да кажа къде е Бен! Добре ли е?

— Доколкото знам — да. Според О'Райли, Аткинс работи в една бензиностанция в малко градче на юг оттук.

Макс тръгна към вратата.

Клио забърза подире му, слисана от странната промяна в настроението на Макс.

— Срещнал ли се е с него?

— Не — Макс излезе от фойето и тръгна към стълбите. — Мислех си да ида с колата до там и да го видя лично.

— Да, разбира се — Клио заизкачва стълбите след него. — Така навярно ще е най-добре. Много мило от твоя страна, че ще го направиш, Макс.

— Не възлагай прекалени надежди на това, Клио. Ако той не пожелае да се върне при Триша и при бебето, не мога да го накарам насила.

— Знам. Но аз наистина смятам, че Бен ще поиска да се върне у дома, стига да преодолее страха. Той просто има нужда да поговори с някого, Макс.

— Може би.

Макс се спря на площадката на третия етаж и се обърна да изпрати Клио до стаята ѝ. Клио погледна бастуна му.

— Тази вечер кракът ти май те измъчва, а? Трябваше да вземем асансьора.

— Добре съм, Клио.

— Бих могла да ти сваря малко от специалния чай на Андромеда. Знам рецептата.

— Ще взема хапчета — Макс се спря пред вратата ѝ и протегна ръка.

Тя бръкна в джоба си за ключа. Пръстите ѝ първо се склучиха около ключа за стаята на Макс. Той изгаряше ръката ѝ. Бързо го пусна и извади ключа за стаята си.

Макс не каза нищо. Просто взе ключа и отвори вратата ѝ.

Клио влезе в уютната безопасност на стаята си и се обърна да каже лека нощ.

— Макс...

Устните му леко се изкривиха.

— Ако искаш да говориш още с мен тази вечер, знаеш къде да ме намериш. Необходимо е само да използваш ключа.

Завъртя се и пое към тясната врата, която водеше към стълбището за мансардата. Не се обърна.

Клио стоеше пред отворената врата на стаята си и гледа подире му, докато той не се изгуби. Сетне бавно затвори вратата и отиде до прозореца.

Под разпилените облаци черната копринена пелерина на океана се простираше до хоризонта. Лунната светлина блестеше по сгъвките ѝ и се носеше леко над тъмните падини между вълните. Клио се взираше в тъмната повърхност на морето, опитвайки се да си представи какви ли тайни криеше то.

„Необходимо е само да използваш ключа.“

Разбира се и това бе реплика от книгата ѝ. Очевидно Макс запаметяваше всяка глава. Спомни си как се облягаше на бастуна с ястребовата глава, докато се изкачваше. Инстинктивно бе усетила още в самото начало, че непрестанно повтарящата се болка в крака на Макс всъщност отразяваше по-дълбока и по-мрачна рана в душата му. Бе мъж, който бе оцелявал без много любов и бе намерил начин да се справя и така. Но това не означаваше, че не бе болезнено. Петте картини на Еймъс Лътъръл, независимо колко красиви и ценни да бяха, никога нямаше да запълнят празнините в живота на Макс. Знаеше от какво се нуждаеше, дори самият той да не го съзнаваше. Имаше нужда от дом, досущ като нея, след като семейството ѝ се бе разпаднало.

Клио разтвори бавно пръсти и погледна ключа и картата, които ѝ бе дал. Мушна ги в джоба си и отиде до вратата. Излезе в коридора и се спусна по стълбите.

Влезе в кухнята, намери чайника от алпака, напълни го със студена вода и го постави на печката.

Няколко минути по-късно Клио попари билките, които бе поставила в пръстеното чайниче. Затвори го и го сложи върху подноса заедно с чаша и чинийка.

Отнесе подноса с малкия асансьор до третия етаж. Сетне пое по стълбите към мансардата. Изкачи ги в тъмнина и спря пред вратата на Макс. Дъската на пода пред вратата изскърца. Знаеше, че той можеше да я чуе отвътре. Остави подноса на пода и почука колебливо.

— Макс?

Първоначално последва тишина, а сетне гласът на Макс се чу приглушен отвътре.

— Какво има, Клио?

— Отвори. Донесох ти малко от чая на Андромеда.

— Използвай ключа, който ти дадох.

Клио отстъпи крачка назад, сякаш вратата изведнъж се бе нагорещила до бяло.

— Макс, не съм дошла да си играем игрички. Донесох ти нещо за крака ти.

— Нямам нужда от нищо за крака ми.

— Не, имаш. Не бъди толкова упорит.

Преди да изгуби присъствие на духа, Клио извади ключа от джоба си, мушна го в ключалката и отвори вратата.

Единственото осветление в обширната стая под стряхата идваше от малката лампа до леглото му. Виждаше се цветната рисунка на Сами, закачена над писалището. Очертаваше се и тъмната фигура на Макс до прозореца.

Клио забеляза, че бе съблякъл ризата и бе изул обувките си. Бе останал само по панталони. В очертанятия на широките, мускулести рамене се таеше сила. Клио се взря в черните, къдриви косми на гърдите му, омаяна от начина, по който те оформяха буквата V, чийто връх изчезваше под колана на панталоните му.

С треперещи пръсти тя пусна ключа в джоба си и се наведе да вдигне подноса.

— Не идвам тук, за да бъда прелъстена.

— Да не си дошла тогава да ме прелъстиш?

— Не.

— Тогава какво ще правим?

— Ще прием чай. Поне ти — Клио затвори с крак вратата зад себе си и прекоси стаята. Остави подноса на писалището и наля чашата с билковата настойка. Подаде я на Макс. — Вземи, пийни от това. Ще се почувстваш по-добре.

— Смяташ ли? — в погледа на Макс се съдържаше опасна, обезпокоителна чувственост; той послушно взе чашата, пръстите му леко докоснаха нейните.

— Да — Клио избърса влажните си длани о джинсите. — Поне се надявам да е така. Тази вечер си в доста странно настроение, нали?

— Тъй ли? — Макс отпи голяма глътка чай. Сетне остави чашата на писалището. — Единственото огледало в тая стая е ей онова. Питам се какво ли ще видим в него, когато погледнем и двамата.

Клио отмести поглед към старомодното огледало в цял ръст в дървена рамка. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха от тръпките, които я побиха. Сякаш разбрал какво точно изпитваше, Макс посегна и я хвана за ръката. Поведе я към огледалото.

Клио не можеше да промълви и дума. Изчака за последен път да я залее вълната на несигурност и на погрешната преценка, но не се случи нищо. С Макс не се боеше, не изпитваше желание да се отдръпне от ръба на пропастта. Премина през стаята лека, сякаш бе балон, който той държеше за връвчица.

Пред огледалото Макс я спря. Застана зад нея, положил ръце върху раменете ѝ. Погледите им се срещнаха върху посребреното стъкло.

Клио усети топлината му. У нея се надигаше все по-силно желанието да му отвърне. Бе потресена от силата на собственото си желание. Не бе изпитвала подобно нещо, откакто бе писала „Огледалото“.

— Радвам се, че използва ключа тази вечер, Клио — Макс разкопча шнолата, с която бе прибрала косите си.

Тя видя как плътната маса коса се спусна върху раменете ѝ. Сетне усети пръстите на Макс под тежестта ѝ. Те докосваха чувствителната кожа в основата на врата ѝ.

— Макс?

— Красиво — прошепна той. Наведе глава и целуна косата ѝ.

Клио погледна в огледалото и видя лицето на мъжа в него. За пръв път неговото изображение бе кристално ясно.

Човекът от огледалото бе Макс.

Макс свали очилата на Клио и ги постави на малката масичка. Успя да вложи в това действие удивителна интимност. Все едно бе свалил някакъв защитен воал. Тя се почувства гола и уязвима.

Все още можеше да вижда добре собственото си отражение и мержелеещите се зад нея очертания на фигурата на Макс, но образите бяха леко замъглени. Все едно гледаше силуети, обгърнати в сребриста мъгла.

Погледът на Макс срещна нейния в огледалото. Устните му леко се извиха в усмивка.

— Кой е прелъстителят и кой — прелъстеният?

Клио потрепери. Отражението в огледалото показваше как ръцете на Макс се движат по раменете ѝ, сякаш усещаше тежестта им. Чувствената му сила завладя всичките ѝ сетива.

— Не знам. Никога не съм знаела.

— Може би няма отговор — Макс лекичко стисна с пръсти. Гледаше лицето ѝ. — Вероятно, би трябвало да е точно така.

— Как? — Клио не можеше да откъсне очи от огледалото.

— Като че гледаш някоя страхотна картина. И ставаш част от нея. Виждаш някои от пластове ѝ и знаеш, че няма да имаш мира, докато не ги видиш всичките.

— И какво става, когато ги видиш всичките? — Клио гледаше как ръцете му полака се плъзнаха надолу по раменете ѝ. — Омръзва ли ти картината?

— Не. Невъзможно е да видиш всички пластове. Затова продължаваш да гледаш, да изследваш отново онези, които вече си съзрял, и да търсиш нови. Апетитът никога не изчезва.

Клио докосна една от ръцете му.

— Апетитът ли?

— Можеш да го задоволиш временно, но знаеш, че ще се върне, знаеш, че отново ще искаш да гледаш картината. Отново и отново —

той повдигна тежкия сноп коса, отмести го встрани и я целуна по шията. — И отново.

— Звучи болезнено.

Ала желанието, което се зараждаше у нея от топлата му, омайваща целувка, изобщо не бе болезнено. Беше изумително вълнуващо.

Очите на Макс блещукаха в полумрака.

— Апетитът е част от удоволствието. Но всичко това ти е познато, нали?

— Не. Да... — тя потрепери, когато той очерта с пръсти линията на челюстта ѝ. — Не знам.

Очите на жената в огледалото бяха все още забулени и загадъчни, макар вече да не бяха скрити зад очилата.

— Описала си това усещане в „Огледалото“ — рече Макс. Прокара пръсти през косите ѝ, сякаш беше скъпоценна коприна. — На всяка страница присъства апетитът, гладът. Книгата е изпълнена с него. Той е толкова дълбок, че притежава силата да накара и читателят да изпита глад.

— „Огледалото“ е измислица — рече задъхано Клио. Макс посегна изотзад и започна да разкопчава оксфордската ѝ риза.

— Измислица като тази, която сега виждаме в огледалото. Фантазия, която същевременно е и реалност.

— Не.

Ала тя вече не бе толкова сигурна в това. Прав беше той, фантазията бързо се превръщаше в реалност. Макс я превръщаше. Всичко това бе объркващо, караше я да губи ориентация. Същевременно бе и невероятно вълнуващо.

— Ти си жената от книгата, но ти си и жената, която сега гледаме в огледалото, нали, Клио?

Замайващо усещане премина през тялото ѝ, главата ѝ леко се размъти.

— Ако аз съм тя, *ти* кой си?

— Знаеш кой съм. Аз съм мъжът от огледалото. Но аз съм и мъжът, който те докосва. Блестящото откритие на „Огледалото“ е, че прелъстителят и прелъстеният са едно цяло.

Искаше ѝ се да обясни що за измислица бе всъщност „Огледалото“, но не можеше да намери думите. Той никога нямаше да

повярва, че тя съвсем бегло познаваше онази чувственост, която бе описала в книгата си. Никой мъж не би повярвал, че „Огледалото“ бе плод почти изцяло на въображението ѝ.

Клио гледаше изображението в огледалото, докато Макс полека разкопчаваше ризата ѝ. Бе прикована от изображението на пръстите му, когато те се плъзнаха по засенчената долинка между гърдите ѝ. Жената в огледалото не би могла да е наистина самата тя, помисли си Клио. Изглеждаше загадъчна, екзотична, чувствена, приличаше на Клеопатра, а не на Клио.

Пръстите на Макс докоснаха голата ѝ кожа и тя усети как започна да се слива с жената от огледалото. Мъжът от замъгленото изображение я гледаше с разбиращи очи, очи, които бяха видели множество пластове, очакващи да бъдат открити. Очи, изпълнени с глад, досущ като нейния, а може би и още по-силен.

Това откритие я потресе.

— Макс, мисля, че започвам малко да се боя.

— От мен ли?

Тя погледна в огледалото и видя как изостреният глад бе отпечатан във всяка черта на лицето му. Но видя също и контролът, самодисциплината, с които владееше жаждата си и знаеше, че се намираше в безопасност.

— Не — рече тихо Клио. — Не се боя от теб.

— От себе си ли? — вече бе разкопчал ризата ѝ. Полека я разтвори и разкри гърдите ѝ.

— Предполагам — от неизвестното.

— Но ти знаеш какво ни очаква, Клио. Написала си цяла книга за това — Макс освободи ризата от раменете ѝ и я остави да падне на пода. Обви кръста ѝ с ръце и плъзна ръце нагоре да обхване гърдите ѝ. — Аз съм този, който пристъпва в неизвестното.

И той бе искрен, помисли си Клио, силно заинтригувана. Не и в буквалния смисъл, разбира се, но тя някак си усещаше, че тази вечер щеше да донесе и на Макс непознато преживяване. И това я трогна дълбоко.

Без да каже нищо, тя вдигна пръсти да докосне бузата му. При това движение гърдата ѝ се плъзна нагоре. Палецът на Макс докосна зърното ѝ и тя усети как я изгаря ново усещане. Извика тихичко и затвори за миг очи. Облегна се на Макс, потърсила топлината и силата

на тялото му. Беше твърд като скала зад нея. Усещаше възбуждения му член опрян отзад.

Клио отвори очи, когато усети, че пръстите на Макс тръгват към копчето на джинсите ѝ. Докато сваляше ципа, обсипваше косата ѝ с настойчиви къси целувки. Клио гледаше в огледалото как смъква джинсите и бикините ѝ надолу по бедрата. Беше все едно да виждаш как една мечта се сбъдва. Беше част от нея и въпреки това все още — встрани от нея. Истинската Клио все още се носеше в несигурност между изображението в огледалото и жената, застанала пред него.

— Погледни се — в тона на Макс усети първичното мъжко благоговееене. — Красива си.

Не беше красива и го знаеше, но част от магията тази вечер се състоеше в това, че Макс можеше да я накара да се почувства красива. Клио се усмихна замечтано и покри дланите на Макс със своите.

Той спусна пръсти надолу, към тъмното, къдраво триъгълниче, скрило най-потайните места на Клио. Тя облегна глава на рамото му. Когато той плъзна пръст в топлата влага, която се бе събрала в гънките между краката ѝ, тя изстена.

Истинският мъж.

Клио се обърна рязко в прегръдката на Макс и разтвори пръсти върху гърдите му. Без колебание вдигна глава и му предложи устните си.

Макс изстена и впи устни в нейните. Силата на неговата жажда я овладя напълно. Усети се като малко, гъвкаво дръвче по време на буря. Целувката му не приличаше на онази от предишната вечер в солариума. Беше по-загадъчна, по-търсеца и много, много по-откровено еротична.

Клио потръпна от тази яростна чувствена атака, но не изпита желание да се отдръпне. Напротив, копнееше да изпита още от жаждата на Макс. А тя, на свой ред, я правеше ненаситна.

Макс обгърна с ръце задника ѝ и я притисна към възбуденото си тяло. Тя вкуси с език устата му и той, на свой ред, също потрепери.

— Не знам дали бих могъл да преживея всичко това — Макс отново покри устните ѝ със своите и я притегли към леглото. — Но не давам и пет пари, стига ми и това, че те имам за тази вечер.

Клио се притисна още по-силно. Почувства как Макс залитна, опитвайки се да запази равновесието и на двама им без помощта на

бастуна си. Чу рязкото му вдишване и разбра, че кракът му протестираше срещу неочаквания товар. Започна да се отдръпва.

— Не — Макс хвана ръцете ѝ и ги натисна здраво към врата си. Очите му блестяха от страст. — Забрави проклетия крак. Притисни се. Силно.

Тя се притисна и почувства топлината, която излъчваше кожата му. Макс изгаряше от желание. Почуди се дали самата тя бе тъй топла, като него.

Той се строполи на завивката и притегли Клио върху себе си. Тя се отпусна върху него, потънала в топлината му. Не можеше да спре да го целува. Искаше да го докосне навсякъде.

Обсипа го целия с целувки. Шията му, гърдите, корема; вкуси всеки сантиметър от тялото му. Той бе толкова красиво, мощно, неповторимо мъжествен. Общият им потенциал бе тъй огромен, че почти я изплаши. Той бе вълнуващия друг, онзи, който щеше да я освободи, и когото тя, на свой ред, също щеше да освободи.

Макс отново ахна, но Клио знаеше, че този път не бе поради болката в крака. Той обгърна с ръка главата ѝ, и притисна леко устните ѝ към гладкия си корем.

— Да — прошепна той. — Толкова е хубаво. Хвана ръката ѝ в своята и я постави върху голямата издутинна на панталона си.

Клио притихна, като внимателно обхвана ерекцията му. Надигна глава, въпреки притискаща я негова ръка.

— Макс?

Пръстите му потрепнаха, когато докосна гърдата ѝ. Очите му бяха потъмнели от възбуда.

— Желая те!

Клио се усмихна трепетно.

— Аз също те желая.

— Тогава няма никаква причина да спираме дотук, нали? — и той погледна лицето ѝ.

Клио въздъхна дълбоко.

— Не, няма такава причина.

Макс се отмести на хълбок и положи Клио по гръб. Покри тялото ѝ със своето и я целуна.

Клио мушна пръсти в косата му и изви тялото си в дъга към неговото. Реалността на онова, което изпитваше сега, надминаваше

всичко, което си бе представяла, докато пишеше „Огледалото“.

Макс откъсна устни от нейните и с нежелание седна. Разкопча панталоните си и ги свали. Сетне се наведе и отвори малко чекмедже в нощното шкафче. Клио чу шумоленето на станиоловата обвивка. Когато свърши, той угаси лампата и се върна при Клио.

— По-хубав си, отколкото си те бях представяла — прошепна Клио. — И по-голям — тя се изчерви силно. — Искам да кажа *като цяло*. Това, което исках да кажа...

Макс се усмихна леко, докато се наместваше между краката ѝ.

— Да? Какво *искаше* да кажеш?

Клио съзря насмешката в погледа му и поклати нетърпеливо глава. Протегна се и обхвана с длани лицето му.

— Макс, опитвах се да кажа, че макар донякъде да си различен, отколкото очаквах, все пак някак си те познавам по начин, който не мога да обясня. За теб съм мечтала, докато писах „Огледалото“. Не разбирам. Как съм знаела за теб?

— Няма нужда да разбираш — той я целуна леко по устните. — Ти ме прелъсти още в мига, в който те видях за пръв път. Отвори се за мен, Клио. Бог ми е свидетел, че се нуждая от теб.

Тя почувства как той лекичко напиря, навлажнявайки се от влагата между краката ѝ. Стисна здраво раменете му и се стегна. Не знаеше какво точно трябваше да очаква, но самото очакване заплашваше да я съкруши.

Макс вдигна вежди, когато ноктите ѝ се забиха в кожата му.

— Не се безпокой, тази нощ няма да ходя никъде.

— Знам — Клио се опита да отпусне пръсти. — Съжалявам, без да искам.

В тихия му смях се долови нотка на мъжко задоволство. Но съдържаше и нежност, която караше Клио да се чувства в безопасност повече от всеки друг път след смъртта на родителите ѝ. Намираше се в добри ръце, каза си тя.

— Всичко е наред — рече Макс. — Не се оплаквам. Просто никой досега не ме е прегръщал така, както теб.

— Как те прегръщам?

— Сякаш никога няма да ме пуснеш — Макс отново я целуна по устата. В същия миг той нахлу в нея с един-единствен тласък и я изпълни изцяло.

Клио ахна изненадана и притвори очи.

Макс остана напълно неподвижен, цялото му тяло изведнъж се бе стегнало.

Клио внимателно отвори очи и го видя да се взира в нея шокиран и изумен. Никой от двамата не помръдна.

Макс се съвзе пръв.

— Не ми казвай, че това бе... — и той замлъкна, затруднен да намери думите. — За пръв път ли...?

— Да — тя му се усмихна, усещайки, че тялото ѝ бързо се приспособяваше към необичайното му присъствие в нея. — Напомни ми да драсна няколко реда на терапевта си утре заран. Искам да ѝ съобщя, че си заслужаваше чакането. Струва ми се, че тя ме смяташе донякъде за фригидна.

— По дяволите! — Макс отпусна влажното си чело върху нейното. — Не разбрах.

— Знам — Клио още по-силно стисна раменете му. Усещаше силно и болезнено присъствието му в себе си. — Смяташ ли, че бихме могли вече да продължим?

— Не мисля, че вече можем да се спрем.

— Добре.

Макс започна да се движи в нея. Правеше го бавно, внимателно и много, много щателно. Люби я, докато гърбът му не лъсна от пот и мускулите не затрепериха под кожата му. Клио усещаше как тялото ѝ се вливаше в неговото с всяко негово движение. Не можеше да се насити на усещането за горещото му и плътно присъствие в нея. Повдигна бедра от леглото.

— Боже мой, Клио — той посегна и я погали бавно с умели пръсти.

— Макс! — Клио се отдаде на оргазма с тих вик на изненада.

— Не се бой. Всичко е наред. Точно тъй трябва да бъде — и Макс нахлу за последен път в нея и с дрезгав стон ѝ даде да разбере, че и той се бе отдал на не по-малък оргазъм от нейния.

Макс дълго мълча. Беше се отпуснал на възглавницата, прегърнал Клио.

— Защо не ми каза? — попита най-сетне той.

— Какво? — Клио се гушна още по-близо. Чувстваше се невероятно доволна и малко сънлива. Единственото, което ѝ се искаше,

бе да затвори очи и да се долепи до топлата сила на Макс. За жалост след малко трябваше да се облече и да слезе в кулата си.

— Ами например: „Виж какво, Макс, никога досега не съм го правила и ще ти бъда благодарна, ако внимаваши и го направиши както трябва“ — рече тихо Макс.

Клио отново се усмихна.

— Май не се нуждаеше от никакви инструкции или съвети. Направи го както трябва. Всъщност, сякаш по книга — тя замлъкна и си спомни думите му онази нощ, когато бе обвинил врата ѝ с панделката и я бе целунал. — Както обеща.

Макс потрепна.

— Като стана дума за книга — рече зловещо той, имаш ли нещо против да ми кажеш как така някой, който е ъ-ъ-ъ...

— Лишен от личен опит? — предложи услужливо продължението Клио.

— Да го наречем романтично предизвикана — рече дипломатично Макс.

Клио надигна глава и го погледна.

— „Романтично предизвикана“ ли?

— Ами търсех най-дипломатичния израз. Клио се усмихна.

— „Романтично предизвикана“? „Романтично предизвикана“!

— Ако фразата не ти харесва, измисли друга.

— Чакай да видим — Клио се замисли. — Какво ще кажеш за „Лишена от любовни връзки“!

— Бива.

— Не, не, почакай. Сетих се за по-добра — Клио седна, вдигнала чаршафа до гърдите си. — Какво ще кажеш за „Сексуално обедняла“!

— Както и да е. Клио, аз се опитах да попитам...

— Почакай — Клио вдигна ръка. — Имам още по-добра: „С различен опит“.

— По дяволите, Клио...

— Чакай, чакай. Сетих за още по-добра фраза. Какво ще кажеш за „Чувствено увредена“!

— Стига с тези дипломатични шеги — рече Макс.

— Опитвам се да завържа сериозен разговор.

— Ти започна. „Романтично предизвикана“. Хареса ми — Клио се разсмя.

— Е, защо не отговориш на въпроса ми?

— „Романтично предизвикана“ — Клио се засмя още по-силно.

— Не е чак толкова смешно — рече мрачно Макс.

— Не, смешно е — Клио се кискаше тъй, че не можеше да говори. — Особено пък, когато думите са твои.

Макс я погледна успокояващо.

— Ще имаш ли нещо против да ми кажеш как успя да постигнеш такъв убедителен реализъм в „Огледалото“.

Клио отново се преви от смях.

— Разчитах изцяло на въображението си.

Той я изгледа с недоверие.

— На въображението си ли?

— Ако си помислиш, ще си спомниш, че в повечето време „Огледалото“ се занимава с чувството на очакване, а не с реалното преживяване.

— С жаждата — рече тихо Макс.

— Точно така. С жаждата — Клио се наслади на богатото, топло чувство, което я изпълваше. В нея отново забълбука смехът. — Повярвай ми, по тази част съм специалистка.

Макс бе слисан.

— Няма да го оспорвам. И въпреки това...

— За да извикаш силно, Макс, няма нужда да скочиш от някой самолет, за да почувстваш как ще се отрази на вътрешностите ти.

— Каза ми, че преди родителите ти да починат си имала някого — рече внимателно Макс.

— Имах. Всъщност бяха двама или трима. Не и едновременно, разбира се. Но не съм спала с нито един от тях.

— Защо? — настоя Макс.

Клио сви рамене.

— Никой от тях не бе господин *Истинският*, въпреки че трябва да призная, че номера втори и трети бяха наистина страхотни целувачи. Сетне, когато родителите ми починаха, терапевтът ми каза, че съм развила психологически блокаж или нещо подобно, вече ти казах.

Макс се втренчи в нея и бавно поклати глава.

— Невероятно е...

— Кое?

— Че си написала „Огледалото“, използвайки само въображението си.

— Талант — рече Клио без никаква скромност. — Чист талант.

— Винаги съм уважавал много творческото въображение — рече Макс.

— Не се учудвам. Нали си в края на краищата познавач на изкуството... — радостта на Клио заплашваше да избухне в нов изблик на смях. Не бе сигурна, че можеше да го сдържи. — Каж ми, велики познавачо, как ме намираш на фона на един среден Ван Гог?

Макс присви очи.

— По-колоритна.

— Колоритна — смехът отново я победи. Тя потъна отново в дебрите му, та чак се търколи от леглото. Приземи се меко на килима и отново избухна в кикот. — Ами в сравнение с Пикасо?

— Малко по-непредвидима си от Пикасо — Макс се надигна на лакът и надникна от леглото. Погледът му бе непроницаем. — Виждаш ми се в необичайно добро настроение тази вечер.

Очите на Клио се разшириха.

— За Бога, Макс, наистина ли смяташ настроението ми за необичайно при стеклите се обстоятелства?

— Нека просто да приемем, че не съм чувал за някой, който от смях да е падал от леглото след секс.

— Колко души, очаквали тъй дълго да изпитат секса, познаваш? — контрира го Клио.

— Имаш право — и Макс направи пауза. — Забрави какво ти е казал терапевтът ти. Каж ми какво толкова очаква през всичките тези години.

— Истинският мъж, разбира се.

Макс притихна.

— Истинският мъж ли?

— Аха — смехът на Клио затихна до кротка усмивка. Тя скръсти ръце под главата си и се взря щастлива в тавана. — Терапевтът ми твърдеше, че той никога няма да се появи. Че съм използвала въображението си като извинение да не се забърквам в любовни истории.

— А ти какво отвърна?

— Казах, че се надявам рано или късно той да се появи в живота ми, защото просто нямам друг избор по въпроса. *Трябваше* да го чакам. Усещах всички останали като неистински. Терапевтът не разбра това, каза, че не съм можела да го обясня. Това бе една от причините да се разделим. Плюс факта, че струваше цяло състояние.

— Клио — попита съвсем тихо Макс, — как разбра, че *аз съм истинският мъж*?

Тя го погледна изотдолу, от пода, и разбра, че въпросът му бе напълно сериозен. Спря да се хили.

— Не знам. Предполагам, че е същото, когато ти разбираш, че някоя картина е хубава, още щом я видиш. Някакъв вид вътрешно око.

Макс дълго време не откъсна поглед от нея. Сетне устните му се извиха някак дяволито в усмивка.

— Като говорим за картини, ти наистина ли не знаеш къде са моите лътръли?

— Не — Клио седна. — Съжалявам, Макс, но Джейсън не ми е продумал и думица за тях.

— Вярвам ти.

— Добре, защото това е самата истина — докато се изправяше, Клио се усмихна. Намери очилата си и ги сложи на носа си. — Боже мой, виж колко е часът. Най-добре е да се обличам и да си отивам в стаята.

— Остани при мен тази вечер.

Докато навличаше ризата си, му хвърли изпълнен с копнеж поглед.

— Бих искала да остана, но не мога. Може да се наложи Джордж да ме потърси по някаква причина. Ще позвъни в моята стая, а не в твоята.

— Обади му се и му кажи, че си при мен. Докато вдигаше панталоните си, тя се изчерви.

— Ще стане малко неудобно, не смяташ ли?

— Не — рече Макс. — Така ще е честно.

— Не е въпрос на честност, а на личен живот — Клио обу сребристите си маратонки и се наведе да завърже връзките им. — А и не е само той. Всеки, комуто потрябвам, ще ме потърси в стаята ми. Хората ще се тревожат, ако не ме намерят.

Макс полека се изправи.

— Щом искаш така, ще те изпратя до стаята ти.

— Не е необходимо да го правиш.

Клио погледна Макс, когато той отгърна чаршафа си. Светлината на нощната лампа освети назъбения бял белег на бедрото му.

— О, Макс — прошепна тя.

Той я погледна и видя изражението на лицето ѝ. Докато навличаше панталоните, погледът му стана сериозен.

— Съжалявам. Знам, че гледката не е приятна.

— Не ставай смешен — Клио изтича до леглото и клекна до него. Докосна крака му с леки, търсеци пръсти. — Никак не е чудно, че те мъчи толкова. Чаят на Андромеда помага ли?

Макс погледна ръцете ѝ върху бедрото му.

— Колкото и да е учудващо, помага. Но не и така, както твоят сръчен масаж.

Клио го погали и стисна леко.

— Боже мой, като си помисля колко силно те е боляло...

— Не си мисли за това — рече сухо Макс. — Аз не мисля.

— Катастрофата трябва да е била ужасна.

— Вината беше моя — рече Макс. — Аз се провалих.

Клио разгледа странния сбръчкан белег.

— Ти ли шофираше?

Той едва се усмихна.

— Да — вдигна панталоните си и се изправи на крака. — Сигурна ли си, че не искаш да останеш?

Клио също се изправи.

— Страшно бих искала. Но не смятам, че ще е правилно — и тя хвърли поглед на подноса с чая. — Обещай ми, че ще изпиеш, чая, преди да си легнеш.

— Ще е изстинал.

— Няма значение — настоя Клио. — Въпреки това го изпий.

— Добре — той докосна с пръст устните ѝ. — Обещавам. Хайде. Най-добре да се прибереш в стаята си. Имаш да въртиш странноприемница, а мен ме чака дълъг път сутринта. И двамата се нуждаем от почивка.

Тя склочи пръсти около китката му.

— Благодаря ти, че намери Бен.

Макс стисна челюсти.

— Няма нищо. Но разбираш, че не мога да гарантирам да го уговоря да се върне, Клио.

— Знам — усмихна се тя. — Но кой знае защо си мисля, че всичко ще е наред. Дълбоко в себе си съм уверена, че Бен ще иска да се върне при Триша и при бебето.

— Иска ми се ти и останалите да не сте чак толкова оптимистично настроени — Макс взе бастуна си и се запъти към вратата. Ръката му почти яростно стисна дръжката. — А какво ще стане, ако не мога да го убедя да се върне?

— Той ще си дойде с теб — рече Клио, чувстваше се изключително уверена.

Макс не отвърна нищо. Изпрати я по стълбите към мансардата и по коридора до стаята в кулата. Когато стигна до стаята ѝ, той се обърна с лице към нея. Повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Клио... — рече бавно той. — За тази вечер... Не знам какво точно да кажа.

— Всичко е наред, Макс — Клио се изправи на палци и леко го целуна по бузата. — Няма нужда изобщо да казваш нещо — и тя отвори стаята си и влезе вътре. — Лека нощ.

Макс я гледа дълго и мълчаливо, сякаш искаше да запомни всяка подробност от лицето ѝ.

— Лека нощ, Клио.

Обърна се и пое по коридора към стълбището за мансардата.

Клио затвори вратата и се облегна върху нея. Във вените ѝ още течеше великолепната еуфория. Целият свят тази нощ ѝ се струваше топъл и розов. Бъдещето никога не бе изглеждало тъй светло и пълно с обещания.

Вдигна ръце към небесата и се усмихна.

— Джейсън Кързън, не знам какво си направил с тези картини, които Макс тъй силно желае, но благодаря ти за това, че го прати да ги търси.

На следващата сутрин всички се събраха в кухнята да изпратят Макс.

— Още елдени палачинки? — попита го Дейстар, като видя, че чинията пред Макс е празна.

— Не, благодаря ти.

Макс сгъна най-внимателно кърпата си и я постави до чинията.

— Още кафе? — втурна се с каничката Силвия. — Очаква те дълъг път.

— Мисля, че пих достатъчно — Макс погледна часовника си. — Най-добре е да тръгвам.

Клио му се усмихна от отсрещната страна на масата.

— Обещай, че ще караш внимателно.

Той я изгледа също тъй непроницаемо, както и снощи.

— Обещавам.

— Ще те чакаме — рече тихо Клио.

— Тъй ли? — попита той.

Преди Клио да успее да отговори, Сами се втурна напред и сграбчи с цяла ръка панталона на Макс. Дръпна скъпата материя, за да привлече вниманието му.

— Не забравяй да си закопчееш колана — рече сериозно момчето.

Макс го погледна.

— Няма.

Сами бе определено доволен, че наставленията му щяха да бъдат спазени. Засмя се, обърна се и излетя от кухнята.

Силвия се усмихна, след като вратата се затвори зад сина й.

— Много си добър с него, Макс...

— Имаме общи интереси — рече Макс. — И двамата харесваме книгите и изящното изкуство.

— Не карай бързо на връщане — посъветва го Андромеда. — Заражда се нова буря. Ще ти запазим вечеря.

Макс я погледна.

— Може да се върна много късно.

Андромеда му се усмихна ведро.

— Няма значение. Вечерята ще те чака.

Триша се усмихна неясно на Макс.

— Кажу ми на Бен, че го обичам — прошепна тя.

Макс се изправи.

— Ще му кажа.

— Благодаря ти, Макс.

Той огледа полукръга от застинали в очакване лица, който го обграждаше.

— Ще говоря с Бен, ако успея да го намеря. Но гаранции няма. Всички разбирате това, нали?

Клио и другите кимнаха покорно, макар и нетърпеливо.

— Разбираме — обобща весело Клио.

Устните на Макс се изкривиха.

— Разбирате, друг път — изропта той. — Всичките си мислите, че ще успея в тая работа, нали?

— Нищо не е сигурно — рече Андромеда. — Но мисля, че Клио е права. Ти най-добре можеш да я свършиш.

— Ще те изпратя до колата — последва го Клио. — Кога смяташ, че ще се върнеш?

— Не знам.

— Е, няма значение — Клио отвори входната врата. — Ще те чакаме.

Макс не отвърна нищо. Стигнаха до ягуара, той извади ключовете и отвори вратата. Поколеба се, преди да седне зад волана.

— Добре ли си, Клио?

Тя го погледна заинтригувана.

— Разбира се. Защо питаш?

Той погледна над нея към останалите, които стояха до вратата, готови да му помахат за довиждане.

— Очаквала си дълго снощната вечер. Сигурно си имала сума и нереалистични очаквания. Просто се чудех дали не си съжалявала за нещо на сутринта.

Клио полека се усмихна.

— Оказа се — рече тихо тя, — че очакванията ми не са били никак нереалистични. Всъщност, истинското изживяване надхвърли и най-творческите полети на въображението ми.

Макс изглежда не знаеше какво още да каже.

— Е, аз просто се питах...

Клио запремигва силно.

— А на теб хубаво ли ти беше?

Високите скули на Макс се обагриха в тъмночервено. Той се запипка с ключовете и ги изпусна на седалката.

— По дяволите — наведе се да ги вземе, сетне се изправи. — Да — рече, — беше много хубаво. Най-хубавото досега.

Клио се ухили.

— Добре. Значи всичко е наред.

— Най-добре е да тръгвам.

Тя изчака той да седне зад волана.

— Помни какво ти поръча Сами. Не забравяй да закопчеш колана.

Макс щракна колана и мушна ключовете в контакта. Погледите им се срещнаха.

— Довиждане, Клио.

— Довиждане — тя се наведе и бързо го целуна по устата. — И се връщай бързо у дома! — след което затвори вратата му.

Двигателят на ягуара изръмжа зад гърба ѝ, докато тя вървеше към вратата към фойето, където Андромеда, Дейстар, Силвия и Триша махаха на Макс.

Клио също се обърна да помаха. Макс не отвърна. Тя не знаеше дали ги вижда в огледалото за обратно виждане или не.

— Е, той замина.

Триша измъкна кърпичка от джоба си и издуха носа си.

— Наистина ли вярвате, че ще доведе Бенджи — искам да кажа Бен?

Клио и се усмихна ободрително.

— Мисля, че ако някой може да го направи, това е Макс.

— Клио е права — съгласи се Андромеда. — Макс изглежда много компетентен.

Всички гледаха мълчаливо как ягуарът изчезва в далечината.

— *Той си е тръгнал* — Сами се втурна тичешком във фойето. Стискаше здраво Лъки Дъки в ръка, очите му бяха огромни.

Клио и останалите го изгледаха разтревожени.

— Какво се е случило, миличък? — попита нежно Силвия.

— Макс си е заминал завинаги — очите на Сами се изпълниха със сълзи.

— Не, миличък, той просто отиде да потърси Бенджи — Силвия се намръщи. — Искам да кажа Бен. Ще се върне още тази вечер.

Сами поклати глава, напълно отчаян.

— Заминал си е завинаги.

Клио клекна до него.

— Откъде знаеш, Сами?

— Щото си е взел всичко със себе си — изхълца Сами. — Качих се в стаята му и всичките му неща ги нямаше. Дори и картината, която му подарих.

— Сигурно си сбъркал, миличък — Клио бързо се изправи. — Сигурна съм, че нещата му са там.

— Няма ги — прошепна Сами. — Вратата му не е заключена и всичките неща ги няма.

— Ще ида да проверя — рече Клио.

Хукна нагоре по стълбите, на третия етаж спря да си поеме дъх, преди да поеме по коридора към мансардното стълбище.

Сами сигурно грешеше. Макс щеше да се върне. Сам го каза.

Всъщност, *казал* ли го бе? Клио се опита да си спомни точните му думи. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че макар и Макс да бе внушил, че ще се върне същата вечер, всъщност не бе обещал.

Клио отвори тясната врата в края на коридора и взе стъпалата нагоре по две наведнъж.

Вратата на стаята на Макс не бе заключена, тъй както бе казал и Сами.

Клио отвори внимателно, усещаше някаква ледена топка в стомаха си.

Стаята бе чиста и подредена, както и в деня, в който Макс се нанесе в нея. Клио я огледа методично. Нито една от скъпите ризи на Макс не висеше в гардероба. Дрешникът бе празен. Черната му кожена пътна чанта също я нямаше. Както и картината на Сами и томчето на „Огледалото“, което Клио му бе дала.

Сякаш Макс изобщо не бе живял тук.

Клио се отпусна на леглото и стисна силно ръце в скута си. Спомни си въпроса, който Макс ѝ бе задал вечерта, след като я прелъсти.

„Като говорим за картини, ти наистина ли не знаеш къде са моите лътръли?“

8

Щеше да помни радостния ѝ смях през целия си живот. Макс още виждаше Клио ясно в съзнанието си, трепетна отначало от страст, а сетне — и от наслада. А той бе човекът, който я бе дарил и с двете.

Усещаше още непривичния приятен привкус на насладата. Дори и проливният дъжд, който до известна степен намаляваше видимостта по магистралата, както и онова, което го очакваше, не можеха да намалят топлината, която усещаше в себе си. Не бе свикнал да бъде в ролята на мъж, направил някого щастлив. Във всеки случай никога не бе гледал на себе си в такава светлина.

Но снощи той, Макс Форчън, бе направил Клио Робинс щастлива.

Тя бе казала, че бе очаквала цял живот истинския мъж, бе очаквала *него* и твърдеше, че не се бе разочаровала. Снощи за пръв път през целия си живот той, Макс Форчън, бе бил за някого *господин Истински!* А тази сутрин пък чудатата малка група приятели, която кръжеше около Клио, се бе отнесла към него като важен член на семейството. За тях той бе герой, поел по пътя към изпитанието. Всички се суетяха около него, храниха го с домашни палачинки, напомняха му да кара внимателно, казаха му да се прибира скоро вкъщи, напомняха му, че вечерята ще го очаква.

Вечерята ще го очаква.

Макс се отдаде задълго на тази мисъл. Не можеше да си спомни някой някога да е пазил вечеря за него. Най-близко до това изживяване бе, когато поръчваше вечерята да му бъде сервирана в апартамента в някой от хотелите на Кързън. Сега реши, обаче, че обслужването по стаите не можеше да влиза в сметката.

Жалко, че нямаше да е в състояние тази вечер да се наслади на късното си пристигане в „Робинс Нест Ин“ и да завари топлото ядене и очакващото го семейство. Ала той още от началото знаеше, че шансовете му да се върне и да бъде топло посрещнат бяха съвсем минимални. В крайна сметка всички щяха да го очакват в ролята на

герой, а Макс знаеше, че най-вероятно нямаше да успее да заслужи подобно определение.

Да се завърне при Клио и при семейството ѝ като герой тази вечер означаваше да се върне с Бен Аткинс на буксир. А за това съществуваше твърде малка вероятност.

Знаеше още от началото, че начинанието му бе обречено. Най-добре щеше да е, ако бе отказал. Ала кой знае защо, след като всички — като се почне от Клио и се свърши със Сами — очакваха от него да направи нещо, той не можа да каже не. След дълга и безсънна нощ взе решение. Щеше да се върне тази вечер в Хармъни Коув, защото трябваше да се изправи пред Клио и останалите. Трябваше да види лицата им, когато разберяха, че се бе провалил пред тях.

А когато видеше в очите на Клио и приятелите ѝ разочарованието и отрицанието, той щеше да си тръгне. Отдавна бе разбрал, че хората желяеха присъствието му, само докато им бе от полза. Нямаше дори да губи време да си стегне багажа, помисли си той, докато мярна един пътен знак. Като знаеше какво му предстои, бе станал призори, бе скатал дрехите си в чантата, а самата нея бе пхнал в багажника на ягуара. Стар навик му бе да бъде винаги готов за тръгване с багажа си. Беше го усвоил още на шестгодишна възраст и никога не го бе губил.

Някак по-лесно бе да си с единия крак навън, когато някой възнамеряваше да ти съобщи, че трябва да си идеш.

Намали скоростта при отбивката с надпис: „Гарнли“.

Според О'Райли в Гарнли имало само три бензиностанции. Бен Аткинс работел в една от тях.

Макс прекоси бавно еднообразното малко градче. Дъждът продължаваше да вали равномерно — мокра, сива пелена, която успяваше да скрие някои от по-непривлекателните черти на Гарнли. Хвърли поглед на адреса, който бе записал на лист хартия.

Бе втората бензиностанция отляво.

Спря ягуара на един малък паркинг и изгаси двигателя. Поседя малко в колата, вгледан през дъжда в човека, който работеше в сервизната зона на бензиностанцията.

Младежът притежаваше някаква тиха самоувереност, сякаш бе работил по колите цял живот. Изглеждаше висок и слаб в изцапания с мазни петна сив комбинезон. Дългата му коса се нуждаеше от подстригване. Видя му се затворен в себе си — човек, който общуваше по-лесно с машините, отколкото с хората.

Макс отвори вратата и излезе от ягуара. Прекоси под дъжда до козирката над сервизната зона и зачака механикът да го забележи.

— Идвам след минутка — погледна го за миг той, наведен над алтернатора на колата.

— Търся един мъж на име Бен Аткинс — обясни Макс.

— А? — механикът го изгледа подозрително. И лицето му бе като всичко останало в него — слабо и затворено в себе си.

— Бен Аткинс — повтори Макс. Обърна се и тръгна към ягуара.

— Почакайте — чу се дрънчене на метал, когато той хвърли настрани инструментите си. — Аз съм Бенджи Аткинс. За какво става дума? Кой сте вие?

Макс се спря и се обърна.

— Както вече казах, търся мъж на име Бен Аткинс.

Бен се вторачи в него и забърса ръце в мръсен парцал.

— Аз съм. Искам да кажа, че аз се наричам Бен Аткинс. Но всички ми викат Бенджи.

— Повече — не — рече Макс. — Чувам, че си щял да ставаш баща. Това, според мен, те превръща в Бен, а не в Бенджи.

Бен изглеждаше слисан.

— Познавате Триша?

— Да.

— Тя добре ли е?

— Не. Изплашена е до смърт.

Лицето на Бен се напрегна и се намуси.

— Кой сте вие, мистър?

— Името ми е Макс Форчън.

— Добре, но кой сте? Откъде знаете за мен? И за бебето.

— Нека кажем, че съм приятел на семейството.

— Нямам семейство.

— Е, аз пък чух други неща — Макс погледна часовника си. — Почти обяд е. Възнамеряваш ли да хапнеш?

Бен премигна.

— Ами да. Разбира се.
— Извади късмет. Аз черпя.

— Той ще се върне — повтори Клио упорито и уверено, макар всъщност да не се чувстваше така.

— Ако е възнамерявал да се върне — каза търпеливо Силвия, — защо тогава си е събрал багажа?

— Не знам — Клио вдигна сребристите си маратонки на писалището и се взря ядно в утайката на кафето си. — Струва ми се, че е свикнал да бъде винаги със събран багаж и готов за път. Имам чувството, че това се е превърнало в негова втора природа. Своеобразен инстинкт или нещо такова.

— Инстинкт ли? — попита сухо Силвия.

— Видя с каква лекота се нанесе тук, когато пристигна. Макс очевидно пътува лесно.

Силвия сбърчи нос.

— Смяташ, че той е поставил тази сутрин чантата си в багажника инстинктивно, така ли?

— Да.

— Преди още всички да са станали?

— Да.

Силвия се опря на писалището и сръбна от кафето си.

— Клио, приятелко моя, може би е най-добре да приемеш фактите такива, каквито са. Той е заминал.

Клио затвори очи.

— Боже Господи, надявам се, че не е...

Силвия мълча почти цели три секунди, през което време изучаваше внимателно лицето на Клио.

— По дяволите! — прошепна най-сетне тя.

Клио отвори очи.

— Какво се е случило?

— Ами ти и Макс — Силвия махна многозначително с ръка. — Вие двамата...

— Какво ние двамата?

Силвия изстена.

— Ами ти си хлътнала по него, нали? Знаех си, че нещо се мъти. Чувствах го. Всички го усещахме. Слава Богу, че не стоя достатъчно дълго, за да те прелъсти.

Клио не отвърна нищо.

Силвия се прокашля.

— Казах слава Богу, че не стоя достатъчно дълго, за да те прелъсти.

Клио отпи последната глътка кафе.

— Този негодник! — изръмжа Силвия в настъпилото тежко мълчание.

Клио остави чашата на бюрото.

— Той не е негодник.

— Негодник е. И затова съм толкова бясна. Макс ми харесваше. И Сами го харесваше. Андромеда го харесваше. Триша го харесваше. Дори и Дейстар го харесваше. И защо трябваше да е такъв негодник?

— Той ще се върне — изрече безстрастно Клио. Ала усети вътре в себе си студения вятър, който вледеняваше костите ѝ.

Силвия бе права. Фактите са си факти. Макс бе дошъл в странноприемницата да си потърси скъпоценното наследство от Джейсън. Снощи той май най-сетне се убеди, че Клио не знаеше какво се бе случило с картините на Лътъръл. А тази сутрин Макс си бе заминал. Заключение то бе очевидно.

Но тя не бе в състояние да приеме очевидното.

— Горката Триша — рече отегчено Силвия. — Струва ми се, че тя бе започнала да се надява, че Макс сериозно възнамерява да намери Бенджи.

— Той *наистина* възнамеряваше да го направи — настоя Клио. Мъжът, който я бе любил снощи, не бе лъжец.

Вратата на странноприемницата се отвори рязко и прекъсна следващата възмутена реплика на Силвия. Клио погледна през прозореца на офиса и видя една висока, руса и елегантно стройна жена да прекосява фойето с широка крачка. Походката ѝ излъчваше самоувереност и прикрито презрение, показателно за богатство и социален статус най-малко отпреди две поколения.

— Охо — възкликна Клио. — Нещо ми подсказва, че, ами да, наистина, че нашата скромна, малка странноприемница е сбъркана с някой петзвезден хотел в Южна Франция.

Силвия се ухили с нежелание.

— Господи, ама че разочарование я очаква. Изглежда сякаш направо е слязла от страниците на „Вог“. Това копринено костюмче сигурно струва някоя и друга пачка. Ако желаете, аз ще се заема с нея.

— Не, всичко е наред — Клио смъкна сребристите си маратонки на пода и се надигна от стола. — Нуждая се от нещо, което да отклони мислите ми от Макс.

Тя си надяна най-шлифованата усмивка на съдържателка и излезе на рецепцията.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Жената изгледа Клио сякаш щеше да я купува. Не бе особено впечатлена от видяното.

— Търся Макс Форчън.

Клио тихичко ахна.

— Боя се, че в момента не е тук. Очакваме го тази вечер.

— Ще почакам.

— *Късно* тази вечер — рече внимателно Клио. *А може би и никога*, добави наум тя.

— В такъв случай — рече жената, очевидно ядосана, — може би най-добре ми дайте стая за тази нощ. Нямам намерение да седя в следващите няколко часа в това ваше старомодно малко фоайе.

— Разбира се — Клио грабна една регистрационна карта. — Ако попълните това, ще ви настаня моментално. С кредитна карта ли ще платите?

Без да промълви и дума, жената бръкна в скъпата си черна кожена чанта и извади кредитна карта, която изглеждаше сякаш направена от масивно злато. Подаде я на Клио.

Клио хвърли един поглед на картата. Кимбърли Кързън-Уинстън. Върна се на средното име.

— Кързън?

— Да — Кимбърли надраска името си на регистрационния картон.

Клио преглътна.

— Някаква връзка с Джейсън Кързън?

Кимбърли се намръщи.

— Негова племенница. Познавахте ли чичо ми?

— Донякъде — усмихна се кисело Клио. — Очевидно — не толкова, колкото си мислех. Оказа се, че семейният му произход е бил далеч по-интересен, отколкото си мислехме.

— Нямам представа откъде може да се познавате с Джейсън Кързън, но предполагам, че това всъщност няма значение — Кимбърли остави писалката. — Казахте, че Макс Форчън ще се върне късно вечерта.

— Доколкото ни е известно — Клио стисна палци зад гърба си и се усмихна храбро. *Той ще се върне*, каза си тя. Трябваше да се върне.

— Имате ли нещо против да ми кажете къде се намира в момента? — очевидно търпението на Кимбърли се изпаряваше бързо.

Клио погледна големия стенен часовник.

— Точно в този момент навярно се намира в малко градче на име Гарнли.

Кимбърли се слиса.

— И защо, за Бога, замина за там?

— Семейни проблеми — рече спокойно Клио.

— Това се глупости — очите на Кимбърли бяха студени. — Познавам Макс от няколко години. Той изобщо няма семейство.

— Вече има — рече Клио, — макар да не съм сигурна дали го съзнава. Вижте мисис Уинстън...

— Кързън-Уинстън.

— Мисис Кързън-Уинстън — повтори послушно Клио. — Макс работи за мен. Ако нещо се е случило, би трябвало да науча.

— *Какво* казахте?

— Казах, че Макс работи *за мен*.

В сините очи на Кимбърли се появи странно изражение.

— Става дума за един и същ Макс Форчън, нали? Висок. Чернокос. С доста свиреп вид. Използва бастун?

— Това е *нашият* Макс — съгласи се Клио.

— Тогава не би могъл да работи за вас. Той е вицепрезидент на „Кързън интернешънъл“ — усмивката на Кимбърли бе ледена. — Макс Форчън работи за мен.

— Не знаех какво да сторя — Бен гледаше отчаян наполовина изядения си хамбургер. — Наистина бях изненадан, нали разбираш? Чуках само веднъж и Триша забременя.

— Случва се — кимна разбиращо Макс. — И един път е достатъчно.

— По дяволите, случвало ли ти се е някоя жена да ти каже, че е бременна и бащата си ти?

— Не.

Макс отново си припомни набързо как щеше да се чувства, ако Клио му кажеше, че бе бременна от него. Но това никога нямаше да стане. Снощи бе внимавал. С такива неща винаги внимаваше. В крайна сметка имаше репутацията на човек, който не търпи провали.

— Мога да разбера, че това е било донякъде като шок.

— Ами точно тъй си е. Казах на Триша, че имам нужда от малко време да обмисля нещата — Бен прокара пръсти през косата си. — Трябва да обмисля какво да правя, нали така?

— Да.

Бен вдигна очи и безпомощно се взря в Макс.

— Изобщо не помня собствения си баща. Той ни напуснал, когато съм бил бебе. Откъде да знам как трябва да се постъпва при идването на едно хлапе? Не знам съвсем нищичко как се става баща.

— Помниш ли Джейсън Кързън?

Бен се намръщи.

— Разбира се. Той бе един чист стар тип. Помагаше ми с водопроводите в странноприемницата. Харесвах Джейсън.

— Аз — също — промълви тихо Макс. — Джейсън обичаше да казва, че човек научава повече неща като ги върши. Когато дойде време да разберем какво означава да си баща, мъже като теб и мен трябва да разчитат на обучение в движение.

Бен бе мрачен.

— Достатъчно грешки допуснах дотук през живота си.

— Знаеш как да се заемеш с дадена работа, нали? Всички в странноприемницата твърдят, че си бил работлив.

— Е, да, разбира се. Работата е едно нещо, отглеждането на дете — съвсем друго.

— По мое мнение — погледна го в упор Макс, — много от правилата на играта са едни и същи.

Бен се вторачи в него.

— Така ли мислиш?

— Да — Макс погледна през прозореца и се запита кога ли ще спре дъждът. — Виж какво, най-важното нещо в една работа е да се *явяваш* винаги навреме. Струва ми се, че същото важи и за един баща. Човек трупа точки и само ако се навърта наоколо.

— Тъй ли? — Бен присви очи. — А ти какво знаеш за ролята на един баща?

— Малко — призна Макс.

— Тогава значи не би трябвало да ми даваш съвети — наежи се войнствено Бен.

— Може би.

Последва дълга пауза.

Бен се намръщи.

— Това ли бе всичко, което имаше да ми кажеш?

— Не — отвърна Макс. — Има и още нещо, което исках да обсъдим.

— Какво е то?

— Чудех се дали няма да ми дадеш някой и друг съвет как да оправя спуканата тръба в стая 215. Опитах всичко, което можах да измисля, но гадорията продължава да си капе под мивката. И става все по-лошо.

Бен премигна, очевидно разтревожен.

— Тези тръби под мивката в 215 са почти изцяло ръждясали. Човек трябва да ги пипа съвсем внимателно. Едно погрешно движение и всичко ще се срути по дяволите.

— Мис Робинс? — учтивият мъж от другата страна на рецепцията се усмихваше разсеяно. Косата му бе достолепно сребристосива, а сивият му костюм бе последна дума на модните тенденции. Очите му бяха леденостудени.

Клио го огледа обезпокоена.

— Аз съм Клио Робинс. Мога ли да ви услужа с нещо?

— Искрено се надявам — рече мъжът с равнодушен тон, в който съвсем бегло се прокрадваше нюанс на снизходителна насмешка. — Позволете ми да се представя. Името ми е Гарисън Спарк.

— Тъкмо от това се боях — каза Клио и взе визитката, която той ѝ подаде. Беше тежкарска, богаташка и на пипане ѝ хареса.

— Бих искал да поговоря с вас за пет много ценни картини.

— Съжалявам — Клио метна картичката в кошчето за боклук. — Не мога да ви помогна. За последен път ви казвам, че не знам нищо за тези платна на Лътъръл.

Спарк се усмихна хладно.

— Най-искрено се съмнявам, че знаете нещо и за Макс Форчън. Защото ако знаехте, щяхте да сте много предпазлива. Този човек е опасен, мис Робинс.

— Вижте, мистър Спарк, тази игра на търсене на изгубените картини започна да ме отегчава. Джейсън Кързън не е оставял платната тук, в странноприемницата. Повярвайте ми, ако го бе направил, досега щях да се натъкна на тях.

Спарк изглежда още повече се развесели.

— Въпросът, който се върти в главата ми, е не дали Кързън е оставил картините тук, а по-скоро *колко искате* за тях?

— Какво? — Клио го зяпна изненадана. — Току-що ви казах, че не знам къде са. А ако знаех, щях да ги дам на Макс, а не на вас. Той е пръв в наддаването.

— Виждам, че хитрият мистър Форчън ви е омаял изцяло — Спарк поклати печално глава. — Или е играл на тънката струна на състраданието ви с някоя тъжна история. Боя се, че трябва съвсем откровено да ви кажа, че ако дадете картините на Макс Форчън, ще постъпите извънредно глупаво.

— Защо? — сопна му се Клио.

— Защото той няма нито законово, нито морално право върху тях. Той ги търси, просто защото са блестящи творби и иска да ги добави към колекцията си. Трябва да ви предупредя, мис Робинс, че Форчън няма да се спре пред нищо, когато стане въпрос за картина, която иска да има в колекцията си. Може да бъде съвсем безскрупулен.

— Ами *Вие*, мистър Спарк? Самият вие докъде бихте стигнал?

В погледа на Спарк се появи неохотно уважение.

— Мога да бъда също тъй неотстъпчив като Форчън, драга моя, но предпочитам свършено различен подход.

— Какъв подход?

— Бих се радвал да ви платя една порядъчна сума за картините.

— Наистина ли? — Клио го погледна скептично. — Макс казва, че струват четвърт милион.

Спарк се изсмя снизходително.

— Форчън винаги си е падал по преувеличението. Петдесет хиляди е далеч по-реалистичната им оценка. Макар че, бих могъл да се съглася, че след пет години тази сума би могла да бъде много по-голяма. Но пет години са прекалено много, нали така? Готов съм да ви дам двайсет и пет хиляди за картините веднага.

— Забравете за това.

— С вас трудно се прави пазарлък, мис Робинс. Хайде, нека бъдат трийсет.

— Никога ли не се отказвате?

— Не — рече Спарк. — Не се отказвам. Макс Форчън — също. Колко ви предложи той?

— Нито цент — отвърна честно Клио.

— Ще го направи — каза Спарк. — Освен, разбира се, ако не успее да ви уговори да му ги дадете даром. Не би се посвенил да опита и такава тактика. Но предполагам, че вие няма да му позволите да го стори. Обадете ми се, когато ви направи последното си предложение. Аз ще кача сумата още.

— Няма да има последно предложение, мистър Спарк, защото в „Робинс Нест Ин“ няма картини от Лътръл. В случай, че не сте забелязал, аз предпочитам друг вид картини.

Спарк изгледа пренебрежително морските пейзажи на Джейсън.

— Виждам.

— Всичко зависи от окото на този, който ги гледа, нали, мистър Спарк?

Той се обърна отново към Клио.

— Мис Робинс, ако вие се въздържате, защото смятате, че можете сама да продадете картините на пазара, позволете ми да ви разубедея. За да се продадат такива платна, са необходими съответните контакти. Аз ги имам. Вие — не. Моля ви да имате това предвид, когато вземате решението си.

Спарк се завъртя на пета и излезе.

На фона на примесения с лапавица дъжд светлините на „Робинс Нест Ин“ грееха с примамлива топлина. Докато приближаваше, Макс ги изпиваше с очи. Усецаше някакво странно чувство за нереалност. Ако решише да използва въображението си, почти можеше да повярва, че се връща у дома след дълго, изтощително, но успешно пътуване. У дома, при топлото ядене, при любящо семейство, при жена, която ще се хвърли в обятията му в мига, в който разбере, че се бе прибрал.

Но подобно нереалистично въображение не бе най-силното му качество. Бе много по-добър при обмислянето на логичните, прагматични последици от провала си. А нямаше как да не признае, че завръщането му си бе провал. Бен не бе с него, а нямаше и гаранции, че в близкото бъдеще щеше да се върне.

Макс намали и зави към паркинга на хотела. Не изпитваше нетърпение към онова, което го очакваше. Но поне си бе приготвил багажа и, както винаги, бе готов да тръгне. Разликата този път бе в това, че зад себе си щеше да остави нещо важно.

Паркингът на странноприемницата бе почти пълен. Макс изгледа с любопитство колите. Беше четвъртък. По правило би трябвало да е една тиха вечер, но под проливния дъжд цареше необичайна суетня. Мъже тичаха напред-назад между паркираните коли и входа и мъкнеха чанти и куфари.

Макс най-сетне намери място за ягуара зад кухнята. Паркира, излезе и пое към задната врата с чувството на мрачна безнадеждност.

Приятният аромат на пресен хляб и на яхния го обгърна още щом отвори вратата на кухнята. Макс си позволи един миг на наслада от топлината. Почти като завръщане у дома.

Андромеда, съсредоточена над тигана с димящи зеленчуци, вдигна глава, щом вратата се отвори. Доброжелателна усмивка озари очите ѝ.

— Макс, ти се върна у дома. Слава Богу. Ние тук направо се паникьосахме. Тълпа мъже, които би трябвало да са на някаква сбирка на плажа, наречена „Пътешествие на воините“, я настигнал дъждът и всички нахлуха тук преди около час.

— Здравей, Макс — Дейстар изтръска брашното от пръстите си. — Как мина пътуването?

Триша влезе в кухнята през летящата врата, която я свързваше с трапезарията. Макс се стегна, за да се изправи срещу надеждата в

очите й. Най-добре е да приключа с всичко това бързо, помисли си той.

— Съжалявам, Триша — рече той, нарушавайки дълбоката тишина, която се бе възцарила в кухнята. — Бен не е с мен.

Очите на Триша блеснаха в сълзи. Тя кимна, сякаш вече бе отгатнала истината.

— Но ти го видя, нали? Как е той?

— Да, видях го. Добре е — Макс се почуди какво още да каже. — Тревожи се за теб.

— Но не достатъчно, за да се завърне у дома.

— Клио е права — Макс стисна дръжката на бастуна. — Той е изплашен.

Триша се усмихваше искрено, макар и готова да се разплаче.

— Не е единственият, който се страхува, но аз изкарах по-голям късмет. Поне семейството е край мен. А той е сам-самичък там.

— Да — Макс зачака тя да го обвини за провала му.

— Благодаря ти много за това, че си направи труда да изминеш целия този път, за да поговориш с него — Триша прекоси стаята и прегърна бързо Макс. — Ако някой можеше да го уговори да се върне у дома, това беше само ти. Ти си добър приятел, Макс.

Той погледна изпитателно очите й и не откри знак, че го отблъсква.

— Не знам какво ще предприеме Бен — рече той, в случай, че Триша не бе осъзнала напълно провала му.

— Е, това вече зависи от Бен, нали така? — рече спокойно Андромеда. — Ти си говорил с него и си му казал, че семейството му иска той да се завърне. Сега всички ще трябва просто да изчакаме и да видим какво ще реши. А междувременно имаме да въртим една странноприемница.

— Макс се нуждае от чаша чай, за да се стопли, преди да потъне в тая бъркотия тук — обяви Дейстар. — Сигурно е измръзнал до смърт след това пътуване.

— Ще ти донеса чаша чай, Макс — рече Триша. — Сядай.

Макс отново погледна към вратата. Ягуарът с пътната му чанта в багажника го чакаше отвън.

Силвия отвори вратата.

— Всичко тук наред ли е? Май тая вечер ще трябва да сервираме вечеря за двасетима. Мистър Куинтън, главатарят на тая банда, каза,

че момчетата му искали месото им да бъде алангле, представяте ли си? Казах му, че не сервираме алангле — като видя Макс, тя се спря. Усмивката, която бавно разцъфна на лицето ѝ, изразяваше задоволство. — Е, дяволите да ме вземат. Наистина се върна! Как мина пътуването?

— Мокро. Какво те накара да си помислиш, че няма да се върна?
— попита Макс.

— Веднага щом замина тази сутрин, Сами дотърча по стълбите и ни съобщи, че си взел нещата си — рече сухо Силвия. — Някои от нас естествено предположиха, че си нямал намерение да се завърнеш.

— Е, ето ме тук — Макс тръгна към сепарето, където Триша му бе сервирала чаша чай. — Но не доведох Бен със себе си.

Силвия въздъхна.

— Не бих казала, че съм изненадана. Но си струваше труда. Благодаря ти, Макс. Ти направи много повече, отколкото го изискваха задълженията ти. Обзалагам се, че глътка уиски ще подейства по-добре от чаша чай. Джордж държи една бутилка под рецепцията.

Макс погледна Триша.

— Не, чаят ще свърши работа.

Кухненската врата отново се отвори и в стаята влетя Сами. Той се хлъзна докато спираше и отвори широко очи, когато забеляза Макс.

— Здравей, Макс — втурна се напред и прегърна бързо крака на Макс. — Боях се, че няма да се върнеш.

На прага на отворената врата се появи Клио.

— Какво става тук? Няма ли да ми помогне някой с тая гълпа мъже отвън? Въртят се напред-назад като слонове в стъкларски магазин. Един от тях май носи копие — думите ѝ секнаха, когато забеляза Макс. — *Макс!* Ти се върна у дома...

Той спря до сепарето и скръсти ръце върху дръжката на бастуна.

— Здравей, Клио. Не можах да уговоря Бен да си дойде с мен.

— О, Макс — Клио се втурна към него. — Толкова се страхувах, че няма да се върнеш.

В последния миг Макс разбра, че тя възнамеряваше да се хвърли в обятията му. Бързо отмести встрани бастуна и се стегна.

Клио се блъсна право в гърдите му. Ръцете му я обвиха, а тя зарови глава в него. Бе топла и мека, а ароматът ѝ изпълни съзнанието му. Спомените за предишната нощ пламнаха в ума му и изпратиха горещи вълни по цялото му тяло.

— Хайде да оставим цуни-гунито за по-сетне — рече насмешливо Силвия. — Трябва да нахраним и да подслоним двайсетина гладни воители.

— Добре — вдигна глава Клио. Смахът струеше от очите й. — Мили Боже, едва не забравих! Тук те очаква някой, Макс.

Той я пушна с неохота, все още с усилие превключваше скоростите в ума си. През последните няколко часа бе убеден, че няма да остане в странноприемницата, след като обявеше провала си. А сега трябваше да приеме факта, че никой не го обвиняваше или отхвърляше за това, че Бен не се бе върнал.

Макс се намръщи.

— Кой иска да ме види?

— Кимбърли Кързън-Уинстън. Твърди, че Джейсън й бил чичо.

— По дяволите!

— И това не е всичко, което казва — Клио нагласи очилата си на носа и хвърли на Макс многозначителен поглед. — Твърди, че си работел за нея. Казах й, че греши.

Собственическата нотка в тона на Клио развесели Макс.

— Така ли?

— Да. Казах й, че работиш за мен. Какво става тук, Макс?

Макс вдигна чашата и погълна съдържанието й.

— Точно това, което си й казала. Работя за теб.

— Но си работил за мис Кързън-Уинстън?

— Не — отсече Макс. — Казах ти, че работех за Джейсън. Когато той почина, подадох оставката си в „Кързън интернешънъл“.

— Ясно — очите на Клио светнаха зад стъклата на очилата. — Е, тогава всичко е наред, нали? Кой ще съобщи на мис Кързън-Уинстън, че вече не си неин служител?

— Аз ще го сторя.

— Добра идея. О, между другото, днес се появи и старото ти приятелче Гарисън Спарк. Никак не скучаем тук.

Макс застина.

— Какво искаше Спарк?

— Ти как смяташ? — Клио надигна вежди. — Предложи ми някакви си трийсет бона за платната на Лътъръл. И на него казах онова, което казах и на теб. Че не притежавам тъпите картини, а ако ги имах, щях да ги дам на теб.

Макс се вторачи в нея. Не можа да измисли какво да каже. Шумът на възбудени мъжки гласове от фоайето привлече вниманието му. Взе бастуна си.

— Май е най-добре да се заема с настаняването на неочакваните гости.

— Точно така. Надявам се само да не почнат да се стрелят със стрели или да мятат копията си. Това е уважавано заведение — Клио се врътна и забърза към вратата. — Силвия, помогни ми на рецепцията. Триша, обади се на Джордж и му кажи да дойде тази вечер по-рано. Сетне удари една ръка на Андромеда тук, в кухнята. Макс, в 110 душът тече. Би ли го погледнал?

— Да — отвърна Макс.

— Ще се обадя на Джордж — рече Триша. Тя се усмихна бързо и разсеяно на Макс. — Благодаря ти още веднъж, Макс.

За пръв път в живота му някой му благодареше само за това, че бе опитал да свърши работа, помисли си Макс. Само кимна на Триша, защото не знаеше какво да й каже.

Излезе от кухнята, замислен какви инструменти да вземе, за да оправи течащия душ.

— Какво, по дяволите, става тук, Макс? — Кимбърли пресече затъмнения солариум, единственото място в хотела, което не бе превзето от войните.

Макс бе опънал крака си и разсеяно масажираше бедрото си. Кимбърли си бе все така смайващо красива, помисли си той, но сега не изпита никакви чувства към нея. Онова, което бе чувствал някога, бе умряло преди три години.

— На какво ти прилича? — попита тихо Макс. — Намерих си нова работа.

Тя му хвърли презрителен поглед.

— Хайде, хайде, Макс! Аз и ти се знаем прекалено отдавна, за да си играем игрички. Защо напусна „Кързън“!

— Нека приемем, че просто се нуждаех от промяна.

— Ако искаше повече пари, достатъчно бе само да го кажеш. За Бога, знаеш това — токчетата на сивите, велурени обувки на Кимбърли тракаха шумно по плочките, издавайки напрежението, което струеше

от цялото ѝ тяло. — Ако това е някакъв заговор, за да получиш мястото в борда на директорите, което чичо Джейсън ти е обещал, уверявам те, че нямаше нужда да прибъгваш до тази малка драматична сценка.

Макс повдигна вежда.

— Остави това, Кимбърли. И двамата знаем, че баща ти никога няма да допусне някой, който не е член на семейството, да влезе в борда.

Кимбърли се изчерви.

— Знаем, че баща ми си го е наумил, но бих могла да го накарам да преосмисли решението си. Той иска да се върнеш в „Кързън“. Готов е на всичко, за да те върне, Макс.

— Забрави за това. Нещата се промениха. Не давам и пет пари за място в борда. *Вече не.*

Макс чу изумен собствените си думи. Някога би сграбчил с две ръце подобно предложение. Мястото в борда щеше да означава, че Кързънови са го приели. Почти за член на семейството.

— Какво се опитваш да направиш? — попита напрегнато Кимбърли. — Защо ти е необходима подобна шокова тактика? Каж ми, Макс. Можем да се договорим.

— Не съм си наумил нищо. Поне що се отнася до „Кързън“.

Тя му хвърли бърз, изпълнен с подозрение поглед.

— Само не ми казвай, че си решил да идеш в „Глоубъл вилидж пропъртиз“. В такъв случай ще следим какво предложение ще ти направят. Знаеш по-добре от мен, че „Кързън“ не може да си позволи да работиш за главния му конкурент. Знаеш прекалено много.

— Няма да постъпвам в „Глоубъл вилидж“.

— Какво тогава си наумил? Не говориш сериозно, че работиш за тази странна малка съдържателка с тези гадни маратонки.

Макс леко се усмихна.

— Защо не? Заплащането е добро.

— Не бъди смешен! Тя не би могла да ти плати сума, дори близка до онова, което получаваш в „Кързън“ — Кимбърли обгърна с жест „Робинс Нест Ин“. — И двамата знаем, че можеш да купиш това заведение с по-малко пари от годишната си заплата. Отделно — премиите. Колко ти плаща?

— Минималната надница.

Кимбърли се вторачи в него.

— Не ти вярвам.

— Сделката не е чак толкова лоша. Имам си стая в мансардата плюс три пъти топла храна на ден. Освен това всички бакшиши, които ми дават във фойето, са за мен. Миналия уикенд един тип ми бутна десет долара.

— И спиш в мансардата? Работиш за бакшиши? Това е лудост. Защо постъпваш така с мен? — Кимбърли се спря пред него. — Знаеш, че „Кързън“ се нуждае от теб. Аз имам нужда от теб.

Макс облегна глава на шезлонга.

— Нямах нужда от мен, Ким. И компанията — също. След няколко месеца ще разбереш, че и ти, и семейството ти можете чудесно да минете без мен.

— Всички ние разчитахме много на теб с години. Знаеш го, Макс.

— В този момент Денисън навярно нервничи малко. В крайна сметка, това е преходен период. Но той има теб — Макс леко присви очи. — Ти притежаваш качествата, необходими да се управлява компанията, Кимбърли.

— Знаеш, че баща ми никога няма да ми предаде „Кързън“ — рече горчиво Кимбърли. — Не съм синът, който винаги е искал, и никога няма да бъда.

Макс не отвърна нищо. Нямахше и какво да каже. Кимбърли бе права. Баща ѝ, Денисън Кързън, възнамеряваше да вземе сам юздите на управлението на „Кързън интернешънъл“ и да докаже, че е не по-малък талант от брат си. За нещастие на всички заинтересовани, обаче, той не бе блестящият корпоративен стратег, който Джейсън беше.

Единственият член на семейството, който можеше да изведе „Кързън интернешънъл“ в бъдещето, бе Кимбърли, но всички знаеха, че баща ѝ едва ли щеше да ѝ довери тази задача. Денисън вярваше, че с тази работа можеше да се справи само мъж. Навярно всичко щеше да се обърка жестоко, но Макс прецени, че сега това си бе проблем на Кързънови.

Кимбърли го гледа известно време, след което се обърна и пое към фонтана. Застана там, загледала в бълбукащата вода, навела глава.

— Мисля, че трябва да ти съобщя нещо, Макс.

— Какво?

— Рорк и аз имаме проблеми. Смятам да го напусна.

Макс погледна класическия ѝ профил.

— Защо?

— Има ли значение?

Макс сви рамене.

— Не.

Кимбърли докосна сините плочки, с които бе облицовано най-горното басейнче на фонтана.

— Преди три години допуснах грешка, Макс. Позволих на баща си да ме разубеди да не се омъжвам за теб.

— Не са му били нужни големи усилия. Ти започна да се съмняваш още в мига, в който сложих годещия пръстен на ръката ти.

— Постъпих глупаво.

— Хайде да не драматизираме нещата. Нямам настроение за това — Макс пресегна да вземе бастуна си. — Имах дълъг ден и съм уморен.

Нещо блесна в рамката на отворената врата в другия край на залата. Макс обърна глава и видя, че там бе застанала Клио. Светлината от залата се отразяваше в сребристите ѝ маратонки. Не можеше да види изражението на лицето ѝ.

— Макс? — тя направи крачка в залата. — Търсех те. Мисля, че ще е най-добре да затворим фойето. Тая група е много шантава. Всичките тези мъже седят и си разправят за разводите си. Някои плачат. Много е потискащо за останалите гости.

— Ще се погрижа за това — Макс се надигна от стола си, благодарен за нейната намеса.

Кимбърли го погледна с неприкрита изненада. Сетне се въртна и се изправи срещу Клио.

— Не мога да повярвам. Ще бъде ли някой тъй добър да ми обясни какво става?

— Имам нужда от Макс — рече тихо Клио.

— Наистина ли? — Кимбърли я изгледа язвително и тръгна към вратата. — Всъщност въпросът е дали Макс се нуждае от вас. Едно предупреждение, мис Робинс. Макс Форчън не би приел да бъде пиколо и барман, освен ако няма съвсем сериозна причина за това.

— Така ли? — Клио надигна брадичка. — А вие какво знаете за истинските причини да върши нещо?

— Много — Кимбърли мина покрай нея. — Макс и аз се знаем отдавна. Да не би да не ви е казал за нас двамата?

— Какво има за казване? — предизвика я Клио.

Макс тихо изруга.

Кимбърли се усмихна студено.

— Мисля, че Макс ще ви съобщи сам подробностите, мис Робинс. Можете да започнете, като го попитате защо куца.

9

Половин час по-късно, когато всички гости на странноприемницата бяха настанени по стаите си и Джордж пое рецепцията, Макс тръгна по стълбите нагоре заедно с Клио.

— Уф! — Клио отмахна кичур коса от очите си. — Не искам да обиждам мъжкия род, но ще се радвам, когато мистър Тобиас Куинтън и неговата банда от мъжествени воители си замине. Изнервящо е да се мотаят наоколо толкоз мъже, които се опитват да излеят емоциите си.

— Можем да ги изритаме утре сутринта — предложи Макс. — Да им кажем, че очакваме друга група или нещо подобно.

— Да, ама *нямаме* друга група — рече навъсена Клио. — Всъщност, този уикенд е доста празно. Не може да се пренебрегне фактът, че мистър Куинтън и неговата банда са платежоспособни клиенти. Предполагам, че можем да ги изтърпим още малко.

— Думи на всеотдаен съдържател — рече Макс, когато стигнаха до третия етаж.

Той се поколеба, очаквайки да види дали тя ще го покани да поемат по коридора към стаята ѝ или ще хване ръката му и ще се качат в мансардата. Тя обаче не направи нито едно от двете.

— Е, лека нощ, Макс — Клио му се усмихна ведро, но погледът ѝ бе разтревожен. — Сигурно си изтощен след това пътуване. Ще се видим сутринта.

Тя се надигна на пръсти и го целуна леко по бузата. Сетне се обърна и тръгна сама по коридора към стаята си в кулата.

Известно време Макс не помръдна. Просто си остана на място, взрян подире ѝ, докато тя не изчезна. Изгаряше го тъмно, кипящо желание, но не това бе най-важното. Най-важното бе, че не знаеше какво си мислеше Клио.

След сблъсъка в солариума, не му бе казала и дума за Кимбърли. Не знаеше дали бе ядосана или просто предпазлива. Знаеше, че я измъчваха въпроси. Усещаше как я разяждаха вътрешно. А и той на

свой ред имаше един голям въпрос и само един начин да получи отговора му.

Макс стисна здраво дръжката на бастуна си и пое по коридора към стаята на Клио. Спря пред вратата ѝ и вдигна ръка да почука. Възпря се, да набере смелост. Да зададе въпроса си на Клио му се струваше тъй трудно, както и да се завърне в странноприемницата, без да влачи подире си Бен Аткинс. Дори може би и по-трудно.

Макс почука два пъти на вратата и зачака.

Мина сякаш цяла вечност, преди Клио полека да отвори вратата и да надникне през образувалия се малък процепа. Светлината от коридора блесна по лещите на очилата ѝ, прикривайки изражението на очите ѝ.

— Да не се е случило нещо? — попита учтиво тя.

— Бих искал да изясним кой къде ще спи — рече много внимателно Макс.

Веждите ѝ се склжиха, бе обезпокоена.

— Да няма проблем с някоя стая при настаняването?

— Да — рече равнодушно Макс. — С моята.

Пръстите на Клио внезапно се стегнаха около рамката на вратата. Изглеждаше тъй, сякаш се нуждаеше да се държи за нея, за да не падне.

— С твоята ли?

— Просто се чудех къде би трябвало да спя тази вечер.

Клио го погледна.

— Къде би искал да спиш тази вечер?

— Тук — Макс мушна крак в процепа на отворената врата. — С теб.

— О!

Ръката му се стегна върху рамката на вратата.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

Лицето ѝ пламна и видимо порозовя.

— Не бях сигурна какво би искал да предприемеш. Искам да кажа, че не зная как се чувстваше при сегашното положение. Помислих си, че навярно се нуждаеш от малко време, за да туриш в ред чувствата си.

— Думите ти започват да звучат като тези на Тобиас Куинтън.

Тя леко се усмихна.

— Така ли? Е? В съгласие ли си с чувствата си?

— Знам какво искам.

Макс положи длан върху вратата и натисна леко навътре. Каза си, че няма да си пробие път със сила. Просто ще понатисне малко да види дали тя щеше да отстъпи. Ако не отстъпеше, той щеше да получи отговора на своя въпрос.

— Макс.

Вратата рязко подаде, тъй като Клио я пусна и отстъпи крачка назад. Макс осъзна едва в последния миг, че бе натиснал вратата много по-силно, отколкото бе възнамерявал. Изгуби равновесие. Болният му крак не издържа и той едва не се строполи вътре в стаята. Спаси го противосилата, която Клио приложи, когато се хвърли в обятията му. Той се олюля още веднъж и успя да хване здраво както Клио, така и дръжката на бастуна си. Възстанови равновесието си, когато тя го прегърна силно.

— Тази сутрин, като разбрах, че си си събрал багажа, не знаех какво да си помисля — рече Клио, облеgnата на гърдите му. — А и когато тази Кимбърли Кързън-Уинстън се появи и ми съобщи, че си работел за нея, нещата още повече се объркаха.

— Знам. Всичко е наред. И аз бях не по-малко объркан този ден — Макс обхвана с шепа брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и я целуна. Силно.

Клио обви с ръце врата му и отвърна на целувката със сладка пламенност. Без да откъсва устни от нейните, Макс я приближи до леглото. И двамата се строполиха върху старомодния юрган.

Ето това означава да се върнеш у дома, помисли си Макс.

Час по-късно Клио се размърда в тъмнината.

— Макс?

— А?

Той едва я чу. Унесен, почти заспал, със задоволено тяло, умът му бе намерил покой. Клио се бе сгушила в него, сочните извивки на задника ѝ се притискаха към бедрата му. Усещането за покой, което го бе обзело, бе тъй неповторимо, че той искаше да му се наслади, докато заспи съвсем.

— Ти и Кимбърли бяхте ли любовници?

— По дяволите! — Макс изведнъж се разбуди напълно.

— Какво каза?

— Нищо съществено — Макс отвори очи, подпъхна ръка под главата си и се взря разсеяно във воланите на балдахина над леглото.

— Е, какво ще кажеш за теб и за Кимбърли?

— Известно време бяхме сгодени.

— *Сгодени!* — Клио рязко се изправи и седна. — Искаш да ми кажеш, че едва не сте се оженили?

— Годежът трая съвсем малко — Макс я погледна внимателно и видя, че тя се бе надвесила сърдита над него.

— Колко малко?

— Ъ-ъ-ъ, мисля — шест седмици.

Пет седмици и четири дни. Не че тогава бе броил дните.

Пет седмици и четири дни, в които той си бе помислил, че най-сетне бе проправил пътя си във вътрешния кръг на фамилията Кързън.

Пет седмици и четири дни, в които бе повярвал, че е постигнал безопасно и постоянно място за себе си в света на Джейсън.

— Мислиш ли? Не можеш ли да си спомниш?

Макс изпъшка.

— Това бе преди три години, Клио.

— Какво се случи?

— Нищо не се случи. Развалихме годежа, това е.

— *Ти* ли промени решението си?

Макс се прозя.

— *Тя* промени своето — рече той, без да се замисли. Но веднага щом думите изскочиха от устата му, разбра, че бе направил сериозна тактическа грешка. — Искам да кажа, че решението бе общо.

Ала вече бе късно. Клио се нахвърли върху него.

— Значи тя е развалила годежа? Не ти?

— Решихме и двамата, че не сме един за друг — рече Макс.

— И защо?

— Имаше сума причини.

— Какви причини?

Макс започна да придобива усещането, че е преследван. Той инстинктивно постави границата, както винаги, когато някой се опитваше да го притисне.

— Престани да ровиш, Клио. Отношенията ми с Кимбърли бяха прекратени преди три години.

— Но си работил за нея през всичкото това време?

— Казах ти, че работих за Джейсън, не за Кимбърли. А сега работя за теб.

— Хм — Клио обмисли думите му. — Тя защо развали годежа?

Макс започна лекичко да барабани с пръсти по леглото.

— Реши, че двамата произхождаме от различни светове. И беше права.

— Какви *различни* светове?

— Тя произхожда от семейство на старо богатство, на добри училища, на предци, отдавна приети в обществото. Беше наследницата на „Кързън интернешънъл“. А аз произхождам от нищото. Единствените пари, които имам, съм ги изработил при Джейсън. Баща ѝ не ме одобри. По дяволите, самата Кимбърли не ме одобри.

— И затова се е омъжила за някой си Уинстън.

— Рорк Уинстън.

— Нека сама се сетя — рече Клио. — Старо богатство, добри училища, предци, отдавна приети в обществото?

— Точно така. Той управлява семейната бизнес империя.

— А какво имаше предвид Кимбърли, когато ми каза да те попитам за крака ти?

Макс отново изгледа косо Клио. Имаше чувството, че щеше да се окаже неотстъпчива. Личеше си. Това ѝ качество вървеше с всички останали, характерни за придобитите в скаутската момичешка група.

— Сгодихме се скоро след като кракът ми пострада. Всъщност, докато се оправях в болницата. По онова време... — той потърси най-подходящите думи — Кимбърли бе донякъде увлечена.

— Безпокоила се е за теб?

— Мисля, че се чувстваше малко виновна.

Клио се намръщи.

— Защо? Да не би да бе замесена в този нещастен случай?

— Донякъде. Настоя да отлети до един потенциален за хотел парцел в Южна Америка. Аз вече бях ходил там и бях решил, че мястото не е подходящо. Посъветвах я да не идва, но тя искаше да провери сама.

— И какво се случи?

Макс сви рамене.

— Взех я от летището. По пътя към града ни спря група партизани, които научили, че се очаквал член от фамилията Кързън.

Възнамеряваха да я отвлекат и да я използват като разменна монета в непрестанната си битка срещу местното правителство.

— Боже мой! — Клио бе потресена. — И ти какво направи?

Макс я изгледа косо и странно.

— Когато работех за Джейсън, прекарах доста време по места, където подобни работи можеха да се случат. И обичайно носех пистолет. Когато се опитах да преодолеем бариерата, възникна стрелба. Един от куршумите проби вратата на колата и ме улучи в крака.

— Значи така си бил ранен? — тонът на Клио се въздигна почти до писък. — Докато си спасявал Кимбърли.

— Да.

Клио стисна ръката му.

— Можело е да бъдеш убит.

— Виж сега, Клио, това е стара история и не намирам никакъв смисъл да я обсъждаме.

— Но е можело да бъдеш убит — прошепна отново тя. Ноктите ѝ се забиха в ръката му.

Макс долови стария ужас, скрит в едва овладения ѝ глас. Разбра, че тя вече не се безпокоеше за връзката му с Кимбърли, а мислеше за смъртта на родителите си, за собственото си минало.

— Всичко е наред, Клио — той се обърна настрана и я притегли в обятията си. — Успокой се. Аз съм тук.

Тя се сгуши и се прилепи до топлото му тяло.

— Няма ми нищо.

— Добре — той я галеше успокояващо по гърба. — Стана късно. Опитай се да поспиш.

Тя се отпусна леко.

— Каза, че годежът ти траял само шест седмици, нали?

— Ден горе, ден долу — опита се тонът му да бъде равнодушен. — Забравил съм точните дати.

— И сега Кимбърли е омъжена за друг.

— Да.

— Тя иска да се върнеш, Макс — тонът ѝ бе мрачен. — Сигурна съм.

Макс се усмихна, заровил лице в косите ѝ.

— Само поради причини, свързани с бизнеса. Баща ѝ смята, че компанията има нужда от мен.

— А така ли е?

— Не ме вълнува особено дали е така или не. Тази служба не ми трябва.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — той я целуна по шията. — Имам си друга работа.

Клио го погледна през ресниците си.

— Обзалагам се, че „Кързън интернешънъл“ плаща маса пари повече, отколкото „Робинс Нест Ин“.

— Зависи каква е гледната ти точка.

Макс целуна сладката, ароматна долчинка между гърдите ѝ и прокара пръсти по мекия кичур между краката ѝ.

— Доволен съм от това, което получавам тук.

— Така ли? — Клио сложи ръка на рамото му. — Макс, ти обичаш ли я още?

Въпросът ѝ го сепна. Никога не бе и помислял дали обича Кимбърли. Никога не бе и помислял дали обича някого.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Казваш го съвсем лесно.

— Ами то си е лесно — Макс обхвана с устни зърното на гърдата ѝ. Беше твърдо и зряло като малина. Тялото му потрепери от вълнение. Сексуалното напрежение го обхвана.

— Защо е лесно да го кажеш? Преди три години не я ли обичаше?

— Клио...

— Просто се питах — рече тихо тя. — Знам колко силна може да бъде любовта, защото моите родители се обичаха много. Това не е нещо, което един мъж като теб може лесно да забрави, след като го е изпитал.

Това го сепна. Той повдигна глава.

— Мъж като мен ли?

Клио погали бузата му с нежни пръсти.

— Ти си като онези картини, които казваш, че колекционираш. Много дълбок. Сума пластове. Мисля, че ако някога се влюбиш, това ще трае много дълго. Навярно — завинаги.

— Аз не съм произведение на изкуството. Не ме превъзнасяй, Клио — Макс хвана пръстите ѝ и ги притисна към гърдите си. — Не знам нищо за такава любов. Не мисля дори, че тя изобщо съществува.

— Моите родители я изпитаха... — тя се усмихна. — Това е любовта, която бих искала и за себе си.

Макс усети как стомахът му се сви.

— Можеш да я търсиш цял живот и никога да не се задоволиш с онова, което откриеш.

— Точно това каза и терапевтът ми — тя се размърда. — Значи не си бил влюбен в Кимбърли, така ли?

— Мисля, че ще е най-добре да приемем, че чувствата, които съществуваха между мен и Кимбърли, нямаха нищо общо с връзката, която са имали твоите родители.

Кракът му се мушна агресивно между топлите бедра на Клио. Усети я как му отвръща и това го окуражи. Клио можеше да има нереалистично гледище относно любовта, но тялото ѝ реагираше съвсем прагматично. Възнамеряваше да развива тази нейна реакция, докато тя станеше по-важна за нея, отколкото търсенето на неуловимата, митична, голяма страст.

— Не разбирам — Клио опря ръце на раменете му и се вгледа в лицето му. — Що за чувства си изпитвал към Кимбърли?

Макс се опита да запази спокойствие. Беше вече напълно възбуден, а и Клио бе топла, знойна, готова за него.

— Клио, малко трудно е да се обясни. Кимбърли олицетворяваше доста неща, които по онова време желаех. Предполагам съм си мислел, че ако я имам, ще получа и тези неща. Сгрехих. Тя направи и на двама ни услуга, когато развали годежа.

— Какви неща си желаел? — прошепна Клио.

— Няма значение. Вече не ги желая.

— Сигурен ли си в това?

— Да — рече Макс. Той облиза върха на пръста си и сетне посегна към малката, стегната цветна пъпка, скрита между краката ѝ.

— А сега какво желаеш? — попита Клио.

— Теб.

Тя въздъхна, примирена и целуна леко рамото му.

— Аз също те желая.

След няколко минути, когато бе проникнал дълбоко в нея, Макс разбра, че бе изрекъл по-голяма истина, отколкото сам бе осъзнал. Желаше Клио по начин, по който не бе желал никоя жена в живота си. Но той не подложи желанието на анализ, просто го прие.

Далечното думкане изтръгна Клио от дълбокия ѝ сън. Полежа известно време, без да помръдне, опитвайки се да идентифицира произхода на шума. След известно време той спря. Тя заключи, че Джордж, или навярно някой от гостите бе преминал по коридора пред стаята ѝ. Прозя се и се опита да се обърне на една страна. Разбра обаче, че няма да може, защото Макс приковаваше краката ѝ към леглото. Мускулестото му бедро бе праметнато върху прасците ѝ.

Освен че бе прикована, беше ѝ и много топло. Топлината от тялото на Макс правеше юргана излишен. Помисли си, че да дели леглото с Макс бе едно много странно изживяване. Все едно да спиш с доменна пещ.

Думкането започна отново. То отекваше в хотела с примитивния си, нескончаем и изключително дразнещ ритъм.

Дум. Дум. Дум.

Клио бързо се разсъни. Изтръгна се от Макс и седна.

— Боже мой, Макс! Някой думка долу с тъпан.

— Какво се е случило? — попита Макс, заровил глава дълбоко във възглавницата.

— Не чуваш ли? Някой е домъкнал долу барабан — тя отмахна юргана и се опита да се освободи напълно от Макс. — Ще събуди всичко живо в хотела.

Успя да стане от леглото. Прекоси стаята бързо до гардероба и грабна чифт джинси и блуза.

— Почакай, Клио. Ще дойда с теб — Макс стана от леглото и се прозя.

Далечният шепот на мъжки гласове се смесваше с думкането на тъпана. Клио се заслуша внимателно и сетне изписка в невяра.

— Започнаха да пеят! — грабна очилата си и ги наложи на носа си. — Сигурно са някои от групата воини на мистър Куинтън. Е, това вече е край, ще ги изхвърля всичките. Не давам пет пари дали навън вали като из ведро.

— Ако ги изхвърлиш, ще ти бъде много трудно да им събереш парите за нощувката — напомни й Макс, докато вдигаше ципа на панталоните си.

— В този момент единственото, което ме интересува, е да спре това проклето думкане — Клио вече бе до вратата. — Знаех си, че не биваше да ги приемам тази вечер. Муцуната на този Тобиас Куинтън не ми хареса още от началото. Ама съм една мека Мария и това ми е проблемът.

Тя отвори рязко вратата и хукна по коридора. Знаеше, че Макс не можеше да я следва със същата скорост.

Когато слезе на втория етаж, думкането се чуваше по-силно, още по-силно бе то на първия етаж. Изглежда идваше от солариума.

Клио отиде до рецепцията. Джордж не се виждаше никъде. Като предположи, че е отишъл да провери какво става, Клио понечи да тръгне към солариума. Но тъкмо тогава чу хъркането, което идваше от вътрешния офис.

— Джордж?

— Вечно бдящият ти нощен пазач е дълбоко заспал — отбеляза приближилият зад гърба й Макс.

— За Бога! — Клио се втурна в офиса и видя, че Джордж наистина се бе излегнал на стола й със затворени очи и зяпнала уста. Бе вдигнал крака върху писалището й.

— Остави — посъветва я Макс. — И без това няма да е от голяма полза.

— Мисля, че си прав — Клио изправи рамене и се прокрадна покрай него. — Ще трябва да се заема сама.

— Клио, може би ще е по-разумно да ме оставиш аз да се оправя със случая.

— Аз въртя тази странноприемница от три години — Клио зави зад ъгъла и пое към солариума. Думкането и пеенето станаха още по-силни.

— Наела си ме да помагам в това-онова, не забравяй.

— Това не означава, че не мога да се справя с няколко гости грубияни.

Клио се спря пред френските прозорци, които водеха към солариума. Бяха затворени, но през стъклата тя видя, че светлините в

залата бяха изгасени. Оранжевите отблясъци ѝ подсказаха, че Куинтън и хората му бяха запалили огън в камината.

— Мисля, че ще е най-добре аз да вляза първи — рече Макс. Той тръгна да я заобикаля и посегна към дръжката на вратата.

— Глупости!

И Клио отвори.

Гръмогласното думкане на тъпана и ревът на мъжки гласове, запели някаква примитивна мелодия, изпълваха солариума. На оскъдната светлина от играещите пламъци Клио едва различи силуетите на неколцина мъже, насядали на пода. Образуваха полукръг около огъня. Величествена фигура с бяла грива седеше в средата. Пред себе си държеше тъпана. Ръката му бе вдигната да нанесе поредния удар.

— Достатъчно, мистър Куинтън!

Клио посегна бързо и щракна ключовете на стената със саблен удар. Солариумът моментално плувна в светлина.

Двайсет чисто голи мъже се обърнаха да я погледнат с каменни лица, изразяващи неодобрение.

Клио също ги погледна, изумена. Нито един от тях не носеше и парче плат.

Нямаше думи. Обърна се и видя Макс, застанал точно зад нея.

— Казах ти да ме пуснеш пръв — рече Макс. Очите му блещукаха весело.

Гласът на Клио най-сетне излезе:

— Направи нещо.

— Дума да няма, шефе — Макс се отдръпна настрана, за да може тя да мине покрай него и да излезе в коридора. — Струва ми се, че ще е най-добре да се върнеш горе. А аз ще настаня воините по палатките им.

— Да, остави ни, жено — рече с дълбок и дрезгав тон Куинтън. — Това е мъжка работа.

— Тя е досущ като бившата ми жена — извика един от участниците. — И Даян никога не ме оставяше да се позабавлявам.

— Това е времето, когато мъжете се събират заедно — изтананика Куинтън и удари тъпана. — Това е времето на мъжката мощ и сила. Време за събиране на воините.

Клио изгледа свирепо Макс.

— Не искам да се връщат по стаите си. Искам веднага да се махат оттук, ясно ли е? Веднага!

— Помисли за приходите, които ще изгубиш, ако ги изхвърлиш тази нощ, Клио.

— Не ме интересува колко ще изгубя. Искам да се махнат от тази къща.

— Добре дошъл си да се присъединиш към нас — рече Куинтън на Макс. — Това е място и време за мъже.

— Благодаря — рече много учтиво Макс.

— Макс — изсъска Клио, — заклевам ти се, че ако се съблечеш и започнеш да пееш пред огъня, ще те удуша.

Устните на Макс се изкривиха в усмивка.

— Наистина ли?

Куинтън се изправи на крака. Държеше тъпана дискретно пред себе си.

— Не я оставяй да те заплашва — рече той на Макс. — Ти си мъж. Време е да осъзнаеш мъжествеността си. Можеш да се вгледаш в себе си и да откриеш силата на война, която е скрита в теб.

Клио се обърна още веднъж и се изправи срещу нежелания си гост.

— Не искам да чуя и думица повече от вас, мистър Куинтън. Приех ви тази вечер от добро сърце, когато вие и хората ви се появихте на прага ми. Помолихте ме за подслон и ето какво получавам в замяна.

— Не сме молили за подслон — рече един от седналите с недоволен тон. — Можехме да прекараме нощта и на плажа.

— Тогава защо не го направихте? — попита Клио.

— Защото не ни се искаше — обяви друг.

— Без майтап? И какво се случи? — попита Клио.

— Нима всичките вие, супермъжествени бойци се уплашихте от дъждеца?

Ръцете на Макс се отпуснаха върху раменете на Клио.

— Мисля, че всичко това се изражда в един фарс — обърна я и я поведе към вратата. — Оттегли се, шефе. Аз ще се заема.

— Добре. Аз ще запиша номерата на кредитните им карти, преди да са си тръгнали. Ще ги таксуваме за цяла нощувка. И за закуска също, макар че няма да са тук, за да я изядат.

Макс се усмихна.

— Лека нощ, Клио.

Клио изскърца със зъби и пое по коридора. Зад нея Куинтън отново задумка тъпана си. Не помнеше откога не беше се ядосвала толкова много. Зави и се втурна във фоайето. Беше готова да сдъвче Джордж за пренебрегване на задълженията му.

Забеляза пред офиса познат силует. В ръка държеше ключ.

— Здравей, Клио — рече глуповато Бен. Показа ѝ ключа. — Джордж спеше и затова го взех сам. Тъкмо се канех да се кача в стаята си. А ти защо не спиш?

Клио моментално забрави за Тобиас Куинтън и за голите воини в солариума. Взираше се радостно в Бен.

— Бенджи — искам да кажа Бен, — ти се върна!

— Аха.

— Толкова се радвам да те видя отново — Клио се втурна към него и го прегърна.

— Съжалявам, че идвам толкова късно. Просто реших да се кача на колата и да тръгна — Бен също я прегърна, малко непохватно. — Навярно щеше да е най-добре да бях почакал до сутринта, а?

— Глупости! — Клио го пусна и се отдръпна. — Това е твоят дом. Правилно си постъпил, че си дошъл право тук. Чакай само да видиш Триша като разбере, че си се върнал.

— Аха — Бен погледна ключа в ръката си. — Мислиш ли, че ще ми е ядосана? Не исках да я засегна. Просто имах нужда да обмисля нещата, нали разбираш?

Клио се усмихна.

— Тя много ще се зарадва да те види, Бен. Знае, че си се изплашил, когато ти е казала за бебето.

Бен се изчерви.

— Аха. Ами, мисля си, че тя е била още по-изплашена. Макс каза, че е по-добре да се страхуваш заедно с някого, отколкото сам.

Клио леко наклони глава.

— Макс ли го каза?

Бен кимна.

— Каза, че Триша имала нужда от мен. Каза също, че и бебето щяло да се нуждае от мен.

— Той е прав, Бен. Радвам се много, че се върна у дома.

— Това ти ли си, Бен? — извика нетърпеливо Макс от коридора зад Клио.

— Да, сър — в тона на Бен се усещаше безпогрешно нюансът на уважение. Той погледна зад Клио към изправилия се в сенките Макс. — Върнах се.

— Виждам — очите на Макс грееха с мълчаливо одобрение. — Тъкмо навреме. Щях да будя Джордж да ми удари една ръка, но нещо ми нашепва, че ти ще си по-полезен от него.

Бен изправи рамене.

— Какво искаш да направя.

— Да ми покриваш гърба, докато аз и един тип на име Тобиас Куинтън изиграем една-две ръце покер. Не подозирам, че ще има мамене, но човек никога не знае.

Клио моментално се изтръгна от продължилото твърде кратко добро настроение.

— Покер ли? За какво говориш?

— Успокой се, Клио — усмихна се ласкаво Макс. — Куинтън и аз постигнахме споразумение. Ще уредим въпроса по мъжки. Ако спечеля, воините ще се приберат по живо по здраво по стаите си.

Клио бе ужасена.

— Ами ако загубиш?

— Тогава ще продължат да думкат и да пеят.

Беше изумена.

— Това е лудост! Можеш да загубиш.

— Не се безпокой — намигна й важно Макс. — Няма да загубя. Имай ми доверие.

На Клио й се прииска да запиши.

— Кому хрумна тази тъпа идея?

— На мен — отвърна Макс.

— О, Господи! — Клио се отпусна на тезгяха. — Не мога да повярвам.

— Успокой се, Клио — усмихна се Макс. — Това са мъжки работи. Не мога да очаквам една жена да ги разбере.

Приятно бе да си герой на семейството, помисли си Макс на следващата сутрин, след суетнята около закуската. Триша едва ли не летеше в облаците, защото Бен се бе върнал. Бен бе на път да превърне Макс в свой модел за следване. Андромеда и останалите от „Космик хармъни“ изглежда мислеха, че той бе уредил блестящо с хитрост ситуацията с измокрените воители на Куинтън. Сами го смяташе за страхотен, само защото се бе върнал.

Единствената, която още се мръщеше, бе Клио.

Тя влезе в кухнята малко след като масата бе почистена. Повечето от екипа пиеха кафе или гризяха последните хапки от кифличките на Дейстар. Клио спря в средата на стаята и се обърна към останалите, сложила ръце на кръста. Изражението на лицето ѝ бе нещо средно между начумереност и триумф.

— Край — обяви тя. — Тобиас Куинтън и бандата му най-сетне си заминаха. Докато дишам и мърдам, най-дълбокото ми желание е да не мярна изобщо някой от мъжествените воители през остатъка от живота си.

Макс срещна погледа на Бен. И двамата не проговориха. И двамата обърнаха погледи към Клио.

Макс вежливо се прокашля.

— Питам само от любопитство, но как би определила поведението на Бен и мен? Като на обратни празноглавци?

Клио има достойнството да се изчерви.

— Не бъди смешен! Знаеш какво имам предвид.

— Това означава ли, че няма да получа тъпан като коледен подарък? — попита Макс.

Силвия, Андромеда и останалите избухнаха в смях. Клио понесе реакцията им стоически. Отиде до тезгяха и си наля чаша чай.

— Хайде, давайте, смейте се — процеди тя. — Аз обаче съм дошла да ви съобщя, че Макс и Бен успяха да сложат тези типове по

леглата, благодарение само на чист късмет. Ами ако Макс бе изгубил тази глупава игра?

— Как бих могъл с името Форчън^[1] да изгубя на карти? — попита Макс спокойно.

Андромеда веднага пое топката.

— Ама разбира се, Макс! Навярно има някаква хармонична връзка между името и късмета ти. Винаги ли печелиш, когато играеш?

Бен се ухили.

— Бас ловя, че печели винаги, когато раздава картите по начина, по който го прави снощи. Наблюдавах го. Клио нямаше нужда изобщо да се тревожи. Тобиас Куинтън изобщо нямаше никакъв шанс.

Клио погледна остро Макс над чашата си.

— Мами ли, Макс?

— Има някои неща, които ние, супермъжествените мъже, не обсъждаме в присъствието на жени — отвърна Макс надутото и с леко презрение. — Мъжки работи, нали разбираш?

Клио потрепери.

— Като си говорим за мъжки работи, надявам се много да не видя никога подобна сбирщина, каквато представляваха онези типове снощи в солариума.

Всички се вторачиха с дълбоко любопитство в Клио.

Макс си спомни полукръга от голи мъже, наседали край огъня. Усмихна се учтиво на Клио.

— Разочарована си, така ли?

Клио го погледна ядосано.

— Нека приемем, че никой от тях не бе на нивото на един поразително по-висш екземпляр, когото имах привилегията да разгледам в частна аудиенция.

Макс едва не се задави с кафето си.

— Радвам се да го чуя.

Сами подръпна джинсите на Клио.

— Какво означава „мъжки работи“? — попита той така настоятелно, както само един петгодишен хлапак можеше да го стори.

Клио сведе поглед към него и му се усмихна благо.

— Понякога не означава много, скъпи. Но от време на време може да бъде дори произведение на изкуството.

— Охо — разочарован от отговора, Сами отиде до тезгяха и си взе още една кифличка.

Всички останали се усмихнаха. Клио отново се изчерви и си наля още чай.

Да, доста може да се говори за това какво означава да си героят, помисли си Макс. Но най-доброто снощи се състоеше в това, че не се наложи да направи нищо друго, освен да се прибере навреме, за да поеме работата.

Наближаваше десет, когато разхождащата се Клио спря и се загледа как Кимбърли крачеше с широка крачка към нея по каменистия плаж.

Днес тя бе облечена с вкус в скъпи тесни маратонки, сиви, с цвят на изтравниче панталони и ловджийско яке. Русата ѝ коса бе прибрана в елегантен кок. Клио изведнъж усети, че собствената ѝ коса бе разбъркана от вятъра.

— Добро утро, мис Кързън-Уинстън — рече Клио, решена да бъде учтива. — Мислех, че сте си тръгнали.

Кимбърли се спря пред нея. Очите ѝ бяха студени и бдителни.

— Искан да поговорим, преди да тръгна.

Клио скръсти ръце на гърди.

— За Макс ли?

— Да.

Клио я изгледа въпросително.

— Май няма много за казване, а?

— Искан да знам какво става между вас.

— Защо?

Устните на Кимбърли се свиха.

— Защото Макс се държи много странно. Напълно нехарактерно за него, между другото. Значи си е наумил нещо и искам да узная какво е то.

— Аз наистина не смятам, че ви дължа каквото и да е обяснение — рече Клио, колкото се може по-учтиво. — Отношенията ми с Макс са си моя лична работа.

В един кратък миг Кимбърли сякаш се развесели.

— *Отношения* ли? С Макс Форчън? Повярвайте ми, мис Робинс, за Макс думата „*отношения*“ е непонятна. Той е робот. Блестящ, много умен, изключително полезен робот, но въпреки това — робот.

Клио бе слисана.

— Това не е вярно.

— Познавам го по-отдавна, отколкото вие, мис Робинс. Той каза ли ви, че известно време бяхме сгодени?

— Да.

— Каза ли ви, че спаси живота ми с цената на това негово сегашно куцукане?

Клио още по-силно скръсти ръце.

— Каза ми.

Кимбърли обърна поглед към обвития в мъгла хоризонт.

— Поиска ръката ми, докато лежеше в болницата. Знаеше много добре, че се чувствах виновна. Моя бе вината, че по него стреляха — и двамата го знаехме. И той съвсем хладнокръвно използва това, за да ме подтикне към годеж.

— Защо ще го прави?

Кимбърли вдигна рамене.

— Защото той желаше мен, а с мен и „Кързън интернешънъл“. Признавам, че физически ме привличаше. В началото се опитвах да се убедя, че ме обича, но през цялото време бях наясно, че ме използва, за да постигне онова, което желае. Когато Макс пожелае нещо, той прави всичко, за да го постигне.

— Мисля, че грешите — рече Клио.

— Така ли? — устните на Кимбърли се изкривиха. — Не сте го виждала в действие така, както съм го виждала аз. Макс притежава определена репутация.

— Каква репутация?

— След като е решил, че желае нещо, почти е невъзможно да бъде спрян. Винаги, когато на чичо Джейсън му се налагаше да спасява някаква сделка или имаше проблеми с някой хотел, той винаги пращаше Макс. Макс никога не се проваляше. След като разбереше какво иска чичо Джейсън, той му го доставяше.

— Макс е бил доста близък с чичо ви — рече напрегнато Клио.

— Макс не е близък с никого. Не и по този начин, който имате предвид — усмихна се горчиво Кимбърли. — Той използваше чичо

Джейсън така, както използва и всички останали. Макс съвсем съзнателно се зае да се превърне в незаменим за Кързънови. И, както винаги, успя.

— Ако Макс е толкова безскрупулен, защо искате да се върне?

— „Кързън интернешънъл“ се нуждае от него — погледът на Кимбърли бе мрачен. — Поне баща ми смята така.

— А вие какво мислите? — попита тихо Клио.

Кимбърли отново погледна към студеното море.

— Мисля, че Макс ще е изключително полезен за Кързън, но смятам също, че може да се окаже и опасен. Ако платим цената, която той навярно ще поиска, за да се върне, ще поемем огромен риск.

Клио я изгледа внимателно.

— Какво смятате, че Макс ще поиска от вас?

— Място в борда на „Кързън интернешънъл“. Чичо Джейсън му бе обещал, че някой ден ще го получи. Но Джейсън почина, преди да ни принуди да приемем в борда човек, който не е от семейството.

— Макс май не възнамерява да се върне — рече внимателно Клио. — Смята, че вие и баща ви можете да се справите с компанията и без него.

Кимбърли се изсмя звънко.

— Баща ми не мисли така. Той твърди, че Макс ни е необходим. Поне за няколко години.

Клио сведе поглед към носовите на сребристите си маратонки и сетне вдигна очи да срещне погледа на Кимбърли.

— А *Вие* какво мислите?

Кимбърли я удостои с бърз и непроницаем поглед.

— Мисля, че баща ми е шеф на „Кързън интернешънъл“ и щом той иска Макс да се върне, ще направя всичко възможно това да стане. Ето, мис Робинс, аз сложих картите си на масата. Знаете точно положението ми.

— Вие искате само да използвате Макс. Не сте по-различна от онова, което той казва, че сте.

Кимбърли реагира с възклицание, израз на отвращението ѝ.

— Значи не разбирате, така ли? Макс се отнася към хората само по два начина. Или иска нещо от тях, или ги използва, за да получи нещо, което желае.

Клио се вторачи в нея.

— Вие някога обичала си сте го, Кимбърли?

Кимбърли се поколеба.

— Ще бъда напълно откровена. Няма начин да се обича Макс. И двамата бяхме увлечени един по друг, още щом се запознахме. Но физическото желание е пределът, до който Макс може да стигне с една жена.

— Сигурна ли сте в това?

Кимбърли се усмихна студено.

— Съвсем. Учудих се, че се е забъркал с вас. Макс е тъй придирчив в предпочитанията си към жените, както е придирчив и в изкуството. Честно казано, не сте негов тип.

— А вие *сте*, така ли?

— Да — в тона на Кимбърли нямаше нито високомерие, нито предизвикателство. Тя просто направи изявлението си с пълна увереност. — Чичо Джейсън превърна Макс в много изтънчен познавач на изкуството. Макс усвои тази техника и я прилага към всичко, което пожелае, включително и към жените. Той притежава fino изострения инстинкт на изключително внимателен колекционер.

— Ако не вярвате, че е искрено увлечен по мен, какво тогава смятате, че би искал да получи? — попита Клио.

— Още не знам. Но предполагам, че скоро ще разберете. Всички ще разберем.

— Какво означава това?

Кимбърли извърна глава, погледът ѝ бе остър и предупреждаващ.

— Означава, че Макс очевидно си има причини както да работи за вас, така и да ви прельсти. Съветът ми е да не го забравяте.

— Какво искате да направя? — Клио се усмихна тъжно. — Да го уволня ли?

— Не е лошо като начало. Вие сама трябва да решите, мис Робинс.

Кимбърли се въртна и пое надолу по плажа.

— Проблемът с железарските магазини — рече Бен на Макс, докато влизаха в железарския магазин на Хармъни Коув на следващия следобед, — е, че преди да си влязъл в тях, не си наясно какво търсиш.

— И защо? — огледа се с любопитство Макс. Никога не бе прекарвал много време в железарски магазин. Това бяха магазини за мъже, които притежаваха истински собствени домове. Големите къщи просто не влизаха в сметката. Човек вика някого да направи ремонтите в къща, като неговата в Сиатъл. Преди да се нанесе в „Робинс Нест Ин“ рядко му се бе случвало да поправи капещ душ, да боядиса спалнята или да сменя тапети.

— Защото ако не знаеш какво ти трябва, се разсейваш — Бен се спря пред щанд с блестящи френски ключове. Взе един и го поглади с обич.

— Трябва ли ни френски ключ за тази работа? — и Макс взе един и го разгледа с интерес.

— Не — Бен остави ключа. — Но нали разбра какво имам предвид? Толкова е лесно да се разрееш. В такъв магазин има страхотни неща.

— Тези са хубави — Макс се спря пред щанд, пълен с лъскави електрически дрелки. Вдигна една, опитвайки я на тежина.

Бен я погледна с възхита.

— Наистина е хубава. Я виж цената на тая дреболийка.

Макс погледна етикетчето с цената.

— Навярно си струва всяка стотинка.

— Аха — Бен се ухили. — Мислиш ли, че ще мога да убедя Триша, че ще ми е необходима такава дрелка, за да подготвя детската стая?

— Можеш да опиташ — Макс остави дрелката на тезгяха.

— Все ми се искаше да те питам една работа — рече Бен, докато разглеждаше набор от гвоздеи.

— Какво? — рече Макс, загледан в лавица с разноцветни отвертки.

— Възнамеряваш ли да останеш известно време в странноприемницата? — Бен се правеше, че е съсредоточен върху гвоздеите.

— Да — отвърна Макс, — възнамерявам да остана, докато някой не ме изхвърли.

— Аха. Е, добре — рече Бен. — Това бе всичко, което исках да узная. Ей, виж тези стяги. Исках да взема една за тезгяха си в мазата.

Макс продължи да разглежда отвертките.

— Една от тези би ми свършила работа.

— Човек никога не знае кога ще му потрябва отвертка — Бен взе една стяга. — Знаеш ли, всички са се заели с венчавката. Триша казва, че макар и да се женим направо, без годеж, семейството искало всичко да е наистина официално. Смокинги за мъжете и красива дълга рокля за самата нея.

— Знам — Макс бе чул тази сутрин обсъжданията в кухнята.

Клио, Андромеда, Дейстар и Силвия възнамеряваха да се заемат с всички подробности около сватбата на Бен и Триша. Вече бе решено, че събитието щеше да се състои след по-малко от две седмици в „Космик хармъни“. Дейстар, с типичната ѝ практичност, бе подчертала, че нямало време за губене.

— Никога не съм обличал смокинг — рече колебливо Бен. — Не съм ходил на абитуриентски бал или нещо подобно. Дори не знам откъде да си взема смокинг.

— Няма страшно — увери го Макс. Той избра една отвертка и я взе от лавицата.

— Сигурен ли си?

— Разбира се — рече Макс. — Не се безпокой. Ще ти покажа как става тая работа.

Бен кимна, напълно облекчен.

— Добре — и той хвърли на Макс бърз, изпитателен поглед. — Какво ще кажеш да бъдеш моя кум или както там се нарича?

Макс бавно остави отвертката, която разглеждаше, и погледна Бен.

— За мен ще е чест.

Бен се изчерви.

— Да де, навярно за теб няма да е кой знае какво. Но все пак благодаря.

— Грещиш — рече Макс. — И за мен ще е събитие. Никога не съм бил нечий кум.

Бен се усмихна и двамата се заеха отново с покупките си.

Един час по-късно Макс с нежелание напусна магазина с Бен. Носеше отвертката в книжна кесия.

— Е, не се справихме зле — рече радостно Бен, докато вървяха към ягуара с покупките си. — Отдавна ми трябваше стяга. А и клещите с тесни челюсти все не достигат. Винаги изчезват. Добра

сделка направихме и с тези поплавъци за тоалетните казанчета. Чудя се дали не трябваше да вземем повече от три.

— По дяволите — изруга Макс, когато се спряха пред ягуара. — Забравихме душ — батерията за стая 103.

Бен изпъшка.

— Казах ти, че тези железарски магазини са опасна работа. Чакай тук. Ще се върна и ще я взема — той подхвърли на Макс торбата си и забърза обратно към магазина.

Макс се облегна на капака на ягуара да го изчака. Най-сетне дъждът бе поспрял, но в морето се зараждаше гъста мъгла. Скоро щеше да поеме към брега. След час пътищата щяха да бъдат покрити от тежката пелена на сивата мъгла. Шофирането щеше да стане опасно. Надяваше се, че Бен нямаше да се залиса около електрическите инструменти. Искаше му се преди мъглата да се бе спуснала над Хармъни Коув, вече да е пред камината у дома.

Пред камината у дома.

По дяволите, превръщаше се в домашар. Какво направи с мен, Джейсън, запита се Макс. Знаеше ли какво ще се случи с мен, когато ме изпрати тук да търся тези картини от Лътъръл?

Двама мъже излязоха от паркирания отсреща на улицата неописуем Форд. Единият бе доста по-висок от другия. Той бе и с няколко години по-възрастен, с оредяваща коса и малко шкембенце. По-младият носеше огледални очила и имаше много бели зъби — очевидно резултат от сериозната работа на зъболекаря му. И двамата не се вписваха в провинциалния Хармъни Коув. Официалните им костюми, скъпите вратовръзки, лъснатите им обуца ги издаваха, че са външни хора точно толкова ясно, колкото и фактът, че се насочиха право към Макс.

— Макс Форчън? — по-възрастният протегна ръка.

— Филип Санд. Това е моят колега Хамилтън Търнър. Представяваме хора, които много биха искали да ви видят в екипа ни.

— „Глоубъл вилидж пропъртиз“ — рече Макс. Търнър се усмихна, разкривайки красивите си зъби.

— Как отгатнахте?

— Чудех се кога ще се появите да разговаряте с мен.

— Макс погледна към входа на железарския магазин. От Бен нямаше и следа.

— Защо да не изпием по чаша кафе, докато очакваме приятеля ви? — предложи равнодушно Санд.

— Защо не? — сви рамене Макс.

Клио седеше мълчалива, с кръстосани по турски крака, положила ръце върху коленете си. Взираше се в жълтия кристал и искаше мислите ѝ да се съсредоточат. Този следобед, бе сама в стаята за медитация в „Космик хармъни“.

Не бе много наясно какво искаше да открие в усамотението си днес. Напоследък не бе имала кошмари. Но към три часа се почувства неуверена, объркана и неспокойна. След като това усещане не изчезна и след като си направи чаша от андромединия чай, Клио се качи на тойотата си и измина милята и половина около заливчето до „Космик хармъни“.

И сега, взряна спокойно в кристала, Клио разбра онова, което не бе искала да приеме преди. Истината бе, че разговорът ѝ с Кимбърли я бе разтревожил повече, отколкото ѝ се искаше да си го признае.

„Той се превърна в изключително придирчив колекционер.

Макс очевидно си има причини както да работи за вас, така и да ви прелъсти.

Физическото желание е пределът, до който Макс може да стигне в чувствата си към една жена.“

Клио затвори очи и вдиша дълбоко. Кимбърли грешеше относно Макс. Макс бе приятел на Джейсън, а Джейсън бе мил, състрадателен човек. Макс проявяваше търпение спрямо Сами. Онова, което бе казал на Бен, бе причината младежът да се върне при Триша и при останалите.

А когато Макс правеше любов, припомни си Клио, той даваше толкова, колкото и получаваше. Може би дори даваше повече. Клио бе наясно, че опитът ѝ бе съвсем ограничен, но инстинктът ѝ подсказваше, че Макс бе много щедър любовник. Инстинктът ѝ подсказа също, че, поне в леглото, той се нуждаеше от нея по начин, който не можеше да бъде описан с думи.

Тя отвори отново очи и се взря в светлината във вътрешността на жълтия кристал. Сексът не бе единственото нещо, което Макс желаше от нея. Бе петимен и за други неща, същите неща, с които тя бе отрасла

и които се бе заела целенасочено да възстанови след смъртта на родителите си. *Макс се нуждаеше от семейство.* Независимо дали знаеше това или не, той се нуждаеше от него. Разбира се тъкмо заради това се мотаеше в „Робинс Нест Ин“, макар да знаеше, че картините на Лътъръл не бяха тук.

„Той е робот. Блестящ, много умен и изключително полезен робот, но все пак робот.“

— Не — прошепна Клио.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Макс не бе робот. Но подозираше, че Кимбърли бе права, когато намекна, че Макс не знаел много за човешките връзки.

Клио премигна, освобождавайки се от омаята на медитацията. Вдиша отново дълбоко и излезе от позата, в която бе прекарала последния половин час.

Както винаги бе малко схваната от това, че тъй дълго бе стояла неподвижна. Отиде до редицата прозорци, които бяха високи от пода до тавана, и погледна навън, изненадана от спусналата се гъста мъгла. Време бе да се връща у дома. Скоро щяха да започнат приготвянията за ястията за вечеря, а и при малко късмет, сума народ щеше да се настани в хотела. Гъстите мъгли понякога караха по-предпазливите пътници да прекарат нощта в първата попаднала на пътя им странноприемница, вместо да продължат към местоназначението си.

Клио пое по пътеката към сградата, която някога бе главната в стария курорт, и една жена, облечена в роба, характерна за „Космик хармъни“, ѝ помахаша с ръка.

— Добре ще е да побързаш, Клио. Тази мъгла непрекъснато се влошава, докато не реши да се вдигне.

Клио вдигна ръка в знак, че е приела съвета.

— Тръгвам, Небюла. Не се безпокой за Андромеда и за останалите. Ако мъглата не се вдигне, могат да пренощуват в хотела.

— Разбира се, скъпа. Приятна вечер.

Клио кимна на малка групичка жени, които бързаха от закрития басейн към главната сграда. В отговор те ѝ помахаша с ръце. Някои лица ѝ бяха познати, други бяха гости, дошли да прекарат в дома няколко дни.

Когато стигна до паркинга, мъглата вече бе скрила отчасти дърветата, които обрамчваха пътя и от двете му страни. За щастие по

тесния път, който свързваше дома със странноприемницата, рядко имаше движение. Тя запали фаровете и внимателно излезе от малкия паркинг. Гъстата мъгла се виеше на валма пред нея и от време на време скриваше бялата разделителна линия. Когато стигна средата на пътя до странноприемницата, вече почти не виждаше очертанията на пътя. От средата на януари не бе имало толкова гъста мъгла в тази част на крайбрежието. Намали скоростта дотам, че запълзя като охлюв.

Тойотата обаче взе да намаля скоростта си и сама.

Клио натисна педала на газта. Никакъв отговор. Погледна таблото. Шокирана, забеляза, че бензинът ѝ бе свършил.

Това не можеше да бъде, помисли си обезпокоена тя. Беше напълнила резервоара миналата седмица. Или някой бе взел колата ѝ да си послужи, или някой бе източил бензина.

— По дяволите!

Разходката до дома се оформяше като доста студена.

Няколко минути по-късно, сгушена в ловджийско зелената си грейка, с фенерче в ръка, с ключовете на тойотата в джоба, тя излезе от колата и пое по пътя, придържайки се в края му. Оставаше ѝ да върви по-малко от миля, окуражаваше се тя.

Мъглата се бе превърнала в леденостудена сива плащеница. Обгръщаше всичко наоколо с призрачен покой. Клио се придържаше до банкета на пътя, ослушвайки се за шума на автомобилни мотори. Ако някой я настигнеше, той нямаше да може да я види, докато не я връхлети. Най-безопасно щеше да е да се отдръпне съвсем от пътя, ако чуеше шума на приближаваща кола.

Единственото, което чуваше, обаче, бе студената, безмилостна тишина.

Сивата мъгла се сгъсти още повече. Бързо настъпваше ранната вечер по северозападното крайбрежие. След половин час щеше да се стъмни съвсем.

Тя съсредоточи вниманието си изцяло върху евентуалния шум на приближаваща кола. Ала онова, което долови, бе тихото ехо от стъпки по пътя зад себе си.

Спря и се обърна. Мъглата бе непроницаема сива стена.

— Има ли някой там?

Стъпките спряха.

— Кой е там?

Клио измъкна малкото фенерче и го насочи в гъстата мъгла. Лъчът не можа да проникне по-дълбоко от метър и не освети нищо. Питайки се дали не бе ѝ си счуло, тя отново се обърна и закрачи още по-бързо по пътя. Остави фенерчето светнато, макар да не вършеше кой знае каква работа. Светлината му обаче някак си я окуражаваше.

Измина само няколко метра, когато отново чу стъпките по пътя. Спря се отново и се обърна:

— Кой е там?

Стъпките спряха. По гърба ѝ пробягаха тръпки, които нямаха нищо общо с времето. Изведнъж осъзна ясно, че лъчът на фенерчето само издаваше местоположението ѝ в мъглата. Щракна копчето и изгаси светлината.

Тъмната мъгла я обгърна.

Клио изобщо не се замисли за следващия си ход. Реагира инстинктивно — затича. Когато долови мекото потропване от гумените подметки на собствените си маратонки по пътя, я заля нова вълна на страх. Идиотка, помисли си тя. Сега издаваше местоположението си с този шум.

Спря се и се послуша. Стъпките зад гърба ѝ станаха по — отчетливи. Който и да бе преследвачът ѝ, той щеше да изскочи от мъглата всеки миг.

Обърна се и скочи към дърветата край пътя. Меката, влажна земя пое удара от стъпките ѝ. Който и да бе опитващият се да си играе на криеница, нямаше да може да я намери по шума.

Прокрадна се много внимателно през дърветата. Знаеше, че не бива да се отдалечава много от пътя. Ако изгубеше посоката в тази гъста сива супа, можеше да се лута из гората, докато не измръзне до смърт.

Застина на място, а стъпките по пътя безмилостно се приближаваха. Страхувайки се да продължи през храсталака, тя приклепна зад една гъста ела и спусна качулката на грейката си. Доволна бе, че якето бе тъмнозелено, вместо обичайното яркооранжево или червено.

Дано да преувеличавам, мислеше си тя. Молеше се стъпките да продължат по пътя. Усещаше в устата си привкуса на паниката. Разбра го веднага, въпреки че не бе изпитвала нещо подобно, ако не броим страшните ѝ кошмари преди почти четири години.

Стъпките сега бяха точно срещу нея. Спряха за миг. Тя затаи дъх. Няколко секунди по-късно, човекът, който и да беше, продължи по пътя си. Клио пое дъх чак когато престана да чува стъпките.

Минаха няколко минути, преди да вдигне качулката си. Изчака още няколко минути и чак тогава се изправи. Не посмя да светне фенерчето, докато търсеше пътя си към шосето. За миг си помисли, че бе сбъркала посоката. Шосето не бе там, където трябваше да се намира.

Сетне почувства чакъла под краката си. Обля я вълна на облекчение, след което се почувства слаба и изплашена.

Спря и се заслуша напрегнато. В далечината се чу тихото мъркане на модерен автомобилен двигател. Шофьорът караше бавно — или поради мъглата, или защото търсеше някого.

Клио понечи да се върне в гората, но в последния миг се поколеба. В приглушеното ръмжене на този мотор имаше нещо познато.

Само след няколко секунди зеленият ягуар на Макс се появи от мъглата като някакъв притаен хищник. Сведените надолу лъчи на фаровете пронизваха гъстата мъгла.

Клио включи фенерчето и замаха яростно с него. Светлинката затанцува из сивата мъгла.

— Макс, спри — изкрещя тя. — Аз съм.

Ягуарът спря веднага. Вратата на шофьора се отвори рязко и Макс излезе, стиснал бастуна си. Клио не можеше да види изражението на лицето му, но усети стоманената нотка в гласа му.

— Клио? Какво, за Бога, правиш?

— Вървя към дома — Клио се затича към него. — Макс, никога през живота си не съм се зарадвала повече на някого. Толкова се боях...

Хвърли се на гърдите му и се прилепи към него като лишей към дънер. Макс изсумтя при удара, но запази равновесие, като се подпря с една ръка на вратата. С другата си ръка я прегърна и я притисна.

— Какво се случи? — попита сурово той. — Добре ли си?

— Някой ме следеше. Така поне си мисля — Клио усети, че бе останала без дъх и тонът ѝ бе изнервен. — Чух стъпки в мъглата. Мисля си, че бяха стъпки. Някак си отекваха. Нямахме никакъв друг

шум и... о, Господи, Макс, не съм съвсем сигурна, че съм ги чула. Но все пак се скрих сред дърветата. А сетне дойде ти.

Ръката му я притисна по-силно.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да, да, добре съм. Само малко треперя — Клио се опита храбро да се вземе в ръце. — Съжалявам, държа се като идиотка, нали?

— Не, държиш се като силно изплашен човек.

Клио се стегна, но не намери сили да се откъсне от успокояващата топлина на ръката му. Намери в джоба си кърпа и издуха носа си. Сетне пое дълбоко дъх.

— На колата й свърши бензинът — рече тя с, както мислеше, твърд, овладян глас. — Само че това не биваше да стане, защото току-що бях напълнила резервоара. Тръгнах пеш към дома. Сетне чух стъпки. Извиках. Никой не отвърна. Махнах се от пътя, докато, който и да бе онзи, не премина. Това комай е всичко. Не знам защо се стреснах.

Макс прекъсна обърканите й обяснения.

— Къде е колата ти?

— Някъде натам. Не е далеч — и Клио махна с ръка към пътя зад себе си. — Мисля, че някои хлапета сигурно са източили бензина ми.

— Ще се погрижим за колата по-късно. Сега искам да те отведе у дома. Силвия, Триша и останалите вече се тревожат.

Макс отвори вратата на ягуара и я настани в топлото купе.

— Съжалявам, че всички са разстроени — промърмори Клио, докато се настаняваше на топлата предна седалка. Посегна към колана. — Наистина се чувствам малко глупаво. Сигурна съм, че станах жертва на собственото си въображение.

— Може би — Макс седна до нея и запали двигателя. Включи на скорост и ягуарът излезе на пътя.

— Няма ли да завиеш и да караш към хотела? — попита Клио.

— Искам да се уверя, че колата ти е достатъчно встрани от пътя. Не бих искал някой да се блъсне в нея.

Клио не възрази.

След малко фаровете на ягуара осветиха призрачните форми на обвитата в мъгла тойота.

— Дай ми ключовете си.

— Какво ще правиш? — попита Клио, докато му ги подаваше. — Не можеш да я запалиш. Няма бензин.

— Искам само да я огледам набързо. Ще се върна веднага.

— И това ли е част от чисто мъжките работи?

Макс затвори вратата, без да благоволи да ѝ отговори. Клио го гледаше как отиде до тойотата, отключи вратата и седна зад волана. Очакваше моторът да избръмчи и да изгасне, но Макс изобщо не опита да го запали. Просто си остана зад волана и то май доста време. Тя не виждаше какво прави той.

Тъкмо когато се гласеше да излезе от ягуара, вратата на тойотата отново се отвори. Видя, че той държеше в ръка лист хартия. Безпокойството ѝ отново се възроди.

Вихрушка от мъгла нахлу в ягуара, когато Макс отвори вратата.

— Намерих това на шофьорската седалка — докато подаваше бележката на Клио, очите му бяха напрегнати и сериозни. — Предполагам, че не е било там, когато си оставила колата и си тръгнала пеш към странноприемницата.

Клио прочете напечатаното на машина съобщение:

„Първата Клеопатра е била курва. Тя е получила заслужена смърт.“

[1] Fortune — сполука, щастие. — Б.пр. ↑

— О'Райли, не искам повече да чувам, че нямаш резултати — гласът на Макс, като говореше по телефона, бе нисък и груб. Седеше зад малкото писалище в мансардната стая. Бастунът му бе опрян на облегалката на стола. — Знам вече, че не си открил нищо интересно, като си прекарал тези имена през компютрите си. Казвам ти, че ни е необходим коренно различен подход към тая история.

Последва къса, напрегната пауза, по време на която Макс изслуша онова, което приятелят му отвърщаше.

Клио седеше в средата на леглото му, обвила с ръце коленете си. Още бе напълно облечена и й бе студено, макар стаята да бе приятно топла. Макс я бе отвел в стаята си, още щом пристигнаха в странноприемницата. Като пресичаха фойето, той каза на Силвия, Бен, Триша и останалите, че ще им обясни всичко по-късно. Клио започваше да се дразни, защото знаеше, че семейството долу се тревожеше.

— Точно така, по всичко личи, че бележката звучи като заплаха за убийство — рече Макс. Той стисна челюсти, а Клио потрепери. — Не, не знам тук да се е случило нещо, което да провокира някой местен ненормалник. Да, ще я държа под око. Не, отсега нататък тя няма да ходи никъде сама.

Клио отвори уста да протестира срещу това изявление, но Макс изглеждаше толкова мрачен и решителен, че отново я затвори.

— Да, и аз мисля, че случаят се нуждае от малко по-задълбочено разследване — рече Макс, без да си прави труда да прикрие сарказма си. — И не искам да бъде забутан на най-горната лавица. Искам работа на най-високо равнище. Добре. Ще се видим утре по някое време. Гледай да дойдеш преди обяд, О'Райли.

Той затвори телефона и погледна замислено Клио.

Тя облиза долната си устна.

— Какво каза мистър О'Райли?

— Каза, цитирам: „Винаги си искал работа на най-високо равнище, кучи сине“.

— О — усмихна се тъжно Клио, — обзалагам се, че и я получаваш. Не е необходимо да бъдеш груб с мистър О’Райли. Убедена съм, че прави всичко възможно.

— Не бях груб, а *твърд*. Досега не е представил никакви резултати.

— Откри Бен.

— Това няма нищо общо с другия случай — Макс замлъкна замислен и сетне продължи — Поне аз си мисля, че е така.

Клио се напрегна, обезпокоена от тона му.

— Разбира се, че няма. Как би могло да има?

— Проклет да съм, ако знам. В момента изобщо не разбирам нищо — Макс грабна бастуна си и се изправи. — Хайде, слизаме долу да съобщим на останалите какво става.

— Макс, казах ти, че не искам всички да се безпокоят за станалото.

— Твърде зле. Ще трябва да се пообезпокоят. Ще направя тъй, че всички да се разтревожат.

Клио се намръщи.

— Мисля, че това трябва да остане между двама ни.

— Искам всички от семейството да знаят какво става, за да те държат под око.

— Ще се чувствам като затворничка.

— В това се състои идеята ми — Макс пресече стаята, наведе се и я хвана за ръката. Дръпна я леко и я изправи от леглото. — Хайде да вървим.

— Искам също да ти напомня, че тук управлявам *аз* — Клио отиде до вратата и я отвори с предизвикателна рязкост. Беше далеч по-лесно човек да се чувства предизвикателен, когато се намираше в безопасност, помисли си тя. — Не си спомням да съм ти давала разрешение ти да поемеш нещата.

— Може да ти се е изплъзнало от паметта — Макс я поведе от стаята. — Напоследък си доста заета.

— Макс, това не е шега.

— За Бога, Клио, няма нужда да ми го казваш. Днес хубавичко ме изплаши. Между другото, не се безпокой, ако поема нещата в свои

ръце за няколко дни. Бива ме в тая работа.

— И Кимбърли каза същото.

— Щом стана дума за Кимбърли, тя кога си тръгна?

— Веднага след като си побъбрихме сладко на плажа.

— И за какво си говорихте? — Макс я помъкна по стълбите на втория етаж.

— Повечето време — за теб.

— Темата ми се вижда скучна.

— Мога да те уверя, Макс, ти никога не си скучен.

Стигнаха до първия етаж. Силвия ги изгледа иззад рецепцията. Видя първо напрегнатото лице на Макс, а сетне погледна разтревожена Клио.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Не — отвърна Макс. — Всичко не е наред. Извикай останалите. Искам след пет минути всички да са в кухнята.

Клио извъртя очи.

— Честно казано, Макс, май отиваш твърде далеч.

Но Силвия вече заобикаляше бързо тезгяха.

— Ще кажа на всички.

Клио хвърли гаден поглед на Макс и видя как Силвия хукна по коридора.

— Никой не препуска така, когато аз наредя.

— Разликата е в стиловете ни на управление — обясни й Макс.

— Ти управляваш чрез метод, който най-често се нарича стил консенсус.

— А твоят стил как се нарича? — Клио блъсна кухненската врата. — Диктаторски ли?

— Не се присмивай. Той действа.

— Откъде го усвои?

— От Джейсън.

— Не ти вярвам — заяви Клио. — Струва ми се, че ти пасва по природа.

Един по един всички се събраха в кухнята. Сами бе стиснал ръката на майка си, а очите му бяха широко отворени, когато разбра колко сериозно бе поведението на възрастните.

— Не мисля, че и Сами трябва да се въвлича във всичко това — прошепна Клио с неудобство. — Ще се изплаши.

— Той е част от семейството — рече Макс. — Вече знае, че нещо се е случило и, ако не му кажем какво е то и че владеем положението, тогава ще се изплаши. А така ще се чувства част от групата и ще знае, че са предприети мерки. Това ще го окуражи.

— Откога стана специалист и по детска психология? — попита Клио.

Макс я погледна.

— И аз съм бил някога дете.

— Трудно ми е да повярвам.

— Не се учудвам. И на мен ми е трудно.

Клио наблюдаваше израженията на лицата на приятелите си, докато се събираха около масата в сепарето. Андромеда, Дейстар, Триша, Бен, Силвия и малкият Сами, всичките я гледаха с дълбоко безпокойство. Сетне се извърнаха и погледнаха с очакване към Макс.

Той обви с две ръце дръжката на ястребовия си бастун. Огледа изпитателно семейството.

— Някой заплашва Клио заради книгата, която е написала — рече той.

Всички зяпнаха Клио.

— Господи Боже, не мога да повярвам — рече тихо Андромеда. — Клио? Добре ли си?

— Да, Андромеда — рече успокоително Клио. — Нищо ми няма. Макс надува доста нещата.

Бен прегърна Триша през рамо и се намръщи.

— Какво става тук? — попита той Макс.

— Да не би някой да е обидил Клио? — попита развълнуван Сами.

Макс сведе поглед към него.

— Не — рече тихо той. — И никой няма да й причини болка. Ние всички ще я държим под око.

— Дори и ти? — попита Сами.

— *Особено аз* — рече Макс.

С нарастващо чувство за нереалност Клио изслуша как Макс обясни накратко случилото се на останалите. Всички внимаваха много. Очевидно виждаха в Макс лидера в тази криза. Никой не оспори първенството му.

На Клио ѝ хрумна, че Макс вече се бе превърнал в много важна част от семейството. Днес той дори бе започнал да оспорва собствената ѝ роля като глава на клана. Разбра, че ѝ предстоеше да направи някои промени, ако Макс останеше в „Робинс Нест Ин“. В един миг на тъжно просветление Клио изведнъж осъзна защо Кимбърли и нейното семейство бяха отказали да дадат на Макс място в борда на директорите. Защото бързо-бързо той щеше да поеме управлението в собствените си ръце.

Да формира съдружие с Макс щеше да представлява интересно предизвикателство, помисли си Клио. Наблюдаваше, впечатлена, въпреки желанието си, как Макс овладя напълно ситуацията в кухнята и успя да вдъхне увереност на всички, включително и на Сами.

— О'Райли пристига утре — завърши Макс. — Той е първокласен детектив. Ще поиска да разговаря с всички, включително и с нас.

— Но ние не знаем нищо за тези странни инциденти — рече нещастна Андромеда. — Какво бихме могли да му кажем?

— Просто отговаряйте на въпросите му — посъветва ги Макс. — О'Райли си знае работата. Междувременно всички също ще си имаме своя работа. От сега нататък Клио няма да напуска сама странноприемницата. Ясно ли е? Искам с нея да има човек всеки път, когато пристъпи прага на външната врата.

Клио се надигна и се опита слабо да протестира.

— Макс, нещата отиват твърде далеч. Ще бъда внимателна, обещавам.

— Като днес следобед ли? — попита рязко той.

Тя го изгледа ядно.

— Не знаех, че нещата ще се усложнят толкова.

— Точно така — Макс се обърна към останалите и ги изгледа с вида на командир, който изпраща войските си в битка. — Всички наясно ли са с това? Клио няма да напуска сама странноприемницата.

— Ясно — рече Бен. — Ще я държим под око.

Силвия кимна.

— Не се безпокой, ще се погрижим да не остава сама.

— Ами ако реши да излезе сама? — попита Сами.

Макс повдигна едната си вежда.

— Ако видиш, че Клио не слуша, идваш и веднага ми казваш. Разбра ли?

— Тогава ще я затвориш ли за известно време в стаята ѝ? — попита съвсем сериозно Сами. — Мама така прави, като ми е много ядосана.

— Може и така да направя — отвърна Макс. — Само че ще я накарам да иде в моята стая вместо в нейната.

Кой знае защо този отговор накара Сами да избухне в смях.

— Уф! — рече тихо Клио. — Ще лудна.

Триша ѝ се усмихна.

— Не се безпокой, няма да те оставим да луднеш сама.

Навсякъде бе потънало в кръв. Толкова много кръв. Килимите бяха подгизнали в кръв, стените бяха изпръскани. Роклята на майка ѝ също бе подгизнала, а под главата на баща ѝ кръвта бе образувала локвичка. Толкова много кръв. Призля ѝ от миризмата. При вида ѝ едва не полудя.

Клио отвори уста да извика и разбра, че нямаше глас. Опита се да избяга от зловещата стая, но разбра, че не можеше да помръдне. Беше попаднала в капан.

— Клио, Клио, събуди се. Сънуваш.

Гласът на Макс разсече паяжините на ужаса, от които бе изтъкан кошмарът на Клио. Тя отвори очи и видя неясните му очертания над себе си. Ръцете му бяха на раменете ѝ и я приковаваха към възглавницата. Реалността бавно изплува из червената мъгла, която бе обвила мозъка ѝ. Беше в безопасност, в мансардната стая с Макс. Не бе сама.

За пръв път не се събуждаше сама от кошмара.

— Макс?

— Няма нищо, Клио. Тук съм.

— О, Господи! — тя затвори очи и вдиша няколко пъти дълбоко, досущ както когато медитираше. — Съжалявам. Тези сънища не ми се явяват често, но когато това стане, малко буйствам.

— Какви сънища?

Макс пусна раменете ѝ, но не се отдръпна. Остана си на място, покрил наполовина тялото ѝ със собствената си тежест.

— Не ми се говори за тях. Опитях с терапевта. Но като говоря за тях, нещата само се влошават.

Раменете на Клио потрепериха под тежестта на Макс. Топлината и силата му я обгръщаха в един уютен и безопасен рай. Тази вечер не бе сама. Макс бе с нея. Тя тихичко изпъшка и обгърна с ръце врата му. Сетне притисна лице в рамото му и остави сълзите си на воля.

Макс не каза нищо. Просто я притискаше и я остави да плаче, докато бурята не премине. Когато всичко свърши, той продължи да я държи сгушена в себе си. Ръката му нежно милваше нейната.

— Родителите ти ли? — попита най-сетне той.

— Да — Клио се поколеба. — Аз ги намерих първа. Понякога ги сънувам.

— Боже мой, Клио! — Макс продължи нежно да я гали. — Толкова ми е мъчно...

— Така е с години. Но сънищата, когато ги имам, невинаги са толкова лоши. Терапевтът ми казва, че ще се появяват от време на време през целия ми живот, особено ако съм в положение на стрес.

— В каквото си сега, благодарение на този, който и да е той, който подхвърля тези бележки — гласът на Макс стържеше с едва потиснат гняв. — Очаквам с нетърпение да пипна този негодник.

— Макс?

— Да?

— Благодаря ти, че ме потърси този следобед.

— Следващия път проверявай показанията за горивото.

Клио се усмихна кисело.

— И баща ми казваше това.

— Какво? Да проверяваш горивото ли?

— Не, четеше конско на майка ми, след като кризата отmine. Сякаш се ядосваше първо на нас, че сме загазили. Спомням си, че веднъж откраднаха портмонето на майка ми. Сетне татко ѝ мели на главата, че не била достатъчно предпазлива.

— Ядосвал се е на себе си, а не на нея — рече тихо Макс. — Плашело го е това, че не е бил в състояние да я защити.

— Така казваше и мама.

— Когато мъжете се изплашат, те обикновено избухват в ярост.

— Мъжки работи, така ли?

Макс се усмихна кротко в тъмнината.

— Навярно.

Клио се сгуши още повече.

— Макс, има едно нещо, за което отдавна искам да те попитам.

— Надявам се, че не се отнася до отношенията ми с Кимбърли — предупреди я той. — Защото наистина не ми се говори за това повече.

— Не е за това — Клио сбърчи нос. — Казах ти, че Кимбърли и аз вече проведохме дълъг разговор на тази тема.

— Защо трябва жените винаги да се сбират и да говорят за връзките си с мъжете? — попита с отвращение Макс.

— Кой знае! Предполагам — женски работи. Можеш ли да си признаеш, че мъжете никога не говорят за връзките си с жени?

— Никога — рече Макс. — Мисля, че това противоречи на правилата или нещо от сорта.

— Глупости на търкалета! Няма значение. Това, което искам да узная, е дали вчера си събра багажа и го сложи в колата, преди да тръгнеш да търсиш Бен?

Макс не помръдна.

— Мислех си, че не мога да остана повече, ако не доведе Бен със себе си.

Това не бе отговорът, който Клио бе очаквала. Обърна се настрана и се облакът, за да погледне Макс. В тъмното бе трудно да види изражението му.

— Какво искаш да кажеш? Какво общо има Бен с това дали ще останеш при нас или не?

Макс я погледна, присвил очи.

— Да се върна без Бен означаваше, че съм се провалил.

— Е, и?

Макс прокара леко пръсти през косата ѝ.

— Знаех колко много всички разчитаха на това, че ще успея да убедя Бен да се върне. Знаех, че шансовете ми са малки, макар повечето да не бяха наясно с това. Предполагах, че изобщо нямаше да успея.

— Е, и?

Макс сви рамене.

— Не бях сигурен какво щяхте ти и останалите да изпитвате към мен, след като се проваля тъй лошо.

Клио бе ужасена.

— Да не искаш да ми кажеш, че не бихме искали да останеш при нас, само защото не си успял да доведеш Бен?

Погледът на Макс бе непроницаем.

— От опит знам, че хората желаят присъствието ти, докато можеш да сториш нещо за тях.

— По-голяма глупост не съм чувала — Клио бе поразена от една неочаквана мисъл. — В „Кързън интернешънъл“ така ли стояха нещата?

— Така стояха нещата през по-голямата част от живота ми. „Кързън“ не бе изключение.

— Не мога да повярвам, че Джейсън е водел бизнеса си по такъв начин.

— Не бих желал да разсейвам илюзиите ти за Джейсън Кързън. Но мога да ти гарантирам, че той не управляваше „Кързън интернешънъл“ с този сладък стил консенсус. Той бе едно кораво копеле.

— Джейсън винаги би дал на хората втора възможност. Знам, че е така.

Макс леко се усмихна.

— Понякога, когато обстоятелствата позволяваха и ако той се нуждаеше от провалилия се човек достатъчно, за да го задържи. Но при Кързън рядко се, случваше да даде втора възможност. А понятие като трета такава не съществуваше.

— Но ти си се разбирал с него.

— Внимавах да не се провалям, когато вършех работа за Джейсън.

Клио го докосна по ръката.

— Да не би да искаш да кажеш, че Джейсън би те изритал, ако по някакъв начин го подведеше?

Макс се поколеба.

— Нека приемем, че не съм искал да подлагам това на проверка.

Клио обхвана лицето му с длани.

— Това е ужасно. Как си могъл да живееш с такова постоянно напрежение?

Макс искрено се развесели от загрижеността ѝ.

— Свикнал съм. Номерът е в това, че не се провалям често.

Клио изумена поклати глава.

— Да, предполагам, че е така. Но си мислеше, че си се провалил, когато се върна у дома без Бен, нали?

— Да.

Тя се усмихна тъжно.

— Мъчно ми е, че си се чувствал по този начин. Нямах представа, че дали си добре дошъл тук, си смятал, че е зависело от това дали ще доведеш Бен или не. Но трябва да си призная, че се чувствам малко облекчена от обяснението ти.

Макс погледна изпитателно лицето ѝ.

— Защо?

— Защото бях дошла до собствено заключение относно това, че бе събрал багажа си, преди да тръгнеш.

— И какво бе то? — попита Макс.

Клио наведе глава и леко го целуна по устните.

— Обещай, че няма да се смееш.

— Обещавам.

— Мислех си, че е възможно да си си тръгнал, защото най-сетне си разбрал, че не знам къде са картините на Лътъръл.

Погледът на Макс стана свиреп.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Мислех си, че се интересуваеш единствено от картините — усмихна се развълнувана Клио. — Мина ми през ума, Макс, че си ме прелъстил, за да видиш дали би могъл да ме накараш да призная къде съм скрила платната. Старата ти дружка Гарисън Спарк наля още масло в огъня, като каза, че си бил в състояние да използваш и такава тактика.

Пръстите на Макс рязко се свиха на кръста ѝ. Тъмните му мигли заслоняваха очите му.

— И *ти* повярва в това?

— След като се люби с мен и за последно ме попита за картините. Не си ли спомняш? Каза нещо от сорта: „Ти наистина не знаеш къде са тези картини, нали?“

— Клио, аз ти казах, че ще се върна.

— Така е — призна тя.

— Но ти не ми повярва, нали?

— Не знаех в какво да вярвам. Единственото, което ми оставаше, бе да стискам палци и да се надявам да се върнеш — със или без Бен.

Макс я гледаше напрегнато.

— Клио, какво ще кажеш, ако река, че ми е хрумнало, че прелъстяването е най-лесният начин да разбере дали ми казваш истината за платната на Лътъръл?

Тя се ухили.

— Ще кажа, че ме дразниш.

— Така ли мислиш?

— Да — тя докосна с връхчето на пръста си устните му. — И двамата знаем, че не ме прелъсти, само за да узнаеш къде са картините. Ако това бе всичко, което желаше от мен, нямаше да откриеш Бен и да го уговориш да се върне. И никога нямаше да се върнеш в странноприемницата. Така ли е?

Макс стисна силно ръката ѝ. Целуна леко китката ѝ от вътрешната страна. Целувката бе невероятно нежна, почти почтителна.

— Май си права.

— И преди да си рекъл още нещо, нека ти напомня, че не ти е работа да ми четеш конско относно липсата ми на доверие в теб.

— Така ли?

— Така — Клио скръсти ръце на гърдите му. — Ти сам прояви същата липса на доверие в мен и в останалата част от семейството. Не мога да повярвам, че не си разбрал, че искаме да се върнеш, независимо дали си успял или не. Ние те обичаме, защото си ти, Макс, а не защото имаш репутацията, че никога не се проваляш.

— Че рядко се провалям — Макс придърпа лицето ѝ и я целуна с първична страст. Когато я пусна, очите му блестяха — сурови и силни.

Клио тихо се усмихна.

— Предполагам, че и двамата научихме нещо за другия след всичко това, нали?

Ответната усмивка на Макс бе гарнирана с ленива чувственост.

— Е, аз се убедих, че не криеш моите картини. Още първата вечер, когато се запознах с теб, разбрах, че или си най-страхотният противник, който съм срещал или... Няма значение.

— Какво искаш да кажеш с това *няма значение*! — понадигна се Клио. — Довърши си изречението.

— Или че си най-красивата, най-сладката, най-невинната жена, която съм срещал — заключи лицемерно Макс.

Клио го изгледа ядосана.

— Първоначално нямаше намерение да кажеш това, нали? Какво всъщност си помисли първата вечер? Че ако не съм изключително хитра, значи навярно съм не особено умна? Това ли си помисли?

— Не помня какво точно съм си помислил първата вечер. Случиха се прекалено много неща — Макс я обърна по гръб и легна до нея. Отвори чекмеджето на нощното шкафче и бръкна в него.

— Какво правиш? — попита Клио, опитвайки се да разбере какво измъква от чекмеджето. — Какво е това? Прилича на шал?

— Точно шал е — Макс разтърси големия жълто-син квадрат от коприна.

— Какво ще правиш с него?

— Ще опитам нещо, което прочетох в глава пета или шеста на „Огледалото“.

Макс хвана срещуположните ъгли на шала и направи от плата стегнато, тънко въже.

Очите на Клио се разшириха с първите тръпки на вълнението, които преминаха през нея.

— Макс, няма да го направиш.

Очите му грееха с топло, секси веселие.

— Отпусни се, Клио. Знаеш, че рядко се провалям, нали?

— Да, знам го, Макс, но... — Клио изведнъж се почувства възбудена.

Макс бавно вдигна ръба на целомъдрената ѝ, щампирана на цветя роба до кръста ѝ. Сетне прекара жълто-синия копринен шал между буталките ѝ и го извади отпред, между бедрата ѝ. Леко го дръпна, докато се обтегна.

— Макс!

Клио усети как копринената материя си намери мястото в най-горещите и влажни местенца на женската ѝ плът. Сграбчи чаршафа.

Макс стегна шала още повече, докато той не се впи в деликатната пъпка, скрита в триъгълника от тъмни косми. Клио остана без дъх от усещането. То бе усещане на върховно мъчение, досущ както си го бе представяла, когато бе писала сцената в „Огледалото“.

Когато Макс допълни оригиналната сцена и използва устата си, за да овлажни коприната между краката ѝ, Клио сякаш се разпадна в ръцете му.

Знаеше, че Макс я гледаше с възхита, когато се отдаде на оргазма си. Кой знае защо от това последните ѝ сладки конвулсии бяха още по-изтънчено вълнуващи.

Доста време след това Макс отвори едното си око, за да види, че Клио бе седнала в леглото и се бе надвесила над него. Бе замислена и люлееше жълто-синия шал.

— Какво си си наумила да правиш с това нещо? — попита сънливо той.

— Експеримент, Човек никога не знае. Може би някой ден ще напиша продължение на „Огледалото“ — и Клио започна да го обвива с шала. — От мъжка гледна точка.

Макс се усмихна. Сетне, когато наскоро задоволеното му тяло реагира на нежния допир на коприната, той пое дълбоко дъх.

— Звучи примамливо.

— Да, мисля, че ще стане интересно.

Телефонът иззвъня, тъкмо когато Клио бе започнала да прави наистина творчески изпълнения с шала. Като пресягаше за телефона на нощното шкафче, Макс изруга.

— Говори Форчън.

— Макс? — гласът на Джордж бе по-буден отвсякога. — Аз съм, Джордж. От рецепцията.

— Какво се е случило, Джордж?

Клио спря да връзва сгънатия шал на панделка около изключително твърдата част от анатомията на Макс. Наведе се през него и затърси с ръка очилата си върху шкафчето. Когато мекият ѝ корем натисна декорираната му мъжественост, Макс изпъшка.

— Тук има един мъж, който казва, че те познава, Макс. Казва, че иска веднага да говори с теб. Заплашва да направи всичко на пух и прах, ако не слезеш долу.

Макс се изправи и се облегна на възглавниците.

— Кой е той?

— Казва, че името му било Рорк Уинстън.

— По дяволите, само това ми трябваше. Слизам веднага.

Макс блъсна слушалката върху вилката. Посегна за бастуна, опрян на стената.

— Какво се е случило? — попита Клио. Тя вече бе станала от леглото и търсеше джинсите си.

— Дошъл е Уинстън.

Макс стана от леглото и отиде до гардероба.

— Мъжът на Кимбърли ли?

— Точно той.

Макс започна да вдига панталоните си, но спря, когато забеляза копринения шал, завързан сръчно на отпусната панделка. Внимателно го свали.

— Какво търси тук?

Клио бързо закопча си блузата си.

— Откъде, по дяволите, мога да знам! Може би търси Кимбърли.

Макс хвърли шала настрани с искрено съжаление.

— И защо ще пита за теб?

Макс повдигна едната си вежда.

— Проклет да съм, ако знам. Но скоро ще разберем.

Слезе по стъпалата, следван плътно от Клио. Когато влезе във фойейето, веднага разбра, че предстоеше беда.

Рорк Уинстън, с патрициански черти, добре облечен и обикновено преливащ от високомерие, произтичащо от старото богатство и солидните семейни връзки, сега бе обзет от засилваща се ярост.

Когато Макс влезе в помещението, той се завъртя на място.

— Форчън, кучи сине, къде е жена ми?

— Не знам — рече спокойно Макс. — Не е тук.

— Лъжеш — Рорк тръгна срещу него със свити юмруци. Симпатичното му лице бе пламнало от ярост. — Тук е. Знам, че е тук. Ти си я уговорил да дойде с теб, нали? Спиш с жена ми, копеле такова.

— Успокой се, Уинстън — каза Макс.

— И откъде ти хрумна, че ще ми се изплъзнеш, след като имаш любовна връзка с жена ми? — Рорк с бързи крачки стопи дистанцията помежду им.

— Престанете — извика изплашена Клио. — Макс няма любовна връзка с Кимбърли.

— Да, да, сигурно няма — тонът на Рорк се повиши. — Още от началото искаше да тури ръка върху „Кързън“. Сигурно смята, че един от начините да го постигне, е като прелъсти Кимбърли.

— Не е вярно — рече Клио. Тя се обърна към рецепцията и се взря ядосана в Джордж. — Ти си нощният администратор, Джордж, направи нещо.

Джордж я погледна безпомощно и сетне удари звънеца на плота. Очевидно доволен от това решително действие, той го удари отново.

— О, за Бога! — измърмори Клио.

Рорк се спря на половин метър от Макс.

— Ти не я обичаш. Никога не си я обичал. Просто се опитваш да я използваш. Но проклет да съм, ако ти позволя да го сториш.

И той замахна яростно.

Тя скочи пред Макс в мига, когато юмрукът на Рорк се стоварваше върху целта си.

В последния момент Макс разбра, че ударът щеше се поеме от Клио. Грабна я за рамото и я отмести настрани, извън обсега на юмрука на Рорк. За нещастие този маньовър не му даде време да използва бастуна за самоотбрана. Вместо това той се изпречи точно на пътя на юмрука.

Клио се препъна и падна. Опитвайки се да я предпази, Рорк в последния миг се помъчи да спре удара си. Но бе твърде късно. Пестникът му попадна в челюстта на Макс.

Той залитна, изгуби равновесие и се строполи върху плота на рецепцията. Докато се свличаше на пода, видя, че Клио посягаше за вазата, която бе в ъгъла. Грабна я с две ръце, прицелена в главата на Рорк.

Макс не знаеше да се смее ли или да плаче. Не бе свикнал някой да му се притичва на помощ. Това бе една приятна новост, но всичко си имаше предел. Ако нещата продължаха в същото темпо, някой щеше да пострада.

— Остави вазата, Клио — Макс седна на пода, подпря се на рецепцията в поза, която, надяваше се той, изглеждаше достатъчно драматична. Изпъшка и опипа внимателно челюстта си. — Предавам се, Уинстън, ти си победителят.

Рорк се надвеси над него, дишаше тежко.

— Копеле...

— Не смей да го докоснеш — каза Клио. — Разкарай се от него — тя остави вазата и се втурна към Макс. — Той не спи с жена ти.

— Откъде знаеш? — попита Рорк.

— Знам, защото спи с мен — Клио докосна нежно лицето на Макс. — Така ли е, Макс?

— Точно така — рече Макс.

Шумът от стъпките на тичащ човек над главите им накара всички, включително и Джордж, да отправят погледи към стълбището.

Бен с тропот се спусна по стълбите. Косата му бе разрошена, а ризата — разкопчана. Опитваше се тичешком да закопчае джинсите си. Зад него тичаше Триша. Докато се спускаше по стълбите, се опитваше да завърже пояса на робата си.

Силвия и Сами завършваха шествието. И двамата бяха по нощници. Сами се прозяваше.

— Какво става тук? — Бен бързо огледа мизансцена във фойето. — Клио? Макс? Добре ли сте?

— Не — рече Клио.

— Да — отвърна Макс, пренебрегвайки я. — Позволете ми да ви представя Рорк Уинстън. Той е съпруг на Кимбърли. Останал е с погрешното впечатление, че прекарвам нощта с жена му.

Бен изглежда яростно Рорк.

— Няма начин, човече! Макс не е забъркан с жена ти. Той и Клио са нещо като семейни, ясно ли е?

— Вярно ли е? — попита Рорк с хладна невяра.

— Дяволски вярно — рече авторитетно Бен. — Всъщност, те възнамеряват да се оженят.

— О, Бен... — започна предпазливо Клио.

Бен не й обърна внимание.

— Нали така, Макс?

Макс винаги съзираше повратния момент в мига на появяването му.

— Точно така.

12

— Добре де, ние май изнасилихме малко събитията — рече Бен.

— *Ние* ли?

Макс погледна тръбната сглобка, която се намираше на не повече от десетина сантиметра над главата му. Не бе в настроение, но тази сутрин то нямаше нищо общо с факта, че лежеше по гръб под мивката в банята на стая 101.

— Е, аз поизбързах със съобщението — призна Бен.

— Така ли мислиш? — капка вода от течащата тръба улучи Макс по челото. — По дяволите!

— Чакай малко сега, Макс, снощи трябваше да се действа бързо. Онзи тип Уинстън бе наистина бесен. Изглеждаше готов да разпердушени целия хотел.

— Подай ми другия ключ.

— Виж сега, знам, че те удари, но ударът не бе чак толкова тежък — Бен се наведе и сложи ключа в ръката на Макс. — Освен това, обзалагам се, че ти сам се изпречи пред юмрука му.

— Не съм се изпречвал. Подай ми парцал.

— Сигурен ли си? — Бен клекна и подаде на Макс парче стар, оръфан пешкир. — Той не е бияч. Прекалено е мек. Не можеш да ме убедиш, че те е изненадал с някой пилешки удар.

— Не можах да го избегна, защото бях прекалено зает да избутвам Клио настрани — рече важно Макс. Той избърса капещата сглобка с парцала и нагласи новия ключ.

— Тъй ли? И как стана така? — Бен изгледа намръщено сглобката. — Мислех си, че нарочно си поел удара, та Клио да изпита жал и да се върти около теб. Което и направи.

— Но не за дълго.

Макс стисна здраво дръжката на ключа и затегна сглобката с безмилостна сила.

Фактът, че Клио снощи не се въртя край него много дълго, след като разбра, че не бе пострадал много, бе една от причините за лошото

настроение на Макс тази сутрин. Тя не само не бе приела ролята на ангел хранител за повече от няколко минути, но и не се върна в стаята му, след като бъркотията приключи. Нито пък го покани той да иде в нейната.

Клио си бе възвърнала професионалния апломб на съдържателка почти веднага. Изправи се от падналия Макс, настани объркания Уинстън в една от най-добрите стаи на хотела и изпрати всички да си лягат. Сетне се върна в стаята си, без дори да целуне Макс за лека нощ.

— По-полека, че ще скъсаш сглобката — предупреди го Бен.

— Да не искаш да ме смениш?

— Не, няма нужда. Сумати течащи тръби съм поправил. Знам как става. А ти трябва да трупаш опит, нали така?

— А ти пък трябва да ми помагаш с умни съвети, нали?

— Хей, но ти се справяш добре, бе, човече! Истински природен талант. Както и да е, за снощи...

— Какво за снощи! — Макс огледа сглобката. От нея се процеждаше нова капка вода.

— Ами, знам, че поизсилихме нещата с това съобщение, че ти и Клио ще се жените.

— Да — Макс завъртя още веднъж ключа. — Ти избърза.

— Но ти всъщност не възнамеряваш да не се жениш за нея — обяви искрено Бен.

— Така ли?

Бен се намръщи.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Може би означава, че искам да замина за няколко дни и да поработя в бензиностанция, докато обмисля нещата.

Макс избърса отново сглобката. Изглеждаше суха.

— Хайде, Макс, това е евтин номер. И двамата знаем, че няма да изчезнеш като мен. Не си изплашен.

— Не, не съм, но Клио май е. Пусни водата.

— А?

— Казах ти да пуснеш водата.

— Това го чух — Бен стана и се надвеси над мивката. Водата зашуртя в нея. — Защо мислиш, че Клио се бои?

— Нали я видя снощи — Макс следеше дали тръбата ще прокапе отново. — След като се убеди, че не умирам, тя се справи блестящо с

ролята на човек, за когото изобщо не съществувам. Нямахте търпение да ни прати всичките, включително и мен, по стаите.

— Предполагам, че бе малко объркана — Бен спря водата. — Щото вие двамата не сте казали на никого.

— Не сме казали, защото нямаше нищо за казване. Мисля, че това тук е готово. За твоя информация, аз и Клио не сме обсъждали един бъдещ брак.

— Тъй ли?

— Да, тъй. Изобщо не капе — Макс усети, че изпитва приятното чувство на удовлетворение. Ставаше все по-добър водопроводчик. — Сухо като Сахарата.

Той се заизмъква от тясното пространство под мивката.

— По дяволите, Макс, ще престанеш ли да бърбиш за шибаната тръба? — лицето на Бен бе напрегнато и разтревожено. — Защо не си предложил на Клио да се омъжи за теб? Всички знаем, че спиш с нея.

— И това какво общо има с женитбата?

— Какво искаш да кажеш? — попита Бен. — Много добре знаеш какво имам предвид. Всички познаваме Клио от много време. Доколкото това е известно на семейството, ти си първият, към когото има сериозни намерения.

— Какво те кара да мислиш, че има *сериозни намерения*?

Макс пусна водата докрай и се наведе да види сглобката под мивката. Нямахте следи от влага. Съзнаваше, че навярно бе идиотско да изпита такова задоволство от това, че бе спрял теча, но не можеше да му устои. Нищо друго, не може да отвлече мислите на един мъж от големите проблеми, както малките удоволствия, помисли си той.

— Не ми ги пробутвай тия — рече Бен. — Клио няма да спи с теб, ако няма сериозни намерения. Хайде, Макс, стига си ме тормозил. Ще се ожениш за нея, нали?

— Да — Макс спря водата и избърса ръце с парцала. — Но първо трябва да я убедя, а това може да се окаже далеч по-трудна работа, отколкото предполагаш.

— Защо? — Бен изглеждаше объркан.

— Защото ти и останалите снощи я подложихте на голямо напрежение с това твое съобщение — рече Макс търпеливо, макар да не се чувстваше търпелив. — Тя тъкмо свикваше с мен. Изобщо не бе

готова да говори за брак. А сега цялото семейство се държи така, като че е fait accompli.

— Какво е fait accompli?

— Свършен факт.

— О! — Бен се намръщи. — Мислиш, че тя наистина е разстроена, така ли?

— Както казах, чувства се под напрежение. А напрегнатите хора могат да направят маса щуротии.

Бен вече бе достатъчно разтревожен.

— Какви например?

— Ами например да се запънат и да вгорчат живота на онези, които сметнат, че се опитват да ги поставят под напрежение.

Бен кимна разбиращо.

— Но ти можеш да се справиш с нея, нали?

— Първо трябва да я накарам отново да ми проговори — рече Макс и хвърли парцала в сандъчето с инструментите.

Бен се зарадва.

— Това няма да е трудно. Клио обича да говори.

Триша насъбра мръсните чинии и чаши от една маса в трапезарията и ги натрупа в пластмасов леген.

— Искаш ли да поговорим за това, Клио?

— Не.

Клио събра покривката и използваните кърпи от друга маса. Обичайните действия по почистването на трапезарията след закуската на малката група гости тази сутрин не успокояваха нервите ѝ. Прекара една безсънна нощ и сега се чувстваше сякаш ходеше по някакво невидимо опънато въже.

— Знаем, че си малко разстроена, Клио — обади се Силвия от другия край на празната трапезария. Чиниите весело потракваха, като ги прибираше от масите. — Но съм сигурна, че ще се почувстваш по-добре, ако поговориш за станалото.

— И какво мога да кажа? — Клио дръпна следващата покривка от масата толкова силно, че тя изплющя във въздуха. — Че бях унижена, объркана, направо покрусена извън всякакъв предел.

На вратата се появи Андромеда.

— Чакай сега, скъпа, не е нужно толкова да се ядосваш. Всички знаем какви са чувствата ти към Макс.

Клио огледа застиналите в очакване лица на приятелките си.

— Тъй ли? Е, това е просто невероятно. Радвам се, че всички ги знаете, защото аз не ги знам.

Силвия ѝ се усмихна благо.

— Клио, нека си говорим правичката. Ти спиш с него.

— И какво от това? — рече Клио.

Триша се спогледа с останалите.

— Ние те познаваме повече от три години, Клио. За пръв път те виждаме наистина заинтригувана от един мъж.

Андромеда се усмихна ведро.

— Това определено е първата ти любовна връзка, откакто се познаваме, скъпа.

Силвия остави нова купчина чинии в мивката.

— Признай си, Клио, Макс е нещо съвсем различно.

— Това обаче не означава, че иска да се ожени за мен — възропта Клио.

Триша я изгледа изненадана.

— Какво говориш! Той каза, че възнамерява да се ожени за теб.

Чух го с ушите си.

— Аз — също — добави бързо Силвия.

— Съжалявам, че пропуснах тази върховна сцена — въздъхна Андромеда. — Вижда ми се толкова романтична.

Клио се завъртя, ръцете ѝ бяха заети с купчина мръсни покривки за маса.

— Не бе романтична. Беше пълен провал. Макс лежеше на пода, ранен. Рорк Уинстън го бе обвинил, че спи с Кимбърли и бе готов да го удари отново. Единственото, което Джордж можа да направи, бе да удря звънеца, като побъркан. Цареше пълен хаос.

— И тогава дойдоха Бен и останалите, така ли? — попита развеселена Андромеда.

— Да — Клио хвърли покривките накуп. — И точно тогава Бен, воден от безкрайната си мъдрост, обяви, че Макс щял да се жени за мен.

— И Макс се съгласи — заключи щастлива Андромеда.

— При стеклите се обстоятелства май не му оставаше голям избор — рече Клио. — Намираше се под огромен натиск. В крайна сметка Рорк Уинстън заплашваше да го размаже от бой.

Андромеда се замисли.

— Някак не мога да допусна, че Макс е човек, който се тревожи много, от какъвто и да е натиск.

Силвия кимна.

— Андромеда е права. Независимо от обстоятелствата, Макс не би казал нещо подобно, ако не го е мислил.

— Съгласна съм — рече Триша.

Клио се почувства тъй, сякаш бе попаднала в капан.

— Не ме интересува дали го е мислил — и тя вдигна кошницата с мръсните покривки. — Не възнамерявам да се омъжвам за Макс, само защото той се е съгласил да се ожени за мен.

Андромеда се намръщи.

— Какво имаш предвид, скъпа?

Клио повдигна брадичката си.

— Не разбираш ли? В тази ситуация има две сбъркани неща. Първо, Макс никога не ме е молил да се оженим. Второ, аз изобщо не съм сигурна дали бих се омъжила за него, ако ме помоли.

Силвия, Триша и Андромеда я зяпнаха. В последвалата потресаваща тишина от кухнята излезе Дейстар. Спря се, с ръце на кръста и изгледа Клио замислено.

— И защо не би се омъжила за него? — попита направо тя. — Ясно като бял ден е, че си влюбена в него.

— Това не означава, че Макс Форчън е подходящ за съпруг — процеди Клио през зъби.

— Не съм съгласна — каза спокойно Андромеда. — Признавам, че отначало имах известни опасения, но то се дължеше на факта, че го познавахме бегло.

— Е, а сега знаем много повече, нали така? — отвърна Клио. — А онова, което научихме напоследък, предизвиква истински съмнения относно женитбата.

— Клио, Макс те обича — намеси се с жар Силвия. Клио стисна още по-силно дръжката на кошницата с мръсни покривки.

— Не бъди толкова сигурна. Ако трябва да бъда съвсем искрена, не съм убедена, че Макс знае как да обича.

— О, Господи — прошепна Андромеда. — Какво искаш да кажеш?

Клио въздъхна.

— Макс знае как да *получава* нещата, които пожелае, а аз смятам, че той ме желае. Поне за момента. Но желанието не е като любовта и нямам никакво намерение да ставам част от колекцията изящно изкуство на Макс Форчън.

Триша я зяпна.

— Клио, убедена съм, че грешиш.

— Така ли? Аз съм онази, с която той спи. Познавам го по-добре от всички вас и мога да ви заявя, че Макс никога не е казал и думица за любов. Кимбърли Кързън-Уинстън може да се окаже права. Той навярно не знае истинското съдържание на понятието връзка.

— И откъде мисис Кързън-Уинстън ще знае такива неща за Макс? — попита Силвия.

— Защото преди е била сгодена за него.

Всички зяпнаха от изненада.

Доволна от ефекта на хвърлената малка бомба, Клио се запъти към летящата врата. Обърна се с гръб и премина през нея.

Сблъска се с Рорк Уинстън, който се бе запътил от трапезарията към кухнята. При сблъсъка покривките се разхвърчаха във всички посоки.

— Извинете — Рорк се освободи от една покривка и се усмихна мрачно. — Изглежда ми е писано да се сблъскам с вас, мис Робинс. Рано или късно ще нанесе някакви вреди.

— Не бъдете смешен. И моля да ме наричате Клио — тя бързо събра пръснатите покривки. — Какво търсехте в кухнята, мистър Уинстън? Или може би трябва да ви наричам Кързън-Уинстън?

Очите на Рорк потъмняха от раздразнение.

— Не, по дяволите, в никакъв случай! Името ми не е Кързън-Уинстън. Жена ми може да се нарича както ѝ се харесва, но моето име е просто Уинстън. И бих предпочел да ме наричате Рорк. А отговорът на въпроса ти, Клио, е, че бях тръгнал да те търся. Някой спомена, че си помагала при прибирането на трапезарията. Бях се запътил да те търся.

— Ясно. Какво мога да направя за теб? — Клио остави кошницата.

Рорк изгледа кръга от заинтригувани лица зад гърба ѝ. Сниши гласа си.

— Исках да ти се извиня за този проклет фарс, който изиграх снощи във фойето ти.

— Забрави го. Не е станало нищо.

— Мога да те уверя, че не се правя на глупак най-редовно. Но напоследък бях подложен на голям стрес.

— Не сме ли всички в подобно положение? — Клио знаеше, че Силвия, Дейстар, Триша и Андромеда слушаха най-внимателно, докато подреждаха чиниите. Изгледа ги умолително и безмълвно.

Те разбраха намека ѝ и, една по една, бързо изчезнаха през летящата врата в кухнята.

— Предполагам, че е така — Рорк се изчерви силно. — Както казах, исках само да се извиня.

Клио го съжали.

— Не се безпокой за това — отвори бюфета и извади наръч чисти покривки. — Мога да разбера как си се чувствал.

— Наистина ли? — очите на Рорк излъчваха тъга.

— Да — рече благо Клио — така мисля. Усмихна му се. — Тъй и тъй си тук, защо не ми помогнеш с тези покривки?

— Какво? — той погледна купчината. — О, разбира се — усмихна се сковано. — Не е по специалността ми, но мисля, че ще се справя.

— Нямам нужда от специалисти по хотелиерския бранш — рече мрачно Клио. — Напоследък ми дойдоха предостатъчно.

Рорк я изгледа учуден косо.

— Между нас казано, омъжваш се за един от най-добрите. Макс Форчън е страхотен експерт. Денисън Кързън е готов на всичко, за да го върне. А, както вече си разбрала, този кучи син би стигнал дори до там да използва Ким.

Клио се поколеба.

— Кимбърли гореше от желание да убеди Макс да се върне. Каза ми, че баща ѝ настоявал за това.

— Така е. Денисън се е вживял много силно в ролята си на новия председател на борда на „Кързън интернешънъл“. С години е живял в сянката на брат си. Сега е решен да докаже на всички, че е дори по-добър от брат си в управлението на една хотелска империя.

— Тогава защо иска Макс да се върне?

Рорк разгъна поредната покривка и я постла внимателно върху масата.

— Защото истината се състои в това, че Денисън не е естествен лидер, какъвто бе Джейсън. Няма таланта да ръководи „Кързън интернешънъл“ и дълбоко в себе си го знае.

— И смята, че може да използва Макс да му помага в управлението на компанията?

Рорк кимна.

— Решил е, че тайното оръжие на Джейсън е било Макс Форчън. Денисън смята, че ако може да убеди Форчън да се върне, всичко ще бъде както преди, само дето той, Денисън, ще е начело.

Клио погледна Рорк.

— И къде точно се вписва в тази ситуация Кимбърли?

Докато разгъваше следващата покривка, Рорк стисна зъби.

— Жена ми е посветила по-голямата част от живота си в опит да угоди на баща си. Още се опитва да бъде синът, който Денисън никога не е имал. Знаех, че това ще е проблем, още преди да се ожения за нея, но мислех, че ще се справим. Сега се разкъсва на две и аз доста се боя, че ще избере татенцето вместо мен.

— В най-скоро време — рече хладно Макс, застанал на вратата. — Ким ще разбере, че никога не би угодила на Денисън, независимо какво върши. Или за кого се е омъжила.

Изненадана, Клио се обърна. За пръв път тази сутрин се сблъскваше с Макс. Изглеждаше по-свиреп отвсякога.

— Макс, предупреждавам те, че не искам повече никакви сцени.

Макс повдигна вежди.

— Не аз започнах снощи.

— Нито пък искам сочене с пръст и взаимни обвинения — додаде тя с официален тон.

— Жалко — рече Рорк, — тъкмо бях готов да заложа и последния си цент върху това.

Макс се усмихна, без лицето му да изразява и най-малко веселие.

— Може би ще е най-добре Уинстън и аз да довършим спора си насаме. Какво ще кажеш, Уинстън?

— В никакъв случай — Рорк разтвори със сила поредната покривка. — Не бих приел доброволно да излезем навън и да ме

пребиеш.

Клио бе ужасена.

— Макс не би направил подобно нещо.

— Така ли? — Рорк определено изглеждаше скептично настроен.

— Разбира се — Макс се усмихна застрашително учтиво на Рорк. — Това, което искам да обсъдим, е как всички вие Кързъновци и Уинстъновци да изчезнете от живота ми завинаги.

— Какво странно съвпадение, моята цел е абсолютно същата — погледна го Рорк. — И как смяташ да го постигнеш?

— Мисля, че може да се уреди, ако Ким предяви претенции спрямо Денисън Кързън относно контрола върху борда.

Рорк зяпна от изненада.

— Да не си мръднал? Ким никога не би предприела подобно нещо.

— Би могла, с твоя помощ. Член си на борда. Джейсън те назначи в деня, в който се ожени за Кимбърли.

— Да, но и ти го знаеш не по-зле от мен, че съм в борда само защото съм член на семейството след брака ни. Още от началото ми бе дадено да разбера, че не бива да се меся активно в операциите на Кързън.

— Джейсън го няма и положението се промени — продължи обясненията си Макс. — Всички знаем, че Денисън няма необходимите качества. Ако бъде оставен да действа сам, той навярно ще съсипе „Кързън“ за не повече от три години. Кимбърли също го знае.

Изражението на Рорк бе мрачно.

— Знае го, но все още се опитва да угоди на татенцето.

— Само си мисли, че иска да угоди на Денисън. Това, което всъщност иска да направи, е да докаже, че ще се справи толкова добре, колкото и един син.

Рорк го изгледа замислено.

— Вярно ли е това? Да не си ясновидец?

— Не, но съм се въртял около семейство Кързън дванайсет години. Познавам всички доста добре. Ако Ким анализира внимателно ситуацията, мисля, ще разбере, че единственото, което желае, е да докаже, че е в състояние да ръководи „Кързън интернешънъл“ толкова

добре, колкото и синът, който Денисън така много е искал, но не е имал — довърши тихо Макс.

Рорк скръсти ръце на гърдите си и погледна Макс с уважението и подозрителността, с която един хищник изглежда друг.

Клио бе възхитена.

— И коя е причината да смяташ, че си толкова наясно с Ким? Прочутият ти шестседмичен годеж ли? — попита най-сетне Рорк.

— Опитай се да бъдеш обективен, Уинстън. Защо смяташ, че Ким се е оставила да бъде убедена да се сгоди за мен преди три години?

Макс не показва ни най-малка емоция. Тонът му бе такъв, сякаш говореше за някакъв мъчително досаден инцидент от миналото.

— Често съм се чудел какво е намерила в теб — рече сухо Рорк. — Не си нейният тип.

— Знам го — каза Макс.

— Беше обаче най-добрият приятел и довереник на Джейсън. Знаеше всичко за вътрешните механизми в управлението на „Кързън“, при това по-добре, отколкото всеки друг в проклетата компания, включително и от самите Кързънови.

— И дотук свършва всичко. Не бях достатъчно добър, за да стана член на семейството.

— По дяволите — Рорк го изгледа с неприкрита изненада. — Смяташ ли, че Кързънови са ненормални? Ако те бяха приели за член на семейството и бяха те включили в борда, ти щеше да заграбиш управлението на фирмата най-много след месец.

Макс не отвърна нищо. Клио обаче забеляза, че устните му изобщо не помръднаха да отрече това. С хладна яснота тя разбра, че Рорк бе прав и че опасенията на Кимбърли не бяха напълно безпочвени. Макс би бил сериозна заплаха за Кързънови, ако получеше място в борда. Би установил контрол върху компанията. Талантът му и агресивните му инстинкти биха довели неминуемо до това.

Онова, което Кързънови не бяха разбрали, помисли си Клио, бе, че като член на семейството Макс би бил стопроцентово на тяхна страна — повече Кързън, отколкото който и да е от тях. Би използвал властта си, за да защити семейството и притежанията му.

И в този миг на потресаващо откритие, Клио разбра, че Макс повече държеше да принадлежи към едно семейство, отколкото на това

да прави пари или да управлява дадена компания.

— Не ме будалкай — рече Уинстън, нарушавайки настъпилото мълчание. — И двамата знаем, че единствената причина, заради която си искал да се ожениш за Ким, е била да туриш ръка върху „Кързън“.

Макс продължи да го гледа безстрастно.

— Имаш, разбира се, право на собствено мнение.

Рорк изглеждаше почти развеселен.

— Проклет да съм, ако го нямам. Знам, че единственото, което някога си желаел от Ким, е да получиш възможността да управляваш „Кързън интернешънъл“. По дяволите, дори не те виня за това, ако искаш да знаеш.

— Така ли?

Рорк повдигна едното си рамо в жест на небрежно отрицание.

— Във всеки случай ти си бил вторият човек в управлението с години. Всички знаят, че ти помогна на Джейсън да превърне „Кързън“ в онова, което компанията представлява днес.

— Благодаря ти — рече Макс. — Приемам думите ти като комплимент.

Рорк се усмихна едва-едва.

— Хей, виж сега, не споря, че си имал правото да опиташ да грабнеш всичко, когато се е появила подобна възможност. Но не очаквай от мен да одобря начина, по който си използвал Ким, за да постигнеш онова, което си искал.

— Мисля — рече Макс, — че по тази тема навлизаме в задънена улица. Защо не се върнем на първоначалната?

— Искаш аз да помогна на Ким да направи заговор и да свали баща си, така ли? Добра идея, но — чиста фантастика.

— Не съм съгласен. Никой не е казал, че трябва да се ограничиш само до ролята си на фигурант в борда на Кързън. Можеш да предприемеш действия. Никога не съм забелязвал да си имал проблеми с контрола върху борда на директорите в собствената си компания.

— По дяволите, не желая особено да се въвличам в управлението на Кързън. И без това съм прекалено зает със собствената си фирма.

— Това ще е един съвсем краткосрочен ангажимент. Помогни на Ким да овладее контрола върху борда. След като бъде избрана за изпълнителен директор, можеш фино да се оттеглиш от активното управление и да я оставиш да се заеме изцяло сама. И можеш да

продължиш да подпечатваш формално проектите ѝ по същия начин, по който подпечатваше Джейсъновите.

Рорк потърка брадата си.

— Ким е умна и целеустремена. Притежава качествата да ръководи „Кързън“, нали?

— Щом веднъж спре да се тревожи дали ще угоди на Денисън, ще се справи добре. Тя няма нужда от мен. Онова, от което се нуждае, е помощ, за да отнеме компанията от баща си. И ти си човекът, който може да ѝ даде онова, което тя желае най-силно на света — Макс направи пауза и се усмихна леко. — Помисли си колко благодарна ще ти бъде.

Рорк присви очи.

— Тя никога няма да се изправи срещу стареца.

— Мисля, че можеш да я убедиш да го стори — рече Макс.

В един миг Рорк изглеждаше заинтригуван. Сетне поклати глава.

— Не знам. Дори и да я уговоря да организира преврат, съмнявам се, че ще успеем. Аз ще бъда на нейна страна, но остават още дузина братовчеди и леля ѝ. А те ще следват Денисън, защото са свикнали да получават указанията си от брат му.

— Можеш да се справиш с братовчедите, а това е всичко, което ти е нужно — рече тихо Макс. — Ако ти и Ким се съюзите в общ фронт, те ще започнат да следват по-скоро вас двамата, отколкото Денисън.

Рорк обмисли набързо казаното.

— Може би. Това може и да сработи. Не бих искал да гледам зъбите на харизан кон или нещо от сорта, но би ли ми казал каква е твоята полза, Форчън? Какво целиш, че си тъй дяволски услужлив?

— Единственото, което желая, е да гарантираш, че ти, Ким и всички останали, чието фамилно име е Кързън или Уинстън, ще престанат да се появяват тук в странноприемницата в неподходящи и неочаквани моменти — рече тихо Макс.

— Мисля, че картинката се прояснява — Рорк погледна Клио и сетне срещна погледа на Макс. — Искаш да се разкараме от пътя ти.

— Да — рече Макс. — Точно така. И бих ти бил много благодарен, ако започнеш този процес веднага.

Рорк изглежда отново косо Клио и се усмихна.

— Разбирам от намеци. Очаква ме дълъг път до Сиатъл. Май е най-добре да тръгвам.

13

— Май налетях на съвсем идилична сценка — изръмжа Макс, когато вратата на трапезарията се затвори зад Рорк. Изгледа с отвращение наръча сгънати покривки, които Рорк бе оставил. — Да не си си наумила да наемаш допълнително работници?

— Защо не? Напоследък наоколо се мотаят, сума ти високопоставени изпълнителни директори. Бих могла да се възползвам от случая — Клио съсредоточи вниманието си върху разстилането на нова покривка.

Макс седна зад една от масите в далечния ъгъл, до прозореца. Подпря бастуна си на стола и погледна замислен Клио.

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— Ами, навярно ще е добро начало, ако започнем със снощи — рече Макс.

— Имам по-добро предложение. Нека вместо това да поговорим за тази сутрин.

Погледът на Макс помрачня.

— Какво за тази сутрин?

— Ти наистина ли си се опитвал да се ожениш за Кимбърли, за да сложиш ръка върху „Кързън интернешънъл“ — попита Клио с тон, който според нея бе израз на умерен интерес.

Откъм масата в ъгъла последва дълга пауза.

— А ти как мислиш? — попита най-сетне Макс.

Клио го изгледа свирепо и разтвори с плясък следващата покривка. Обаче бързо отмести поглед, защото очите му горяха с чувство, което тя не можеше да определи.

— Мисля, че си имал достатъчно добра причина, за да я помолиш да се омъжи за теб — рече Клио с посмекчен тон. — Или си бил влюбен в нея, което всички, и ти включително, подлагат на сериозни съмнения, или си искал нещо от нея. Какво бе то, Макс?

— Откакто този годеж бе развален, минаха три години — Макс разсеяно разтърка бедрото си. — Мисля, че съм забравил онова, което ме накара да поискам да се ожения за нея.

— Не ми ги пробутвай такива — Клио се приближи до масата с последната сгъната покривка. — Каза ми, че е олицетворявала много неща, които си желаел. Какви бяха тези неща, Макс?

Той я погледна.

— Каквито и да са били, те вече нямат значение.

— Ти не желаяш „Кързън интернешънъл“?

— Не.

— Нито Кимбърли Кързън-Уинстън?

— Не — Макс гледаше как Клио разгъва последната покривка.
— Желая теб.

— Хм.

Толкоз от опита ѝ да го накара да облече желанията си в думи. Тогава тя разбра, че нуждата му от собствено семейство бе един копнеж в зародиш, който дори самият той навярно не разбираше напълно, камо ли да можеше да анализира. Клио си помисли, че опасността бе мъчително ясна. Тя бе заплашена да изиграе в живота на Макс същата роля, която бе изиграла и Кимбърли. Той не я обичаше, поне не и по начина, по който Клио искаше да бъде обичана. Онова, което Макс желаяше, бяха всички неща, които вървяха заедно с нея.

— Защо поиска да си идеш снощи в стаята, Клио?

— Искях да си помисля.

— За нас ли?

— Предполагам — да.

Клио не искаше да затъва в рисковани дискусии. Тази сутрин не можеше да се довери дори на собственото си настроение. Бе напрегната и неуверена. Имаше мигове, в които ѝ се струваше, че може да надникне в най-дълбоките кътчета от потайната душа на Макс. Но имаше и други моменти, в които той ѝ се струваше по-загадъчен отвсякога.

Макс се наведе напред, изглеждаше съсредоточен.

— Клио, нека се махнем отук за няколко дни. Необходимо ни е да бъдем известно време сами.

Тя го стрелна с бърз и подозрителен поглед.

— Защо?

— За да можем да поговорим, по дяволите.

— Ние и сега *говорим*.

— Но няма да е задълго — Макс погледна към вратата. — Рано или късно някой ще ни прекъсне. Можеш да бъдеш напълно сигурна. Тук е дяволски трудно човек да се уедини, не мислиш ли?

— Това не ме безпокои — рече весело Клио.

— Забелязах. Смятам, че се опитваш да се скриеш зад семейството. Не се бой от мен, Клио.

Това я подразни.

— Не се страхувам от теб.

— Тогава защо избегна да ме видиш снощи?

— Получаваш правото да отгатнеш сам.

— Заради съобщението на Бен — усмихна се убеден Макс. — Не го вини. Той и всички останали тук знаят, че спиш с мен, а всички те знаят, че нямаш навика да се забъркваш в любовни връзки. Логично е да заключат, че намеренията ни един спрямо друг са сериозни.

— А такива ли са те?

Усмивката на Макс се стопи.

— Да, по дяволите, такива са!

Клио изгуби и без това колебливото присъствие на духа си.

— Може би ще ти е интересно да узнаеш, че не Бен виня за това, че снощи ме притесни. Виня теб. Защото подкрепи съобщението му. И каза пред всички, че ще се женим.

— При възникналите обстоятелства ми се стори, че бе джентълменски да постъпя така. Щеше да е още по-неудобно, ако всички останали отречаха казаното от Бен.

— Не смятам, че предприе всичко това, само защото то е било джентълменско — избухна Клио. — Мисля, че съзря в съобщението на Бен изключително удобния повод да предотвратиш пребиването на Рорк Уинстън тук. Ти ме използва.

Челюстите на Макс изпъкнаха зловещо стиснати.

— Ти *наистина* ли смяташ така?

Тя се заигра с очилата си.

— Да, така смятам.

— Тази сутрин май наистина имаш проблем с отношението си към мен, нали?

— Така ли мислиш? — Клио наведе главата си встрани и присви очи. — Всъщност смятам, че при дадените обстоятелства се държах със забележителна сдържаност.

— Не намирам, че е така — рече Макс.

— Толкова по-зле — Клио се намръщи силно, когато видя ръката му да се плъзга по бедрото. — Защо масажираш крака си? Да не би да те безпокои тази сутрин?

— Остави крака ми. Виж, Клио, разбирам, че се чувстваш притисната в ъгъла. Съзнавам, че досега не бяхме говорили за брак.

— О, това е добре — тя му се ухили бързо. — За известно време си мислех, че си станал забраван. Нали знаеш, случва се понякога, когато човек е напрегнат.

— Престани с тази твоя раздражителност. Опитвам се да водя разумен диалог.

— В такъв случай най-добре е да потърсиш някой друг събеседник — рече Клио. — Точно сега не се чувствам много разумна.

— По дяволите, Клио! — Макс изведнъж стовари дланта си върху масата — лека експлозия на буйство, жест, който пряко кореспондираше с яда му.

Резкият шум от удара стресна Клио. Тя подскочи и отстъпи крачка назад, когато Макс започна да се надига от стола си. Вратата на трапезарията се отвори с трясък.

— Клио? — тонът на Силвия бе изпълнен с тревога. — Какво става тук?

— Знаех си, че някой ще се появи в най-неподходящия момент — Макс се отпусна на стола, изражението на лицето му бе на покорно мъченичество. — Никакво уединение.

— Такъв е семейният живот — рече сладко Клио.

Тя се обърна с лице към вратата. Силвия се бе изправила до нея и с тревога гледаше двойката до прозореца. Не бе сама. С нея бе Сами и някакъв огромен непознат. Новодошлият бе истинска планина с благо, добродушно лице и тъжните очи на ловно куче от породата басет. Носеше крециящо спортно сако в зелено и оранжево в комбинация с кафяви панталони от изкуствена материя. Вратовръзката му бе напръскана на червени точки.

— Да не би да си ядосан на Клио, чичо Макс? Изглеждаш ядосан — Сами дотича до стола на Макс и го погледна с разтревожени очи.

— Клио и аз имахме един съвсем личен разговор — рече Макс.
— Това бе един много сериозен разговор.

Клио вдигна вежди — реакция на грубата увереност в тона му.

— Не го оставяй да те заблуди, Сами. Беше ми ядосан.

Вече доволен от отговора на Макс, Сами се изкикоти.

— Но не съвсем, наистина ядосан, бас ловя.

— Не — Макс се намръщи на Клио. — Не съвсем и наистина.

— Той е прав, Сами — рече непознатият с дълбок, тътнещ глас, който отговаряше на внушителната му фигура. — Познавам Макс от доста време и мога да те уверя, че когато Форчън е наистина, ама *наистина* ядосан, никой не би могъл да го разбере, преди да е станало твърде късно.

Сами погледна към мъжа на вратата.

— Тогава, ако изглежда ядосан, какво означава това?

— Означава, че се чувства малко разсърден — мъжът влезе спокойно в трапезарията. — Може би още не си е пил сутрешното кафе — той погледна към Макс. — Здравей, Макс.

— Време беше да се появиш, О'Райли — Макс хвърли един поглед на връзката на точици, която приятелят му носеше. — Откъде взе тая връзка?

— Купих я от един тип, дето ги продава направо от пикапа си в една алея между Трето и Четвърто авеню в центъра на Сиатъл — рече гордо О'Райли. — Страхотна сделка. Ще те запозная с него при първото ти идване в Сиатъл.

— Няма нужда!

— Не всички можем да си позволим да си купуваме дрехите от Европа — отбеляза приветливо О'Райли.

— На мен връзката на О'Райли ми харесва — рече Сами. — Хубава е. И мама смята така, нали, мамо?

Клио се изненада, когато видя бузите на Силвия леко да порозовяват.

— Поразителна е — рече тихо Силвия.

О'Райли й се усмихна. Усмивката преобрази лицето му.

— Радвам се, че някои хора тук имат вкус — той се обърна отново към Клио. — Позволете да ви се представя. Казвам се О'Райли. Комптън О'Райли от „О'Райли инвестигейшънс“.

— Радвам се да се запозная с вас — кимна учтиво Клио.

— Предполагам Макс ви е казал всичко за мен. Колко съм блестящ. Колко съм работлив и умен. Колко безстрашен, неумерен и неотстъпчив и тъй нататък, и тъй нататък.

Клио се усмихна неохотно.

— Макс каза, че сте много добър в работата си.

Докато се запознаваше с Комптън О'Райли, през нея премина странна тръпка на боязън. Сякаш в стомаха ѝ се разпърха ято пеперуди и се почувства леко замаяна. Пристигането на частния детектив върна в дома ѝ реалността на онова, което се случваше. Макс бе възприел последните неприятни инциденти съвсем насериозно. А фактът, че той бе постъпил така, ги правеше неочаквано още по-обезпокоителни.

— Типично за Макс — рече О'Райли. — Винаги е бил майстор на подценяването. Когато казва, че съм добър в работата си, той всъщност иска да каже, че съм страхотен.

Макс се спогледа с Клио.

— Казах ли ти колко е скромен?

Отговори Силвия:

— Мисля, че скромността на мистър О'Райли е очевидна.

О'Райли ѝ се усмихна широко.

— Благодаря ви, госпожо.

Силвия се изчерви още по-силно. Погледна Сами.

— Защо не дойдеш с мен, скъпи? Да видим дали ще намерим в кухнята чаша кафе за мистър О'Райли.

— И малко курабии — додаде възторжено Сами.

— Ами това е едно от най-добрите предложения, които съм чул днес — рече тихо О'Райли. — Предпочитам шоколадовите, ако имате от тях.

Сами плесна доволно с ръце.

— И аз ги обичам най-много.

— Големите умове следват една и съща посока — рече О'Райли. Изглеждаше доволен.

— Ще се върнем скоро — обеща Силвия и хвана ръката на Сами.

О'Райли ги гледа как изчезват зад летящата врата на кухнята. Сетне се обърна към Макс и го изгледа бавно и изпитателно.

— В каква каша си се забъркал тук, Макс, стари приятелю? И какво чувам — сгодил си се?

— Слухове — прокашля се Клио. — Слухове, инсинуации и лъжи.

— Така ли е? — О'Райли мушна ръце в джобовете на панталона си и я изгледа сериозно. — И нищо вярно в тези слухове, инсинуации и лъжи?

— Разбира се, че не — Клио не обърна внимание на ядосания взор на Макс. — Макс дори не си е направил труда да ме попита дали бих се омъжила за него, тогава как би могло да има истински годеж?

О'Райли кимна.

— Добър довод.

— По дяволите всичко! — Макс прикова Клио със свиреп поглед. — Затова ли си толкова наежена тази сутрин? Заради това, че не съм ти направил официално предложение за брак?

Клио не благоволит да отвърне и на това. Усмихна се учтиво на О'Райли.

— Не му обръщайте внимание. Днес има проблем с чувството си за хумор.

— Макс винаги е притежавал чувство за хумор — рече О'Райли. — Не си ли личи по начина му на обличане?

Малко по-късно, подкрепил се с няколко курабии и чаша кафе, О'Райли хвърли един поглед в бележника си. Сетне се отпусна пак в шезлонга си и обърна поглед към Макс и Клио, които седяха срещу него в солариума.

— Работата е в това, че не разполагаме с истински заподозрян. Доколкото знаеш, нямаш никакви врагове. Никой не ти има зъб, така ли?

Клио потрепери. О'Райли ѝ се струваше достатъчно мил, но все още се опасяваше от въвличането на частен детектив в тази история.

— Не, доколкото ми е известно. С никого не съм се карала, ако не броим Тобиас Куинтън.

— Кой е Тобиас Куинтън?

Макс се помръдна леко.

— Остави го. Той няма значение в случая.

О'Райли го погледна спокойно.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Той е просто един недоволен гост на странноприемницата. Преспа една нощ и на следващата сутрин се изнесе — обясни Макс.

О'Райли се обърна отново към Клио.

— Извини ме за личните въпроси, но отговорите са ми необходими. Възможно ли е да имаш някое бивше гадже, което да е станало прекалено ревниво? Особено сега, след като в картинката се е появил Макс? Макс понякога си създава врагове, съжалявам, че трябва да го кажа, но е така.

— Не съм се появил в картинката, когато инцидентите са започнали — изтъкна Макс. — Нолън Хилдебранд — да. Но той и Клио само са излизали от време на време.

О'Райли се взря в него изпод рунтавите си вежди.

— Сигурен ли си в това?

— Не е спял с нея, ако това имаш предвид — рече хладно Макс. И преди още да си ме попитал — да, сигурен съм в това.

— Макс — Клио се изчерви силно. — Мога и сама да отговарям на въпросите на мистър О'Райли — и тя се усмихна с неудобство на О'Райли. — Нолън и аз наистина бяхме само приятели, макар да имам основания да смятам, че той навярно си е мислел за брак.

— Това означава, че нещата между вас са били малко повече от приятелски.

— Е, аз никога не съм знаела със сигурност, че е имал наум евентуален брак — рече Клио, усещайки се безкрайно безразсъдна, — защото той никога всъщност не ме е питал дали ще се омъжа за него, нали разбираш? Очевидно си е правел определени предположения. Досуц като някой, чието име мога да посоча.

— Клио — тонът на Макс съдържаше мрачно предупреждение.

— Научих за плановете на Нолън — продължи Клио, — когато той някак небрежно подхвърли идеята си за брак една сутрин, когато бе много напрегнат — и тя изгледа свирепо Макс. — Мъжете имат, освен другото и склонността да правят често такива неща около мен.

— Не й обръщай внимание, О'Райли — посъветва го Макс. — Кой знае защо днес е в лошо настроение.

— Аха — О'Райли погледна Клио. — Може би трябва да поговорим още малко за Нолън Хилдебранд.

Клио сви рамене.

— Както ти казах, няма много за казване. Беше много разстроен, когато разбрал, че аз съм авторката на „Огледалото“, но само поради факта, че това ме дисквалифицирало като евентуална съпруга на бъдещ сенатор.

— Но не изглеждаше странно тогава, нали? — попита О’Райли.
— Не се държеше така, сякаш е обладан от някаква свещена мисия да освободи света от хора, които пишат секси книги?

Клио отново се изчерви, но тонът ѝ си остана хладен.

— Не, просто изглеждаше раздразнен, че си е губил времето да излиза с мен. Повярвай ми, единственото нещо, от което е обладан Нолън, това е развитието на политическата му кариера.

— Ами този Ейдриън Форестър, за когото спомена? — попита О’Райли.

Клио сбърчи нос.

— Остави го Ейдриън. Отношенията ми с него са дори още по-случайни, отколкото с Нолън.

О’Райли леко се усмихна.

— Окей. Засега това стига. След като поговоря с персонала ти и се огледам из Хармъни Коув, навярно ще имам още въпроси, но първо трябва да проверя някои други неща.

Уморена от дългия и напрегнат разговор, Клио се изправи разтревожена.

— Чакай, какво си си наумил? Не можеш да тръгнеш из Хармъни Коув и да разпитваш за мен и за книгата ми.

— Защо не? — попита О’Райли.

— Защото никой тук не знае, че аз съм я написала — рече нетърпеливо Клио. — Казах ти, че тя излезе под псевдоним. Само семейството знае, че авторката съм аз.

— Не е вярно, Клио — рече тихо Макс. — Нолън Хилдебранд знае, както и този, който предизвиква инцидентите. Навярно няма да мине много време и мнозина ще узнаят, че авторката на „Огледалото“ си ти.

Клио преплете пръсти и ги стисна здраво.

— Не исках непознати хора да научат за „Огледалото“. Това е съвсем лична книга.

— Макс е прав — рече О’Райли. — Боя се, че тайната е разкрита. Няма смисъл повече да криеш самоличността си. В твоя полза ще е да

станеш известна.

— Защо? — попита тя.

— В градче като Хармъни Коув новините се разпространяват бързо — обясни О'Райли. — Разбира се хората ще говорят за книгата. Но те ще говорят и за това, че някой те заплашва. А в този процес може да се появи нова информация.

Макс бе замислен.

— Прав е, Клио. В градчето те харесват. И това няма да се промени, след като хората узнаят, че ти си написала „Огледалото“. Повечето от жителите на Хармъни Коув ще се разгневят на заплахите, които получаваш. Възможно е някой или някоя да знаят повече, отколкото си мислят, че знаят.

— Хората ще са нащрек към непознати или необичайни действия. А това ще ти донесе известна защита — О'Райли се усмихна окуражително на Клио. — Ще поговоря първо с шефа на полицията. Ще го привлечем в нашия екип и ще тръгнем оттам.

Клио прехапа устна, осъзнала, че бе безполезно да спори с тази безпощадна мъжка логика. Макс и О'Райли просто не разбираха. Нямаше как да знаят колко много се страхуваше тя от нахлуването в уединението ѝ, с което щеше да се сблъска, след като тайната ѝ бъдеше публично разкрита. Едно бе да си известен като автор на романтични трилъри, съвсем друго — да си прочут като автор на нещо тъй дълбоко интимно и лично като „Огледалото“.

Тя се тръшна пак на шезлонга си и се взря свирепо във фонтана.

— Не съм убедена, че това си струва всичката тази суетня. Може би инцидентите са плод на нечие изкривено разбиране за майтап.

— Бележката, която намерихме в колата ти, далеч не прилича на майтап — рече Макс. — А онзи, който те е следвал в мъглата или се е опитвал да те изплаши, или нещо по-лошо. Искам тези неща да престанат, преди да са стигнали твърде далеч.

Клио съзря непоколебимата решимост в погледа му и разбра, че нямаше никакъв смисъл да протестира. Освен това и самата тя си бе изплашена. Обърна се отново към О'Райли.

— Наистина ли смяташ, че е някой от Хармъни Коув? Каза, че никой от участвалите в семинара по мотивация този уикенд не изглеждал подозрителен?

— Никой не предизвика съмнения, когато проверих имената на гостите ти, посредством обичайните си компютърни методи — рече О'Райли. — Това обаче не означава, че някой от тях не е пълно куку. И все пак, не мисля, че ще открием яростния литературен критик в тази група. В крайна сметка, според онова, което ми каза, инцидентите са започнали преди някой от тях да е пристигнал в хотела.

— Имаше едно анонимно писмо, което се е получило чрез издателя ти миналия месец — припомни Макс на Клио. — Някой е пуснал книгата ти в пощенската кутия на Хилдебранд, докато групата от семинара бе в хотела, но никой от групата не бе тук, когато онзи идиот се е прокрадвал подире ти в мъглата.

— Предполагам, че си прав. Трябва да е някой от Хармъни Коув. Господи, та това е толкова необичайно — Клио скръсти ръце на гърдите си и се сви. — Значи е някой, когото познавам.

— В подобни случаи често е така — кимна О'Райли.

Макс погледна Клио.

— Мисля, че ще е най-добре да те измъкнем от града за няколко дни, докато О'Райли задава въпросите си.

Клио го изгледа остро.

— Да напусна града? Не мога да го направя. Имам си работа, която трябва да въртя.

— Тази седмица нямаш много резервации — рече Макс. — Силвия, Андромеда и останалите могат да поемат работата за няколко дни.

Прав беше, но Клио не искаше да го признае.

— Предпочитам да остана тук.

Раздразнена, Клио видя как О'Райли и Макс се спогледаха по мъжки. Сетне детективът ѝ се усмихна.

— Може би ще е по-добре, ако заминеш за ден-два. Така ще мога да съобщя по-лесно новината за „Огледалото“ и за онова, което ти се случва. А когато се върнеш, първоначалният шум ще е стихнал. Приятелите ти тук, в странноприемницата, ще могат да поемат първата вълна от любопитници, които ще те потърсят.

Клио се размърда от неудобство. Логично погледнато, съзнаваше, че шумотевицата щеше да е сравнително по-поносима от онази, която бе преживяла преди четири години. Поне клюките щяха да се

съсредоточат върху сексуалния ѝ живот, помисли си тя, а не върху смъртта и разрушението.

Ала нали щяха да последват всичките онези въпроси за побъркания критик, който ѝ вадеше душата. Пати Лофтинс от фризьорския салон сигурно щеше да прочете „Огледалото“ и щеше да обсъжда с посетителките каква ще е следващата стъпка, която преследвачът ще предприеме. Пъпчивото хлапе, което работеше в дрогерията, щеше да наблюдава дали е взела противозачатъчни средства следващия път, когато отидеше да си вземе шампоан. Чък, помощник продавачът на бензиностанцията, навярно щеше да се чуди дали е пробвала някоя от техниките от „Огледалото“, когато излезе с някого. Навярно ще я попита още следващия път, когато спре да зареди колата.

Клио потрепери от тази мисъл.

— Може би няма да ми навреди, ако напусна града за ден-два — рече Клио.

— Ще идем за няколко дни в Сиатъл — каза Макс, сякаш всичко бе решено.

— В Сиатъл ли? — изгледа го косо и с подозрения тя.

Макс успя да запази удивително сериозно изражение.

— Така ще можеш да смениш малко обстановката. О’Райли ще хвърля по едно око на семейството вместо теб.

— Няма проблеми — рече весело О’Райли. — Стига кухнята да продължи да бълва шоколадови курабии, бих бил щастлив да остана тук завинаги.

Макс погледна небрежно часовника си.

— Можем да тръгнем след час.

Клио му се намръщи. Съзнаваше напълно ясно какво бе замислил. Пипалцата на волята му я обгръщаха с невидима мрежа и я теглеха бавно, но неумолимо в желаната от него посока. Трудно бе да се съпротивлява човек на Макс, когато той решише какво иска. Всъщност, според Кимбърли, никой не можел да го спре.

— Е... — поколеба се Клио.

— Хайде да приготвим багажа ти — Макс взе бастуна и се изправи на крака. Погледна О’Райли. — Имаш телефонния ми номер в Сиатъл. Обади ми се, ако научиш нещо.

— Дадено — О'Райли пхна бележника в джоба си и се надигна от шезлонга. — Ще започна да разговарям с персонала тук, в странноприемницата, този следобед. Ще видим накъде ще поемем нататък.

— Почакай една минута — вдигна ръка Клио. — Мисля, че преди да продължим, ще е най-добре първо да обсъдим възнаграждението ти, О'Райли.

— Възнаграждение ли? — О'Райли изглеждаше тъй, сякаш понятието му бе непознато.

— Да, възнаграждението — намръщи се Клио. — Веднъж наех частен детектив. Работи месеци. Прати ми сметка за петнайсет хиляди долара, а не получих и грам полезна информация. Не искам това да се повтори.

Макс и О'Райли я изгледаха тъй, все едно бе съобщила, че е родом от Нептун. Пръв се окопоти Макс.

— Защо, по дяволите, си наемала частен детектив? — попита той.

Клио се взря в разпенената вода на фонтана.

— Искан още някой да разследва смъртта на родителите ми, освен полицията.

— Каза ми, че ченгетата твърдели, че било самоубийство — рече съвсем тихо Макс. — Баща ти убил майка ти и сетне насочил оръжието към себе си.

Клио продължи да гледа фонтана. Усещаше силно мълчаливия, въпросителен поглед на О'Райли.

— Тогава ти казах още, че ми бе много трудно да приема това заключение. Миналото лято наех един да прегледа старите досиета по случая и да види дали евентуално е имало причина нещо да бъде пропуснато или да са се отнесли небрежно с него.

— Нещо против да ми кажеш кого си наела? — попита безстрастно О'Райли. — Професионално любопитство. Може и да го познавам.

— Името му бе Харълд Ебърсън. Има кантора в Сиатъл.

— Аха — кимна О'Райли. — Чувал съм го. Откри ли нещо?

Клио мушна ръце между коленете си и ги притисна силно.

— Не. Въртя ме няколко месеца. Каза ми, че е открил няколко странни неща по случая. Но всичко това е било мента.

— Мента ли? — повтори О'Райли.

Клио кимна, притеснена от спомена за собственото си лековерие.

— Плащах му сметките, докато един ден те престанаха да идват. Обадох се в кантората му да попитам какво се е случило. Чух обаче само магнетофонен запис, че номерът повече не работел.

О'Райли се спогледа с Макс, а сетне се обърна към Клио.

— Ебърсън почина при автомобилна злополука през октомври. Причината, поради която повече не си чула нищо за него, е, че никой не пое бизнеса му. Работеше сам. Когато почина, спря и бизнесът му.

— Да не би да е бил мошеник? — попита горчиво Клио. — Доколко съм затънала?

— Бизнесът на Ебърсън бе малък — вдигна рамене О'Райли. — След като ти е пратил сметки за петнайсет бона, мисля, че си била най-големият клиент, който изобщо е имал.

Клио се намръщи.

— Смяташ ли, че ме е измамил съзнателно?

О'Райли срещна погледа ѝ.

— Никога не съм чувал да е бил мошеник. Просто не бе едра риба. Навярно не е имал достатъчно мозък за икономическата страна на въпроса.

— Разбирам.

Клио се почувства скована. Започна да разтвива врата си. Макс положи ръка върху рамото ѝ и стисна леко. Палецът му пробяга леко по напрегнатите ѝ мускули. Клио усети как топлината му се пропива в нея.

— Хайде да се махаме оттук, Клио — рече Макс.

— Ами възнаграждението на О'Райли? — рече упорито тя. — Мисля, че е необходимо да сключим договор или нещо от сорта. Казах ви, че не искам нова изненада за петнайсет хиляди долара.

— Съгласен съм на същите условия като Макс — каза О'Райли. — Минималната заплата плюс бакшишите, както стая и пълен пансион, докато съм тук.

Клио сбърчи нос.

— Той ли ти каза за всичко това?

— Да.

Тя изгледа Макс с негодувание.

— Предполагам, че това ти се е видяло много забавно, господин Голям ръководител от хотелиерския бизнес?

— Не — рече Макс. — Мислех си, че това е най-добрата сделка, която ми е предлагана от много, много време насам.

Старата тухлена къща никога не му се бе струвала по-студена. Преди да слезе до избата за най-доброто си калифорнийско каберне Макс провери термостата. Нощта бе студена, но вкъщи трябваше да е уютно и топло. Термостатът бе нагласен на седемдесет и четири градуса^[1] Макс се намръщи и го премести на 76 градуса. Сети се, че в мансардната му стая в странноприемницата никога не бе хладно.

Знаеше, че не къщата бе студена, студено му бе на самия него. Усещането бе познато. Беше се чувствал така няколко пъти през живота си. Първият път бе, когато служител от социалните грижи му бе обяснил, че ще живее при едно много добро семейство. Последният път бе, когато почина Джейсън. Днес щеше да бъде поредният повратен момент. Предусещаше го. Някаква остра напрегнатост бе поставила всичките му нервни окончания нащрек. Тази вечер усещането бе по-лошо отвсякога. Този път залогът бе прекалено висок. Преди винаги е бил в състояние да избяга от онова, което не можеше да притежава. А сега не знаеше как би могъл да си тръгне от Клио, ако тя откажеше предложението му за женитба.

По обратния си път към кухнята той се спря да надникне неспокойно в обширната всекидневна. Клио стоеше с гръб към него пред широките прозорци, които гледаха към града и залива Елиът. Наблюдаваше светлините на хълмовете в центъра на града, които блестяха под дъжда като ярки скъпоценни камъни.

Макс я гледаше, почувствал дълбокия копнеж в себе си. По време на пътуването от брега насам беше прекалено мълчалива. Той направи няколко опита да завърже разговор, но всичките пропаднаха. Откакто напуснаха странноприемницата, Клио беше учтива, но изглежда се бе затворила в някакъв свой свят. Макс не можеше да разбере какво мислеше и това го изнервяше.

Отнесе кабернето в кухнята и внимателно извади тапата му. Много отдавна Джейсън му бе обяснил, че човек трябваше да се отнася с уважение към доброто каберне.

Докато наливаше рубинената течност в две чаши, Макс изпита известно опасение относно избора си на вино. Може би трябваше да предпочете шампанско. Устните му се изкривиха в горчива усмивка, защото осъзна, че, независимо от школовката на Джейсън, все още имаше моменти, в които не бе сигурен как да постъпи най-правилно.

— Защо се усмихваш? — попита Клио от вратата на кухнята.

Сепнат от въпроса ѝ след неколкочасовото почти пълно мълчание, Макс не успя да завърти бутилката, за да предотврати подлизването. Две кървавочервени капки тупнаха върху полирания гранитен плот. Погледна ги и остави бутилката.

— Мислех си, че между това да си роден с много пари и да се налага сам да се бориш за тях има огромна разлика — рече той. Взе хартиена салфетка и избърса винените капчици.

— И каква е разликата? — попита Клио. Погледът ѝ бе непроницаем.

Макс сви рамене.

— В чувството за увереност. Сигурността, че винаги знаеш какво точно да облечеш или да поднесеш — той ѝ подаде едната от чашите. — Когато си наследил парите, ти си попил тази увереност още от люлката. А когато сам си си пробивал пътя, никога няма да придобиеш това чувство.

— Предполагам, че си прав — Клио внимателно опита виното. Очевидно доволна, отпи една глътка. — От друга страна, обаче, когато си успял по по-трудния начин, имаш самоувереността, която произтича от съзнанието, че си го заслужил сам.

Макс срещна погледа ѝ.

— Не е съвсем едно и също.

— Не, това е много по-импонираща самоувереност. Тя е в дълбоко вкоренената арогантност, която произлиза от това, че ако утре загубиш всичко и трябва да започнеш от началото, би могъл отново да стигнеш върха. И ти излъчваш такава самоувереност, Макс.

— Това е различно нещо. Не говорех за такава самоувереност.

— И защо не? Тя е много по-интересна от другата — рече хладно Клио. — Всъщност, понякога си е направо плашеща. Навярно е още по-плашеща за някой, който е роден в богатство. Когато си роден богат, дълбоко в себе си не можеш да бъдеш много сигурен, че сам би

постигнал всичко това. Но ти, Макс, знаеш, че би могъл. Доказал си го на себе си и на всички останали.

Макс се усмихна.

— Ала онзи тип, роден със сребърна лъжичка в устата, не би се поколебал дали в подобна ситуация би трябвало да сервира каберне или шампанско. Отговорът му щеше да дойде от само себе си.

— О, Господи! — очите на Клио блеснаха иззад лещите на очилата. — Нима този въпрос те измъчваше толкова много?

— Не се безпокой, нямаше да му позволя да ми развали вечерта.

— Защото знаеше, че не бих обърнала никакво внимание дали си сервирал шампанско, каберне или диетична кола, нали?

— Точно така — Макс взе решение. С чаша в едната ръка и бастуна в другата, той тръгна към вратата. — Хайде, искам да ти покажа нещо.

— Какво? — тя се отмести от пътя му и сетне се обърна да го последва.

— Ела с мен — той пое по тъмния, общит с ламперия коридор към стоманената врата, която пазеше съкровищата му. Подаде чашата на Клио. — Подръж я за минута.

Тя взе чашата и го загледа с любопитство как набира кода, с който се отваряше вратата.

— Какво има там?

— Някои неща, които са много важни за мен — Макс отвори вратата. Светлините се включиха автоматично и разкриха стълбищен кладенец.

Клио огледа стълбите заинтригувана.

— Слушай, нали няма да сториш нещо наистина странно с мен там долу?

— Зависи какво намиращ за *наистина* странно.

Макс я поведе по стълбите и отвори втората стоманена врата в тяхното подножие. Когато вратата се отвори, за да разкрие галерията му, блеснаха нови светлини. Макс чу как, докато влизаше в помещението, Клио ахна.

— Господи, Макс! Всичко това истинско ли е?

Въпросът ѝ го подразни.

— Да, по дяволите! Нима смяташ, че бих си правил труда да събирам фалшификати?

Тя го изгледа особено.

— Не, предполагам, че не — тя прокара пръст по облегалката на единствения стол в помещението. — Хубав стол.

— И той е оригинал — рече сухо Макс. — Английски. Ранният деветнадесети век.

— Естествено.

Тя отиде до средата на стаята и полака се завъртя в пълен кръг, разглеждайки шедьоврите от модерно изкуство, окачени на белите стени.

— Не виждам нито една картина с куче или кон.

Не можеше да усети дали го дразнеше или не.

— Няма и морски пейзажи.

Тя го погледна.

— Ще ти дам един-два от онези, които Джейсън нарисува. Можеш да си ги окачиш в стаята в странноприемницата до картината на Сами.

— Благодаря — рече Макс. — Това ми допада.

Като видя празното пространство на северната стена, Клио се спря.

— Защо тук няма нищо?

— Там ще окача платната от Лътъръл, когато ги открия.

— О, да. Бях забравила — Клио отиде до библиотечния шкаф и огледа лавиците. Прочете заглавията върху няколко подвързани с кожа тома. — Боже мой. На латински. И наистина стари. И наистина внушителни. Обзалагам се, че местните библиотеки се надяват да ги споменеш в завещанието си.

— Направил съм го — рече Макс.

Клио спря пред поредица от тънки, окъсани книжки.

— Какво е това? Доктор Сус! „Момчетата Харди“!

Макс, какво търсят тези книжки тук?

— Това са първите неща в колекцията ми. Клио го погледна и в очите ѝ блесна нежност.

— Разбирам.

— Клио, ще се омъжиш ли за мен?

Тя застина на място.

Макс изведнъж разбра, че не можеше да си поеме дъх.

— Къде възнамеряваш да ме сложиш? — попита тихо Клио.

Обля го вълна от пълна обърканост и гняв.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Просто се чудех къде точно ще ме окачиш в галерията си. Не съм сигурна, че съм подходяща за тук, Макс — Клио бавно тръгна из стаята, взирайки се в колекцията му. — Не съм много добър пример на модерно изкуство. Може би ще се вписвам по-добре в някоя колекция от пеперуди или на разпродажба на стъклария.

— Казах ти, че искам да се ожения за теб, а не да те включвам в колекцията си — прошепна диво Макс.

Той внимателно остави винената си чаша върху малката инкрустирана масичка до стола в стил Шератон. Страхуваше се, че ако продължава да държи крехкия кристал в ръка, столчето щеше да остане в ръката му. Стискаше резбования ястреб на бастуна си тъй силно, че мускулите на китката му го заболяха.

— В съзнанието ти съществува ли някаква разлика между двете?
— попита Клио.

— Да, по дяволите! Клио, ти каза, че тази сутрин си била ядосана, защото не съм ти направил предложение както трябва. Опитвам се сега да го направя.

— Въпросът не бе в това, че не си ми предложил.

— Клио!

Макс пристъпи към нея и спря рязко, когато я видя да отстъпва крачка назад. *Щеше да му откаже.* Прониза го мъка. Изпита такава силна болка, каквато не бе изпитвал никога през живота си. Усещаше как тя гризеше жизненоважните му органи, как го поглъщаше жив. По-зле бе дори от онзи ден, когато почина Джейсън.

Очите на Клио бяха широко отворени и блестящи. Когато пристъпи още крачка към нея, тя вдигна ръка, сякаш искаше да се предпази от самия дявол.

— Макс, защо искаш да се ожениш за мен?

— Защото те желая.

Думите се отрониха от него, оставяйки жива, зейнала рана. Почуди се дали нямаше да падне и да умре тук, върху ориенталския килим.

Погледът на Клио го обгаря още миг и сетне, с тих сподавен вик тя се втурна в обятията му.

— Добре — рече тя, завряла нос в ризата му. — Ще се омъжа за теб.

Макс усети как раната вътре в него започна да се затваря. В крайна сметка щеше да оцелее. Остави бастуна да падне на килима и притисна силно Клио към себе си. Неуловимата емоция, която преди малко го разкъсваше, се преобразува в дива, отчаяна жажда.

Нуждаеше се от нея повече от всичко друго на света и както никога досега през живота си.

Сякаш усетила това, Клио вдигна лице към него. Макс я целуна силно. Когато усети, че му отвърща, той изстена и я повали върху килима. Задърпа дрехите ѝ, махна блузата, сетне — колана на джинсите ѝ. Успя да свали дънките ведно със сребристите ѝ маратонки. Сетне се запипка с ципа на панталоните си. Дори не си даде труда да ги събува. Знаеше, че нямаше да може да се справи с тях.

Клио се надигна към него, разтвори бедрата и устни. Падна върху ѝ тъй, както изгладнял до смърт се нахвърля върху пиршество.

Миг по-късно бе вече там, където искаше да бъде, дълбоко в Клио. Тя бе топла, мека и уютна и той се чувстваше у дома си.

Клио отвори очи и погледна към платната, които сякаш се вираха в нея досущ като множество тъмни, измъчени очи. Вкусовете на Макс в изкуството очевидно не клоняха към сладките и сантиментални картини. Платната, които висяха по стените на тайната му бърлога, излъчваха същата приковаваща комбинация от първичност и изисканост, която излъчваше и самият той. Бяха също тъй сложни и загадъчни като самия него.

И Клио разбра, че, за добро или за зло, току-що си бе *позволила* да попълни колекцията на Макс Форчън. Единствените неща, които ѝ вдъхваха надежда в тази стая, бяха евтините издания на детски книжки, които бе открила сред ценните томове в библиотечния шкаф. Усмихна се.

— Студено ли ти е? — изправи се бавно Макс. Очите му бяха потъмнели от изпитаното удоволствие. Ръката му се плъзна собственически по извивката на бедрото ѝ.

— Малко — погледна го Клио. — Тук е хладно.

— Помещението е с автоматична климатизация.

Клио седна и се пресегна за блузата си.

— Да се запазят картините и книгите ли?

— Да — Макс я гледаше отблизо. — Клио, искам да се оженим веднага.

Тя се съсредоточи върху копчетата на блузата си.

— И защо е това бързане?

— Дяволски добре знаеш защо е — Макс се изправи с помощта на бастуна. Подаде ѝ ръка. — Не искам да промениш решението си.

— Имам една новина за теб, Макс — Клио се остави да я вдигне от пода. — Няма да ти позволя да се ожениш за мен набързо в съвета. Семейството няма да го понесе. Силвия, Андромеда и останалите ще искат всичко да е както му е редът. А и не можем да изпреварим венчавката на Триша и Бен. Няма да е честно да оберем лаврите преди тях.

Макс вдигна ципа на панталоните си.

— Боях се, че ще кажеш тъкмо това.

Като свърши с обличането, Клио му направи гримаса. Изпита голямо облекчение като видя, че на лицето му отново се бе появило изражение на обичайната раздразнителност. Вече не носеше онази неподвижна, студена маска отпреди час, когато ѝ бе предложил да се омъжи за него.

Можеше да се справи с раздразнителността на Макс, помисли си Клио. Можеше да се справи с всичко, освен с онова ужасно, безрадостно изражение, което бе съзряла в очите му, когато се поколеба дали да му даде желаниния отговор. Сама бе виждала това изражение в собствените си очи в огледалото през месеците след смъртта на родителите ѝ. Това бе изражението на човек, изгубил всичко, което има смисъл.

Ала Макс не бе изгубил мечтите си, помисли си Клио. В крайна сметка този мъж бе чел Доктор Сус и „Момчетата Харди“. Не можеше да е целият само лед и стомана.

— Клио? Изражението ти е странно. За какво си мислеше?

— За вечерята — рече тя.

Макс очевидно се успокои.

— Почти забравих за вечерята. Струва ми се, че изведнъж огладнях.

— Аз — също. Ти направи мидите, аз ще се заема със салатата.

— Аз наистина държа на казаното, Клио — пръстите на Макс се склучиха нежно, но здраво около китката ѝ. Вдигна дланта ѝ до устните си и я целуна. — Искам да се оженим колкото е възможно по-скоро.

Тя докосна леко бузата му с върха на пръстите си. Знаеше, че той си мислеше за това как Кимбърли бе развалила годежа им шест седмици след като Макс ѝ бе предложил брак.

— Няма страшно, Макс. Няма да променя решението си.

Ресниците се спуснаха над блестящите му очи.

— Честна дума?

— Честна дума.

Клио изчака и позвъни у дома си след вечеря. Докато набираше номера, Макс се бе разположил на дивана до нея, взрян в обгърнатия от нощта град.

— „Робинс Нест Ин“.

— Силвия? Аз съм.

— Каква изненада — засмя се Силвия. — Почакай секунда — Силвия затвори с ръка микрофона. Аз печеля, прошепна силно тя на някого.

— Какво става? Заета ли си? — попита бързо Клио. — Мога да позвъня по-късно, ако настаняваш гости.

— Не, не сме заети — рече весело Силвия. — Бях се хванала на бас с О'Райли, че няма да се сдържиш да не се обадиш тази вечер. Той се обзаложи, че Макс щял да те държи прекалено заета, за да се обадиш. Аз казах, че нищо, дори и истинско предложение за женитба, не може да те отклони от съмненията как вървят нещата тук.

Клио хвърли бърз поглед на Макс.

— Е, оказва се, че си права.

— За съмненията ти ли? Не е кой знае какво откритие.

— Не — рече тихо Клио. — За истинското предложение.

— Аха — в тона на Силвия се усети голямо задоволство. — Знаех си. И ти каза да, нали?

— Точно така.

— Е, тогава всичко е вече официално и е добре — възкликна Силвия. — Почваме да планираме венчавката, веднага след като

оженим Триша и Бен. Сигурна съм, че Сами ще иска да участва и в тази церемония. О'Райли би могъл да води булката.

— О'Райли ли?

— Разбира се. Ще го оттренира с Триша.

Чак сега Клио осъзна, че О'Райли бе станал член на групата по венчавката. При това темпо скоро щеше да се превърне и в член на семейството, досущ като Макс.

— Добре.

— Не се безпокой, Клио. Андромеда, Дейстар и аз ще се погрижим за всичко.

— Благодаря ти — Клио не знаеше какво още да каже. — Тъ-ъ-ъ, как вървят нещата при вас?

— Колкото и да е невероятно, успяваме да се справим и без теб. Имаме няколко нови резервации за уикенда. О, между другото добрият стар Хърбърт Т. се обади да запази места за поредния си семинар.

— Мислех си, че мистър Вальнс се бе ядосал, защото последния път, когато използва странноприемницата, спря токът. Помниш ли колко бе разстроен, че не можел да използва видеото си? — Клио сякаш отново чу ядния протест на Вальнс. *„Имам безупречна репутация в тази област и просто не мога да работя без електричество.“*

— Каза, че независимо от трудностите с електричеството, странноприемницата все пак била добра база за семинарите му. Направих му резервация за по-следващия уикенд. Групата му е от петнайсетина души от някаква компютърна фирма.

— Добре — рече Клио. — Така ще сме добре запълнени. Джейсън се оказа прав като предложи да лансираме хотела за колективни посещения от фирми и за семинари.

— Да, прав беше. Хей, сигурна съм, че можеш да вършиш и по-приятни неща, отколкото да си бърбиш с офиса у дома. Предай поздрави на Макс. Ще се видим с вас след няколко дни.

Клио затвори телефона и погледна Макс.

— Справят се добре без нас.

— Не се безпокой — рече Макс. — Няма да могат да удържат дълго сами.

— Сигурен ли си?

Той се усмихна. Прегърна я през раменете и я притегли върху дивана.

— Разбира се. Аз пък, от своя страна, не мога да изтърпя и две минути без теб.

Сънят се появи изненадващ, като шок, посред нощ. Опръсканите с кръв стени се въртяха около Клио и сякаш се опитваха да я смачкат. Опита се да извика, но, както винаги, от свитото ѝ от ужас гърло не се изтръгна нито звук. Не можеше да помръдне ръце. Краката ѝ бяха приковани от някакъв тежък предмет.

— Клио! Събуди се. Събуди се, по дяволите!

Тя се събуди плувнала в пот. Макс я притискаше силно към себе си. Държеше я здраво, натиснал я с цялата тежест на тялото си, сякаш би могъл да я предпази от невидимите пипала, които се протягаха към нея.

— Няма ми нищо — прошепна тя.

Не бе за чудене, че не можеше да се помръдне насън, помисли си иронично тя. Не можеше да помръдне и в реалния живот. Хватката на Макс бе тъй свирепа, че тя едва си поемаше дъх.

— Пак онзи сън ли? — Макс полека я пусна, очите му не се виждаха в тъмнината.

— Да. За втори път тази седмица — Клио разтърка очи. — Чудя се какво става.

— Стрес. Напрежение. Тревоги — Макс разтри раменете ѝ. — Има сума обяснения за лошите сънища, които имаш напоследък.

— Имал ли си някога кошмари?

— Всички имат кошмари от време на време.

Тя се отпусна на гърдите му. Ръцете на Макс бяха топли, силни, успокояващи.

— Твоите какви са?

— Някои от тях висят на стените на галерията ми долу — рече спокойно той.

Клио потрепери. В душата на Макс имаше толкова тайни местенца.

— Клио?

— Хмм — тя отново задрямваше. Последните следи от съня ѝ вече се бяха оттеглили в тъмните кътчета на съзнанието ѝ. Макс бе добър в пропъждането на кошмари, спомни си Клио.

— Можем да се оженим седмица след венчавката на Триша и Бен. Семейството ти е в състояние да организира прием толкова скоро, нали?

Разкъсваше се между желанието да се разсмее и болката си. Той нямаше да спре да я натиска, докато не определише дата.

— Вече ти казах, че ще се омъжа за теб. Трябва ли още тази вечер да посоча ден и час?

— Бих искал да уточним подробностите.

— Добре, добре. След една седмица е прекалено рано. Знаеш, че трябва да въртим и странноприемницата. Какво ще кажеш за две седмици след венчавката на Триша и Бен? — тя усети как през него премина тръпката на ликуването. — Но може да се наложи да отложим малко медения месец — предупреди го Клио. — За следващия месец имам планирани няколко малки семинара.

Пръстите на Макс стиснаха раменете ѝ.

— Пет пари не давам за медения месец.

Клио се засмя.

— Благодаря ти много.

— Знаеш какво имам предвид. Просто искам всичко да се уреди.

Клио вдигна глава и целуна леко Макс по устните. Той се отпусна на възглавницата и я притегли върху себе си.

— Има още едно нещо, което трябва да знаеш, Макс — Клио докосна връхчето на езика му.

— Какво е то?

— Не *мое* семейство ще уреди всичко по приема, а *нашето* семейство.

— Права си. Нашето семейство — Макс прокара пръсти в косите на Клио и притегли лицето ѝ към своето.

— Какво искаш да правиш днес? — попита Макс на следващото утро. Гледаше доволен как Клио печеше кифлички в блестящата фурна.

— Не знам. Напоследък не съм идвала много често в Сиатъл. Май ще се спра на обичайните туристически занимания. Ще отида до пазара на Пайк плейс, ще напазаря, ще вляза в няколко добри книжарници.

— Аз имам по-добро предложение. Защо не идем да купим пръстен? — Макс погледна през прозореца. Хълмовете в центъра на града блестяха, измити от нощния дъжд. — Изглежда известно време ще бъде ясно. Познавам неколцина добри бижутери.

Клио се усмихна тъжно.

— Няма да ни отнеме много време да купим пръстен. Останалите неща ще свършим после.

Клио извади една кифличка и я сложи в чиния. В този момент звънна входният звънец.

Макс се ядоса. Грабна бастуна си и се изправи.

— Който и да е, ще го разкарам.

Клио наля кленов сироп върху кифличката и се заслуша в стъпките на Макс в коридора.

Къщата на Макс е ужасно голяма за сам човек, помисли си тя. Минава цяла вечност, докато човек стигне до входната врата. Такава резиденция се нуждаеше от лакей. Почуди се защо ли бе купил подобна къща. Може би е бил под впечатлението, че ако похарчи достатъчно пари, ще се сдобие с дом. Клио се запита колко ли време му е потрябвало, за да осъзнае грешката си.

Дочу гласа на Кимбърли в мига, в който набоде с вилицата си хапка от кифличката. Едва потисна лекия си стон на неприятна изненада, когато чу потрепването на високите токове на другата жена по теракотените плочки на коридора. Толкова за способността на Макс да се отърве от неочаквания посетител.

— Макс, трябва да поговоря с теб — рече Кимбърли с хладен, делови тон с приближаването им. — Това е изключително важно.

— Откъде разбра, че съм в града.

— Обадох се в „Робинс Нест Ин“. Казаха ми, че си тук с Клио. Макс, не можем да го отложим. Абсолютно решаващо е. Говорих с Рорк. Той ми каза, че си предложил той и аз да се опитаме да вземем контрола върху борда на „Кързън“. Сериозно ли си го казал?

— Защо не! Струва ми се логичен ход.

— Рорк изглежда е убеден, че това може да бъде направено — изрече бавно Кимбърли.

— Дватама заедно можете да го направите.

— Но баща ми... Макс я прекъсна рязко.

— Единственият начин да докажеш на баща си, че си толкова добра, колкото сина, който никога не е имал, е да завземеш „Кързън“ от него.

— Наистина ли мислиш така? — попита Кимбърли.

— Да.

Кимбърли се поколеба.

— Това не е единственото нещо, за което исках да поговорим. Макс, дай ми пет минути. Това е всичко, за което те моля.

— Добре — рече нетърпеливо Макс. Бастунът му затрака тихо по плочките и той отведе Кимбърли в трапезарията. — Пет минути, но не повече. Клио и аз имаме да свършим някои работи.

— Като например? — попита сухо Кимбърли.

— Като например да купим пръстен — рече Макс. — Клио и аз сме сгодени.

— Е, това е интересно — промълви Кимбърли и погледна Клио. — Не бих казала, че съм изненадана.

— Благодаря ти — кимна Клио с пълна уста. — Мисля, че...

— Макс винаги е бил много добър в уреждането на изгодни за себе си годежи — рече Кимбърли.

— Ако смяташ да остроумничиш на тази тема, Ким — прекъсна я спокойно Макс, — можеш да си вървиш веднага.

Кимбърли го изгледа.

— Какво става тук, не си ли й казал защо се решил да се сгодиш за нея?

Макс седна и погледна Кимбърли с погледа на кобра.

— Казвай онова, за което си дошла и си тръгвай.

Кимбърли отиде до плота и си наля чаша кафе с лекотата на жена, която е наясно с обстановката. Усмихна се мрачно на Клио.

— Каза ли ти още, че преговаря с една група, наречена „Глоубъл вилидж пропъртиз“? — попита Кимбърли.

— Те са му предложили същите условия като Кързън, но Макс иска още. Той се стреми към мястото на изпълнителния директор.

— Не — отвърна Клио и погледна Макс. — Не ми е споменавал.

— По дяволите — рече Макс. — Знаех си, че тази сутрин не биваше да отварям вратата.

[1] По Фаренхайт, температура на замръзване на водата — 32 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

Клио набоде нова хапка от кифличката и задъвка мълчаливо. Усещаше, че Макс я гледа, докато Кимбърли говореше.

— Вярно е — рече Кимбърли. — Моите източници ми казаха, че неотдавна Макс се е срещнал с Търнър и Санд, две ключови фигури от „Глоубъл вилидж пропъртиз“.

Клио стрелна с поглед Макс.

— Вярно ли е?

— Да — отвърна Макс. Погледът му не я изпускаше.

Кимбърли изглеждаше напълно доволна. Тръгна из трапезарията с елегантни, неспокойни крачки на състезателен кон, държан прекалено дълго вързан. Клио се запита как можеше да издържа по цял ден на високи токове.

— Аз знам само за една среща — рече Кимбърли. — Но това не означава, че не преговаря с тях, откакто е напуснал преди месец „Кързън“. Разбрах, че са му направили много щедро предложение.

Клио погледна Макс.

— Направиха ли ти предложение?

— Да.

Кимбърли го стрелна с поглед.

— От слуховете, които чух, се разбира, че предложението включва вицепрезидентска длъжност и място в борда на директорите. Но, както казах, Макс иска мястото на изпълнителен директор. Затова им е казал, че иска да работи сам, освен ако те не кандисат на условията му.

— Какво означава това? — попита заинтригувана Клио.

— Означава, че оставя другите с впечатлението, че тръгва самостоятелно в бизнеса.

— Освен ако не получи по-добро предложение от „Глоубъл вилидж“, така ли? Това ли искаш да кажеш? — Клио наблюдаваше внимателно Кимбърли.

Тя въздъхна и във въздишката се съдържаше оттенък на искрена симпатия.

— Опитай се да не се огорчаваш, Клио. Макс има репутацията, че винаги свършва работата си и използва за това всички средства, които прецени за необходими. Хора, които са много по-вътре в бизнеса, отколкото ти някога ще бъдеш, са се превръщали в пепел под колелетата на колесницата му.

— Цветиста метафора — Клио не обърна внимание на мълчаливия, замислен взор на Макс и продължи да гледа Кимбърли.

В един миг тя леко се обърка. Хвърли бърз, изпитателен поглед на Макс и сетне се намръщи на Клио.

— Това, което искам да кажа, е, че Макс те използва, за да добави елемент на реализъм към картината, която е обрисувал на „Глоубъл вилидж“. След като се сгоди за теб, всички ще се убедят, че намеренията му да се заеме със свой бизнес са сериозни.

— И какво те кара да мислиш, че „Глоубъл вилидж“ ще се съгласят с исканията му?

Кимбърли сви рамене.

— Навярно ще се съгласят. Искат го много.

Клио погледна Макс.

— Хубаво е да си желан, нали?

— Зависи кой те желае — погледът на Макс не потрепваше.

Кимбърли спря за миг да крачи из стаята.

— Питам се защо Макс отклони предложението на баща ми да се завърне в „Кързън“. Сега вече знам. Мястото на изпълнителен директор в „Глоубъл вилидж пропъртиз“ изглежда далеч по-примамливо. Макс обича да е начело. В „Кързън“ винаги воюваше със семейството за повече власт. Но в „Глоубъл вилидж“ той ще е първата цигулка.

Клио използва ленената кърпа, за да изтрие капка сироп от ъгълчето на устните си. След като не успя, опита с връхчето на езика си.

— Кога говори за пръв път с „Глоубъл вилидж“, Макс?

— В деня, в който отидохме с Бен да купим някои неща от железарския магазин — очите му я молеха да му повярва.

Клио пое дълбоко дъх.

— Значи около седмица след като прие моето предложение за работа.

— Да.

— И какво им каза?

— Че не се интересувам, от каквата и да е служба в „Глоубъл вилидж“ — отвърна тихо Макс.

— Дори и от тази на изпълнителен директор? — попита Клио.

— Да, дори и от нея.

Клио се усмихна развълнувана.

— Предполагам, това означава, че все още работиш за мен, така ли?

— Да — очите на Макс блестяха от чувство, което обаче не се прокрадна в тона му. — Все още работя за теб. И нямам намерение да напускам.

— Така си и мислех — рече Клио. — Е, това урежда този малък проблем, нали? Престани да се тревожиш, Кимбърли. Макс няма да работи за конкуренцията.

Тя стана да си налее чаша кафе. Искаше ѝ се да го стори тъй небрежно както Кимбърли преди малко, но намерението ѝ пропадна напълно, когато се наложи да потърси чаша.

— Вторият шкаф отляво — рече студено Кимбърли.

Клио стисна зъби.

— Благодаря ти.

— Не мога да те разбера — изгледа я подозрително Кимбърли. — Първоначално си мислех, че си просто наивна и донякъде неизискана. Но точно сега започвам да се чудя дали в теб няма нещо повече от онова, което човек вижда на пръв поглед.

— Искаш да кажеш, че се питаш дали съм толкова тъпа, колкото изглеждам? — попита невинно Клио. — Макс също имаше такъв проблем с мен в началото. Чудя се защо ли създавам такова впечатление? Мислиш ли, че е поради маратонките ми? — тя погледна сребристите гуменки, които носеше. — Може би трябва да направя нещо за външния си вид.

— Каква игра играеш, Клио? Наистина ли смяташ, че можеш да командваш Макс? Ако възнамеряваш да го използваш да ти създаде хотелиерска империя, съветвам те да внимаваш. Ако Макс създаде

империя, можеш да се обзаложеш спокойно, че той ще е собственикът и управляващият. И накрая ще останеш с пръст в устата.

Клио духна кафето си.

— Не се опитвам да създам империя. Опитвам просто да въртя една странноприемница. Трудно е да се намерят добри помощници. Имах късмета да открия Макс.

— Не ми ги пробутвай тези. И двете знаем, че не можеш да си го позволиш.

— Единственото, което знам, е, че предложението ми бе прието — Клио погледна Макс. — Нали така?

Той се усмихна леко за пръв път, откакто бе дошла Клио. Очите му светеха.

— Да.

Кимбърли се намръщи на Клио.

— Какво, по дяволите, става тук! Няма начин твоето предложение да е равностойно на едно предложение от „Глоубъл вилидж“ или „Кързън интернешънъл“.

— Грешеш — рече тихо Клио. — „Робинс Нест Ин“ може да предложи на Макс нещо, което нито ти, нито „Глоубъл вилидж“ можете.

Усмивката на Кимбърли бе гарнирана с презрение.

— И какво ще да е то, Клио? Ти? Нима наистина смяташ, че Макс ще се откаже от положението на изпълнителен директор или на вицепрезидент в корпорации като „Глоубъл вилидж“ или „Кързън“, заради теб или заради която и да е друга жена?

— Не — отвърна Клио. — *Не само* заради мен. Но мисля, че ще го направи заради всичко останало, което върви с мен.

— „Робинс Нест Ин“ ли?

— Не — каза Клио. — *Семейството*.

— Ти не си с всички си — Кимбърли я зяпна изненадана. — И какво ще търси Макс в едно семейство?

— На първо място — рече Клио, — няма да се налага да се тревожи, ако от време на време се проваля.

— За какво говориш? — Кимбърли я гледаше неразбиращо.

Клио сръбна от кафето.

— При нас Макс знае, че дори и понякога да не успее да защити удивителната си репутация, той все още ще бъде желан. Той ще е един

от нас, независимо дали се е провалил или не.

Кимбърли зяпна в безмълвно учудване. След като не успя да намери необходимите думи, тя се обърна към Макс.

— Добре — рече тя. — Предавам се. Не мога да разбера какво става тук, но е очевидно, че, както винаги, си хванал нещата здраво в ръцете си. Предполагам, че скоро ще разберем какви са били намеренията ти, Макс.

— Нямам никакви скрити намерения — рече тихо Макс. — Клио ти каза истината. Работя за нея. Не отговарям на други предложения. Можеш да ме поздравяваш за годежа ми и сетне да си ходиш.

Кимбърли му хвърли поглед, изпълнен с отвращение.

— Поздравления.

Обърна се и тръгна към вратата. В трапезарията се възцари тишина. Макс погледна Клио.

— Благодаря.

— За какво?

— За всичко.

— Добре — Клио гребна от тестото. — Искаш ли кифличка?

— И още някои неща — рече Макс. Погледът му се отмести към купичката с мед, поставена в средата на масата.

Клио го изгледа, свирепо намръщена.

— Не си прави илюзии. Тази сцена с меда в „Огледалото“ си е чиста измислица.

— Моята специалност е да превръщам фантазиите в реалност.

— Забрави го. Много лепне.

— Остави ме аз да се погрижа за техническите подробности.

Макс бавно се усмихна. Взе купичката с мед.

Клио забрави за следващата кифличка.

Тъкмо когато Макс и Клио излизаха от антикварната книжарница на площад „Пайниър“, заваля студен дъжд. Клио отвори чадъра си. Сребристите ѝ маратонки прогизнаха.

— Вали като из ведро. Нека се върнем в къщата ти — предложи тя.

— Имам по-добро предложение — Макс взе чадъра от нея и го вдигна по-високо, за да подслони и двамата. Когато пръстите им се

срещнаха, той с одобрение погледна смарагдовия пръстен, който бе сложил на пръста ѝ час по-рано. — На ъгъла има една малка, но интересна галерия. Можем да се скрием в нея за малко от дъжда.

— Обзалагам се, че тази малка галерия не излага хубави картини с кучета, коне или морски пейзажи — измърмори Клио.

Вече бяха посетили три галерии и нито една не излагаше онова изкуство, което тя харесваше. Всички собственици познаваха добре Макс.

— В деня, в който тази галерия окачи платно с някой шпаньол, спирам да купувам от нея — Макс хвана Клио за ръката и я поведе към белостенната галерия.

Клио разгледа колекцията от предимно тъмни, предимно мрачни, предимно сиви и кафяви картини, без да бъде впечатлена. Сбърчи нос и се обърна към Макс.

— Наистина не разбирам какво намираш в тези неща.

Макс огледа изложените картини с бърз, оценяващ поглед.

— Ако това може да ти послужи за утешение, аз също не виждам нищо в тази сбирщина.

— Добре — ухили се Клио. — Значи има още надежда да се справиш.

Изад тезгяха се появи лъскава плешива глава.

— Макс, приятелю — пълният мъж, облечен изцяло в черно, се усмихваше широко. — Не съм те виждал отдавна. Къде се изгуби? Поне десетина съобщения с молба веднага да дойдеш съм оставил в офиса ти. Получи ли ги?

— Не — рече Макс. — Вече не работя за „Кързън“. Уолтър, искам да се запознаеш с годеницата ми — Клио Робинс. Клио, това е Уолтър Стикли. Собственикът на тази галерия.

— Много ми е приятно — рече Клио.

— Удоволствието е мое — погледът на Уолтър светна от любопитство. Погледна Макс. — *Годеница* ли каза?

— Да.

— Моите поздравления. И казваш, че си напуснал „Кързън“!

— Точно така. Сега работя за друга фирма.

— Сега ми става ясно защо не успях да се свържа с теб. Радвам се, че си решил да се отбиеш днес — Уолтър потри ръце. — Тъкмо възнамерявах да позвъня на някои други клиенти.

— Какво имаш да ми покажеш? — Макс отново изглежда пренебрежително изложените картини. — Не виждам нищо интересно тук.

Уолтър се засмя тихичко.

— Знаеш, че винаги държа добрите неща отзад. Последвайте ме.

Той излезе иззад тезгяха и ги поведе по късия коридор към една затворена врата. Отвори я и махна на Клио и Макс да влязат.

Клио хвърли бърз поглед на голямото платно, облеgnато на стената, и ококори очи. Картината бе по-мрачна, по-първична и определено по-интересна от изложените във външното помещение, ала не ѝ хареса повече от вече видените.

— Уф! — рече Клио.

Уолтър я изгледа язвително.

— Еснафка?

— Харесват ѝ картини с коне и кучета — рече разсеяно Макс. Взираше се възхитен в картината.

— И морски пейзажи — добави Клио. — Много обичам морски пейзажи.

— Не излагам подобни неща — рече неприветливо Уолтър.

— Забелязах — Клио гледаше Макс. — Добре ли си, Макс? Изглеждаш малко странно.

Запита се разтревожена дали той не гледаше един от собствените си кошмари.

— Добре съм — рече тихо Макс. — Кой е художникът, Уолтър? Стилът му ми е непознат.

— Скорошно мое откритие — отвърна самодоволно Уолтър. — Името му е Дейвид Верие. Как го намираш?

— Ще я взема. Можеш ли да я доставиш след обяд? Утре заминавам от града.

— Няма проблеми — Уолтър отново потри ръце и се засмя доволен. — Знаех си, че ще ти хареса. След пет години Верие ще струва цяло състояние.

— Да — рече Макс. Все още се взираше в картината. — Обади ми се веднага щом получиш още нещо от него. Ще ги оставя новия си номер.

— Разбира се — отвърна радостно Уолтър. — Името ти ще е първо в списъка ми.

— Не, то ще бъде *единственото* в списъка ти — каза Макс.

Уолтър се прокашля.

— Ъ-ъ-ъ, добре. Единственото име. Но виж сега, Макс. Верие има нужда да изложи някои неща. Не можеш да прибереш всичко, което е нарисувал, и да го затвориш, преди светът на изкуството да е получил възможност да види творбите му. Искам да му дам възможността да излага. Той заслужава признание.

Макс не изглеждаше доволен, но кимна с неохота.

— Добре. Можеш да изложиш картините му. Но аз трябва да науча пръв, когато рисува нещо ново.

— Дадено.

Клио наведе глава и погледна картината от друг ъгъл. След като и така не я разбра, отиде в другия край на стаята и се вгледа в нея оттам. Сетне клекна и се опита да я види от различна гледна точка.

— Добре, Макс, кажи ми какво намираш в тази картина? — попита тя. — Вижда ми се като дъното на кофа с черна боя.

Уолтър се сви.

— Не каза ли, че ще се жениш за тази... тази личност, Макс?

— Да — Макс най-сетне отмести поглед от картината. Усмихна се. — Не знае много за изкуството, но знае какво харесва.

— Разбирам — погледът на Уолтър светна. — Между другото. Макс, носят се разни слухове.

— Слухове за какво? — попита Макс без особен интерес.

— За пет платна на Еймъс Лътъръл, които са изчезнали неотдавна — рече тихо Уолтър. — Дали не знаеш нещо за тях?

— Знам, че ми принадлежат — каза Макс.

— А, да. Предполагам, че ще кажеш нещо подобно — Уолтър сви устни. — Но май собствеността им е под въпрос.

Устните на Макс се изкривиха в невесела усмивка.

— Няма изобщо съмнение кой е собственикът на тези платна, Уолтър.

Уолтър се прокашля.

— Историята, която дочух, се свързва с Гарисън Спарк. Носи се слухът, че той е попаднал на следите на платната. Освен това имал клиент, готов да плати за тях четвърт милион. И имал фактура за продажба от Джейсън Кързън. Твърди, че е издадена преди завещанието му.

— Фактурата, ако изобщо съществува, е фалшива — погледите на Макс и на Уолтър се срещнаха. — И двамата знаем, че това няма да е първата фалшификация на Спарк, нали?

Уолтър се усмихна кисело.

— Схванах.

На следващия следобед Клио седеше до Макс в ягуара и гледаше с вълнение как Хармъни Коув се появява в полезрението им.

— Питам се дали градският съвет не е турил бариери на входа, за да ми попречи да се върна в града.

— Успокой се, Клио. Никой няма да е разстроен от факта, че си написала книга!

— Нолън беше разстроен.

— Нолън е магаре.

— Добре де, но се боя, че той не е единственото магаре в Хармъни Коув — Клио завъртя пръстена си. Усещаше непрестанно тежестта му. — Предполагам, че О'Райли вече е говорил с всички.

— Навярно е така. О'Райли е много последователен.

— Не съм сигурна, че това бе добра идея, Макс.

Той я погледна косо.

— Нима смяташ, че ако допуснеш преследвачът ти да се приближи още и още е по-добра идея?

— Е, не, но аз трябва да продължа да живея в Хармъни Коув и след като всичко това свърши. Не искам хората да се блещят в мен. Получих си моя дял от хорско любопитство, след като починаха родителите ми.

— Ще държа любопитковците на разстояние — обеща й тихо Макс.

Видя стиснатите му челюсти и разбра, че държеше на всяка изречена дума. Малко се поуспокои. След като Макс бе до нея, никой не можеше да й причини големи главоболия.

— Може би ще се наложи да ти повиша заплатата.

— Ще си наваксам с царевичните кифлички на Дейстар.

Когато навлязоха в централната част на града, Макс намали скоростта на ягуара. Една жена им махна от входа на бакалията.

Клио отвърна на поздрава й.

— Поне мисис Гибсън изглежда не изпитва желание да ме бележи с голямо червено „А“ на челото.

— Коя е мисис Гибсън?

— Собственичка е на малката книжарничка на ъгъла.

Макс се усмихна.

— Навярно е поръчала няколко екземпляра от „Огледалото“, очаквайки наплив на клиенти.

— О, Господи, Макс! Всичко това ще е ужасно — Клио започна да върти телефона на колата в ръцете си.

— Остави телефона и престани да се паникьосваш — Макс намали още скоростта и зави към паркинга на бакалията.

— Какво ще правиш? — извика уплашена Клио.

— Ще приключим с всичко това набързо, за да престанеш да се безпокоиш.

— Макс, не ми е необходимо нищо от бакалията.

— Ще намерим нещо — Макс спря ягуара и отвори вратата си.

Клио не посегна да откопчее колана си. Макс заобиколи колата и отвори вратата ѝ.

— Хайде, Клио. Няма да е чак толкова зле.

— Не искам още да се заемам с това.

— Все някога ще трябва да се заемеш.

— Знам. Но не искам да е днес — настоя Клио.

— Излез от колата, Клио — настоя кротко Макс, — иначе ще те измъкна от нея и ще те отнеса на ръце в проклетата бакалия.

Тя го изгледа с мълчаливо неподчинение. Но изражението на Макс излъчваше по-голям инат от собствения ѝ. Знаеше, че той бе прав. Рано или късно щеше да ѝ се наложи да погледне в очите хората от Хармъни Коув.

— Добре, хайде да свършваме с това — Клио откопча колана и изскочи от колата. Мина като вихрушка покрай Макс.

— Ето, това е моята храбра Клеопатра.

На половината път до вратата Клио спря и погледна през рамо. Намръщи се, като разбра, че бе оставила Макс далеч зад себе си.

— Няма да вляза там сама — рече тя.

— Ами тогава ще трябва малко да понамалиш ход — Макс я настигна и я хвана за ръка. — Не тичам, освен при крайна необходимост, а случаят не е такъв.

— Можеш да вървиш достатъчно бързо, когато поискаш — възропта Клио. — Виждала съм те да се качваш и да слизаш по стълбите в странноприемницата толкова бързо, колкото и всички останали. Макс, сигурен ли си, че трябва да направим това?

— Просто не мога да повярвам, че си толкова нервна — Макс бутна стъклената врата на бакалията и я бутна лекичко пред себе си. — Дошли сме да купим мляко.

— Нямам нужда от мляко. Два пъти седмично ни доставят млечни продукти направо в странноприемницата — измърмори Клио.

— Днес обаче ти трябва мляко.

Клио усети погледите на хората в магазина върху себе си в мига, в който влезе в познатата зала. Всички — от момчето носач до касиерката — я гледаха така, сякаш я виждаха за пръв път. Всички ѝ махаха усърдно.

Клио наведе глава и забърза към млечния щанд.

Младежът, който подреждаше млякото и домашното сирене, ѝ се усмихна внимателно.

— Здравейте, мис Робинс.

— Здравей, Том. Как си днес? — благодарна за окуражителното присъствие на Макс, Клио отвори стъклената вратичка на шкафа и измъкна кутия необезмаслено мляко.

— Добре. Чух, че някой ви тормозил за това, че сте написала книга. Вярно ли е?

Пръстите на Клио трепереха около кутията.

— Да.

— Много съжалявам, че някой ви безпокои. Дано скоро да го хванат.

— Благодаря ти, Том.

— Вижте, аз, ъ-ъ-ъ, просто се чудех — Том хвърли потаен поглед нагоре и надолу по коридора между гондолите със стока и се приближи до нея.

Клио се смръзна.

— Какво се чудеше, Том?

— За книгата, която сте написала.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Да?

— Ами, ъ-ъ-ъ, аз самият си мисля да напиша книга.

Клио премигна.

— Така ли?

Том закима бързо и се изчерви силно.

— Да, научна фантастика, нали разбирате?

— Разбирам — рече неуверена Клио. — Страхотно. Пожелавам ти успех.

Окураженият Том светна от радост.

— Това ще е история за един друг свят, нали разбирате? Има много общи неща с нашия свят, но основните научни закони са различни. По-скоро приличат на магия, нали разбирате?

— Аха — Клио отстъпи крачка назад.

Том бързо стопи разстоянието помежду им.

— Главният ми герой е един тип от нашия свят, който попада в другия. Отначало си мисли, че сънува. Сетне разбира, че е попаднал в капан. Трябва да се научи как да оцелее, инак ще бъде убит.

— Много добре — рече тихо Клио и отстъпи още една крачка.

Том я последва.

— На земята той е компютърен хакер и затова, когато попада в този странен свят, управляван от магията, той наистина първоначално се обърква...

На Клио ѝ стана ясно, че Том, момчето, зареждащо магазина, не се интересуваше изобщо от „Огледалото“. Убеден, че е намерил сродна душа, той щеше да я нагости със сюжета на цялата си книга тук, пред щанда с млечни продукти.

— И после той среща един образ, който е нещо като магьосник, нали разбирате...

— Интересно — рече Клио. Тя отстъпи още малко назад по прохода между гондолите, усещайки как Макс се забавлява мълчаливо. Том я следваше по петите.

— Сетне се появява друг магьосник, малко луд, нали разбирате... Той е открил някакъв нов магически закон. Още не съм решил какъв точно ще бъде, но какъвто и да е, той заплашва целия този друг свят...

— Страшно вълнуващо — рече Клио и погледна часовника си. — Бих се радвала да чуя и останалото, но наистина трябва да бягам.

— А? — потънал в разказа си, Том се намръщи изненадан. — О, разбира се. Вижте, бих могъл да се отбия някой път в странноприемницата и да ви разкажа останалото.

— Ще видим — Клио се обърна и забърза към касата. Не се обърна да види дали Макс я последва.

Сивокосата касиерка ѝ се усмихна широко.

— О, здравей, Клио. Чух, че някакъв тип се опитвал да те безпокои, защото си написала книга. Не знаех, че си писателка.

— Досега съм публикувала само една книга — рече тихо Клио и остави млякото на тезгяха.

— Няма нищо, мила, сигурна съм, че ще напишеш и други. Не съм чела книга от години. Все не остава време с тая телевизия и тъй нататък. Мляко?

— Да, моля, Ернестин.

— Мислех си, че ви доставят млечните продукти направо в странноприемницата.

Клио затърси обяснение и в този момент Макс се появи до касата.

— Свършихме млякото.

— О — Ернестин бутна кутията през електронния четец. — Знаеш ли, тези дни трябва да се видим с теб.

— Трябва ли?

Ернестин се усмихна широко.

— Мога да ти разкажа историята на семейството си. Можеш да напишеш книга за него. Сигурна съм, че хората ще искат да я прочетат. В семейната ни история има наистина вълнуващи моменти. Казвала ли съм ти, че един от моите родственици е пристигнал тук, на Запад, с конски впряг?

— Май не си споменавала, Ернестин.

— Това е била Сара Хил Монтроуз — Ернестин се загледа унесена в далечината. — Нейната история може да се превърне в страхотна книга. Сетне пък — прадыдо ми Мортън Монтроуз. Бил е фермер в Източен Вашингтон. Отглеждал и пуйки. Разказваше най-смешните истории на света за тези птици. Тъпи като галоши, ето какви са.

— Наистина ли? — Клио погледна към млякото, което стоеше забравено на тезгяха.

— Юджийн Монтроуз — това е пък дядо ми, може би най-интересният тип от всички. Беше рибар.

— Не думай. Мога ли да си получа млякото, Ернестин?

— Какво? — Ернестин видя млякото. — О, да. Млякото. Ето, ще ти го сложа в торбичка.

— Благодаря — Клио взе млякото и видя, че очите на Макс блестяха от напушилия го смях.

— Просто ми се обади, когато имаш време да напишеш тази книга за семейството ми — рече весело Ернестин. — Имам сума стари вестникарски изрезки, снимки и тъй нататък.

— Ще ти се обадя, щом имам една свободна минутка — обеща Клио. — Но напоследък съм много заета.

На половината път до вратата, следвана предано от Макс, тя забеляза пред себе си мержелеещата се позната фигура. Налагаше се да спре. Стисна млякото и се усмихна едва-едва.

— Здравей, Ейдриън.

Ейдриън Форестър я изгледа свирепо изпод гъстите си тъмни вежди. В ръка държеше голям жълт плик.

— Чух, че си публикувала книга.

— Да, така е — Клио изгледа с тревога плика, който той държеше. Страхуваше се, че знае какво съдържаше той. Преди да успее да продаде „Огледалото“, самата тя бе получила сума откази.

— Предполагам, че си имала агент? — попита Ейдриън.

— Е, не, нямах, но смятам да си потърся за следващата книга.

— Познаваш ли някой издател?

— Ъ-ъ-ъ, не. Не познавах никого, Ейдриън. Просто пратих ръкописа си до множество издатели и най-накрая един от тях го купи.

— Значи си извадила късмет.

— Точно така — рече Клио. — Извадих късмет.

— То е, защото пишеш женски работи — каза огорчен Ейдриън. — Затова са публикували теб, а не мен. Ню Йорк напоследък се интересува само от женски книги. Любови, еротика. Всичко, насочено към женската публика. По дяволите, дори и крими пазарът е ориентиран към жените.

— Ами всичките тези трилъри, фантастиката, историите на ужасите, които се публикуват?

— И в тях наблъскват любовни връзки — Ейдриън я изгледа тъй, сякаш вината за това бе нейна.

— Боже мой, не мисля всъщност, че...

— Знаеш ли какво пише в това писмо за отказ? — Ейдриън размаха високо ръкописа си. — Казват, че не се интересували от груби детективски истории, в които действащите лица са само мъже. Редакторът предлага да превърна героя си в частна детективка.

— Господи, Ейдриън, не мога да си представя как може да си позволи да предлага подобни неща. Освен, разбира се, ако не е поради това, че много жени обичат да четат и са готови да похарчат пари за романи, които им се нравят.

Гневът в погледа на Ейдриън приличаше на замръзнала лава.

— Ще ти кажа нещо. Ако не пробутваха книги като твоята, щяха да публикуват мен.

Клио преодоля и последните останки от страховете си, че ще бъде разкрита като авторката на „Огледалото“.

— Така ли мислиш? — попита тя.

Макс очевидно усети опасната любезност в тона ѝ и най-сетне се реши да се намеси.

— Мисля, че ще е най-добре да тръгваме, Клио. Семейството ще ни чака.

Той я хвана за ръката и я поведе към ягуара.

Клио се запъна.

— Почакай малко. Искам да дам на Ейдриън един издателски съвет.

Макс се ухили.

— Не смятам, че Форестър се нуждае от съвета ти, нали така, Форестър?

Той обгърна Клио с ръка и я задържа към ягуара.

— Тя просто е извадила късмет — озъби се Ейдриън.

— Така ли мислиш? Е, може би е и нещо повече от късмет — извика Клио, докато Макс я напъхваше в колата. — Може би пиша по-добре от теб. Може би книгата ми е по-добра от твоите. Не си ли стигал до такова предположение?

— Само защото книгата ти е женска... — изкрещя Ейдриън. — Единствената причина, поради която е публикувана. Нали ти казвам, пазарът на женските книги ни залива.

— Тогава си направи операция за смяна на пола — изкрещя му Клио в отговор.

— Мили Боже! — измърмори Макс, докато затваряше вратата ѝ.
— Създадох истинско чудовище.

— Можеш вече да спреш да се смееш — измърмори Клио, докато Макс вече шофираше край скалите към „Нест Ин“.

Макс я погледна, неспособен да потисне усмивката си. Седеше скръстила ръце в жест на пълно отвращение, заковала поглед в извиващия се пред нея път.

— Съжалявам — рече Макс.

— Не съжаляваш ни най-малко. Нали виждам.

— Хайде, Клио, признай си, че цялата тази история бе смешна. Беше ужасена какво щяха да си помислят всички в града, когато разберат, че си написала „Огледалото“. Но не бе чак толкова неприятно да те разкрият, нали?

— Не мисля, че изобщо някой от тях си е направил труда да я прочете — в тона ѝ се прокрадна недоволство.

— Бих рекъл, че това е едно доста безопасно предположение. Ако нашето съвсем скорошно ненаучно проучване излезе вярно, можем да приемем, че голямото мнозинство от хората, с които се срещаш, никога няма да прочетат книгите ти. Но ще искат да разговарят за издаването им. Хората се вълнуват от издателския бизнес.

— Искаш да кажеш, че ще искат да ми разкажат сюжетите на собствените си книги или ще ми предлагат да напиша семейните им истории, или пък ще се оплакват, че са публикували мен вместо тях?

— Да.

Клио се усмихна.

— Доста смешно беше, нали?

— Много — рече тихо Макс. — Особено физиономията на Форестър.

— Като си помисля само как непрекъснато жужеше за книгата си и за това как щяла да превземе издателския свят с гръм и трясък... — Клио се спря и се ухили.

Отначало избухна в кикот, а сетне и в пълногласен смях. Макс я погледна с ъгълчето на око и сам се усмихна.

— Не казвам, че от време на време няма да се появи някой критик — предупреди я той. — Но мисля, че ще можеш да се справиш, когато някой дойде и каже, че намира книгата ти за боклук.

— Някой като Нолън ли? — Клио се усмихна кисело. — Да, мисля, че ще се справя. Безпокоях се, че хората ще си бутат гагите в личния ми живот, но истина е, че повечето от тях предпочитат да говорим за самите тях. Не е като онова, което ми се случи след смъртта на родителите ми.

— Разбира се, че не е.

— Предполагам, че въображението ми ме подведе.

— Въображението ти е първокласно — заключи Макс.

Смехът се стопи в очите на Клио.

— Би ми се искало и преследвачът ми да е плод на въображението ми.

Макс погледна към пътя.

— На мен — също.

Клио се обърна към него, силно заинтригувана.

— Хей, нали не предполагаш, че ме дебне Ейдриън, след всичко, което се случи? Може би у него просто е надделяла ревността. Може би се опитва да ме накаже, защото аз съм публикувала, а той не е.

Макс поклати глава, сериозен и сигурен.

— Не. Очевидно Ейдриън е научил скоро, че си публикувала „Огледалото“. А инцидентите са започнали преди месец. Той не би могъл да съдържа ревността си толкова дълго.

Клио се облегна назад на седалката си.

— Не съм толкова сигурна. Може би е знаел от началото и се е преструвал, че не знае.

Макс свали едната си ръка от волана и я докосна по крака.

— Ще открием кой иска да те изплаши, Клио.

— Надявам се.

Макс отново хвана волана с две ръце и кара известно време мълчаливо. Оставаше по-малко от миля разстояние до странноприемницата. Той и Клио скоро щяха да са у дома.

У дома.

Въпреки тревогите си за инцидентите, които преследваха Клио, Макс усети приятното чувство на очакване, което къкреше дълбоко в него. За пръв път в живота си той имаше своето място. И най-хубавото

от всичко: имаше жена, която го желяеше, жена, която го бе чакала цял живот да се появи.

— За какво се замисли, Макс? — попита тихо Клио.

— Чудех се дали Бен се е погрижил за капещия душ в стая 216.

Клио се усмихна.

Над брега се спускаше ранната вечер. Тежките облаци в небето предвещаваха още валежи на сутринта. Макс взе последния завой на пътя и видя блещукащите в далечината светлини на „Робинс Нест Ин“.

— Клио?

— М–м–м? — Клио оглеждаше почти празния паркинг с професионалната намръщеност на загрижена съдържателка.

— Искам да имаме бебе.

Тя изведнъж го стрелна с поглед.

— Да имаме какво?

— Бебе.

Едно бебе щеше да направи нещата далеч по-сигурни, помисли си Макс. Това щеше да е още една връзка между него, Клио и приятелите ѝ.

— Защо?

Макс се поколеба.

— Защо хората искат да имат деца?

— Може да има сума причини някой да иска дете. И не всички да са достатъчно добри. Ти защо го искаш?

— Това какво, тест ли е? — попита Макс.

— Може би.

Усети как челюстта му се напъга, докато търсеше думи, с които да изрази увереността си.

— Време е — той се съсредоточи. — Следващият месец ставам на трийсет и шест. Имам сигурни доходи от инвестициите, които направих през последните няколко години. Сега вече имам улегнал начин на живот, след като работя за теб. А освен това имам и теб.

— Не съм сигурна дали тези доводи са достатъчно убедителни — рече тихо Клио.

През тялото му премина вълна на боязън. Пръстите му стиснаха здраво волана.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Клио се наежи.

— Решението да имаш дете е много сериозно. Трябва да се обсъдят сума неща. Говорим за най-сериозен ангажимент.

— Аз и ти вече сме поели сериозен ангажимент.

— Знам, но все пак...

— Какъв е рискът? — попита бързо Макс, усещайки слабото място в позицията ѝ. — Да не би да се боиш, че след години или две ще те оставя, както е постъпил с нея и със Сами мъжът на Силвия?

Клио се обърна и се взря в него с разбиращ поглед.

— Не — гласът ѝ бе съвсем тих и съвсем уверен. — Не, не мисля, че можеш да изоставиш семейството си така.

— Тогава си мислиш, че ще бъда калпав баща, нали? Виж сега, знам, че човек с произход като моя навярно не е най-добрият потенциален родител. Но мисля, че с основните работи ще се справя. Веднъж ти ми каза, че човек няма нужда да скочи със самолет, за да разбере какво ще му се случи, ако го стори.

— Какво знаеш ти за основните неща в бащинството? — попита го Клио с кротко любопитство.

Макс я стрелна с бърз поглед.

— Че човек трябва да е налице. Да се върти наоколо и да си върши работата.

— Откъде го научи? — попита Клио.

— От баща си — рече грубо Макс.

— Той много време ли прекарваше с вас?

— Не — отвърна Макс. — Никога не съм го виждал. Напуснал ни е, преди да се родя.

— О! — възкликанието ѝ изразяваше пълното ѝ разбиране.

— Стратегията ми за ролята ми на баща е да върша всичко точно обратното на онова, което ми бе сторено, докато растях.

Клио го докосна по бедрото.

— Макс, смятам, че ще станеш страхотен баща. Испита облекчение. Натисна докрай и отново спечели.

— Така ли мислиш?

— Да — тя се взря през предното стъкло към топлите светлини на хотела, — така мисля.

— Значи всичко е решено — Макс зави към паркинга. — Можем да започваме веднага.

— Не можем ли да почакаме до след вечеря? — попита Клио. — Сигурна съм, че семейството ще има да зададе много въпроси, а Бен и Триша навярно ще искат да говорят за приготовленията за венчавката им. Бих искала да прегледам новите резервации, а може би и О'Райли ще има новини за нас.

Макс се усмихна тъжно.

— Щом настояваш, можем да почакаме и до след вечеря.

Всичко ще е наред, помисли си той. Тогава защо изпод удовлетворението, което го бе обзело, се прокрадваше това тревожно чувство на безпокойство, запита се той.

Но още в мига, в който си зададе въпроса, вече знаеше отговора. Той все още се намираше на несигурна почва. В крайна сметка, знаеше по-добре от всички, че бе тласнал Клио към годежа, досущ както някога бе тласнал и Кимбърли. А ето че сега я бе насочил и към друга отговорност. Може би прекаляваше с натиска си в усилията си да навлезе в живота ѝ. Знаеше, че не можеше да се похвали с минали успехи в тази област. Това бе областта, в която винаги се бе провалял.

Може би, трябва да поуспокои топката, помисли си Макс, изведнъж разтревожен от успешната си тактика на натиск. Нещо не бе наред.

Нещата, които искаше най-много от живота, винаги му се бяха изплъзвали малко преди да ги достигне.

Три часа по-късно Макс гледаше весело как О'Райли си вдига краката на табуретката в солариума и се настанява удобно в шезлонга.

— На паша ли се правиш? — попита го Макс.

О'Райли го погледна разбиращо.

— Мисля, че най-сетне разбрах защо си сменил работата си, Макс. Внимавай само да не надебелееш от шоколадовите курабии.

— Ще сваля излишните килограми. В една такава стара къща винаги има нещо да се потяга.

— Да. Разбрах го бързо. Помогнах на Бен да стегне няколко капещи сифона, докато те нямаше. Между другото, Бен смята, че си в състояние с едно засилване да прескочиш небостъргач.

— Не знам защо — каза Макс — напоследък не съм скачал.

— Предполагам, че всички се нуждаем да открием своите герои там, където можем — ухили се О'Райли. — Сами надзираваше водопроводните ремонти.

— Сами го бива в надзираването.

О'Райли изглеждаше доволен.

— Страхотно хлапе е, нали?

— Да.

— Умът му е като бръснач.

— И талантливо — рече Макс, като си спомни за цветната рисунка с моливи, която висеше в мансардата.

— Що за баща е такъв тип, който ще избяга и ще остави Сами и една добра жена като Силвия сами? — попита О'Райли.

— Боклук.

— Някои хора не знаят какви ги вършат, нали?

— Да — отвърна Макс, — някои наистина не знаят.

О'Райли го погледна в очите.

— Но други, като теб и мен, например, са малко по-умни. Можем да разпознаем едно хубаво нещо, още като го видим.

Вниманието на Макс бе привлечено от някакво непознато подводно течение, което му се стори, че откри в тона на О'Райли. Познаваше го от много време. След смъртта на жената и детето на О'Райли бе рядкост да усетиш в гласа му нещо друго, освен безмилостната и изцяло изкуствена насмешка.

— Да — кимна Макс. — Някои от нас съзират хубавото нещо, още щом го видят — той погледна към френските прозорци в момента, когато те се отвориха. В помещението влезе Бен. — Хайде, Бен. Чакаме те.

— Какво се е случило? — Бен погледна Макс, а сетне и О'Райли. — Каза, че трябвало да се съберем да обсъдим стратегията си.

— Точно така. Сядай — Макс му посочи с ръка стола. — Мисля, че има нещо, което ние тримата трябва да обсъдим, преди да говорим с останалата част от семейството. Не искам всички да се тревожат излишно.

О'Райли се изкиска.

— Преведено на нормален език, това означава, че Макс смята работата за подходяща за мъжката част от персонала. Предупреждавам

те, че дамите ще припаднат, ако открият, че кроим планове зад гърба им.

— Схванах — Бен се отпусна на най-близкия стол, очевидно горд, че е включен в стратегическото планиране. — Предполагам, че ще говорим за онова, което си открил, докато Клио и Макс отсъстваха?

— Тук някъде са ми бележките — О'Райли затършува из джобовете на панталоните си и измъкна малък бележник. — Най-добре е да въведа бързо Макс в течение.

Макс го погледна напрегнато.

— Нещо интересно?

— Нищо определено, но когато сложиш всичко на масата, възникват някои интригуващи въпроси.

Преди Макс да успее да попита какви са тези въпроси, френските прозорци се отвориха отново.

— Какво става тук? — попита Клио от прага. Триша и Силвия долетяха подире ѝ, и развълнувани, и раздразнени. Андромеда и Дейстар застанаха точно зад Клио.

Макс изгледа женската фаланга и тихо изруга.

— Дотук с опитите ни да проведем военен съвет само между нас, мъжете — рече сухо О'Райли. — Заповядайте, дами.

— Благодарим — Клио нахлу в стаята. Другите я последваха с решителни лица. — Тъкмо това смятахме да направим.

— Кой е на рецепцията? — попита Макс.

— Дежурен е Джордж — рече Силвия. — Той ще се погрижи и за шепата гости във фоайето — тя се настани до О'Райли. — Не се безпокойте, господа, всичко е под контрол. А сега кажете какво става тук.

— Тъкмо се канех да докладвам — рече кротко О'Райли.

— Преди малко каза, че нямало много за казване — Клио седна до Макс. — Тогава какво ще докладваш?

О'Райли отвори бележничето си.

— По мое мнение има три възможни обяснения за инцидентите. Първото е онова, до което сте стигнали ти и Макс: че си имаме работа с побъркан критик, който е решил да те накаже за авторството ти на „Огледалото“.

Макс вдигна глава и се намръщи.

— Струва ми се, че не намираш това обяснение за най-вероятно.

— Не мисля, че е най-вероятно — потвърди О'Райли. — Най-вече поради това, че, доколкото знам, никой в града не бе чел книгата, преди да започна да разпитвам за нея преди два дни. Дори не е получавана в местната книжарница.

— Тиражът не беше голям — рече извинително Клио.

— А какво ще кажеш за възможността някой, който не е от този град, да е чел книгата и да е открил Клио тук? — попита Триша.

О'Райли поклати глава.

— Единственото място, където пришълец може да отседне в Хармъни Коув е тук, в „Робинс Нест Ин“, в „Космик хармъни“ или в мотела на другия край на града. В нито едно от тези заведения в последните два месеца не са имали повторни посещения на едни и същи гости.

Бен осмисли казаното.

— Значи никой не се е появявал наоколо, когато са възниквали тези инциденти, така ли?

— Точно така — рече О'Райли. — Сега, не искам да кажа, че някой не се е промъкнал в града, за да организира инцидентите, но той би трябвало добре да познава обстановката. Освен това трябва да знае нещичко и за Клио. Например — фактът, че е излизала с Нолън Хилдебранд. По кое време обикновено си ляга вечер. Коя е стаята ѝ. Фактът, че посещава често „Космик хармъни“. Неца от този сорт.

— Боже мой — промълви неспокойно Андромеда. — Звучи така, сякаш някой е следил Клио.

— Точно така — кимна О'Райли. — Такива подробности могат да се научат, само ако следиш обичайната рутина на даден човек за известен период от време.

— Което идва да покаже, че който и да е извършителят, той знае доста неща за това, което става тук — Макс взе бастуна си и се изправи на крака. Пренебрегна протестите на острата болка в бедрото и отиде до прозореца.

Навън валеше, но на Макс му бе топло, уютно и доволно. Завръщането у дома бе приятно. Андромеда и Дейстар бяха приготвили специална вечеря — гъста супа от миди, салатата и домашен хляб. На вратата на хладилника бяха окачени нови картини на Сами, на които човек да се наслади. Всички се възторгнаха от пръстена на Клио

и веднага започнаха да кроят планове за бъдещето. А това бъдеще включваше и Макс.

Човек можеше да свикне наистина бързо с такъв начин на живот, помисли си Макс. Но един умен мъж никога не би го приел като даденост. А той се гордееше, че бе умен.

— Както казах — продължи О'Райли, — този тип би могъл да е и напълно непознат, но който и да е той, прекарал е доста време в и около Хармъни Коув. Моето вътрешно чувство е, че някой би трябвало да го е забелязал в едно толкова малко градче. Повярвайте ми, когато открием кой стои зад инцидентите, първите думи на всички ще бъдат: „Ама той изглеждаше толкова мил мъж“.

— Или жена — промърмори Клио.

О'Райли кимна.

— Или жена.

Макс стисна бастуна с двете си ръце.

— Добре. Каква е следващата възможност?

О'Райли хвърли поглед към бележките си.

— Има пряка връзка между началото на тези инциденти и смъртта на Джейсън Кързън.

Клио и останалите замлъкнаха.

— По дяволите — Макс се взря в дъжда навън. — Прав си, О'Райли.

— Обикновено съм прав — измърмори О'Райли.

— Трябваше сам да се сетя — рече недоволен Макс.

— Какво, за Бога, говорите? — попита развълнувана Андромеда.
— Какво общо може да има смъртта на Джейсън с всичко това.

— Работата е в това, че той е оставил неизвестно къде картини на стойност четвърт милион долара — рече мрачно Макс. — И изглежда всички си мислят, че Клио знае къде са платната.

— *Всички* означава ти и Гарисън Спарк, нали? — попита сухо О'Райли.

Макс стисна зъби.

— Аз знам, че Клио не знае къде са платната. Но Спарк все още вярва, че тя знае. Вече се опита да я уговори да му ги продаде за незначителна част от цената им.

— Няма да повярвате колко много хора са наистина убедени, че не съм особено умна — рече Клио. — Теорията ми е, че изборът ми на

обувки е причината за това погрешно впечатление.

О'Райли не ѝ обърна внимание.

— Значи смяташ, че е възможно тези инциденти да са част от сложен план за тероризиране на Клио, за да предаде картините, така ли, Макс?

— Възможно е — отвърна Макс. — Както сам подчерта, има съвпадение във времето. Инцидентите са започнали малко след смъртта на Джейсън.

О'Райли се поколеба.

— Тогава защо не е получила заплашителни бележки да продава, иначе...?

Клио вдигна ръка, за да привлече внимание.

— Може би мистър Спарк, или който и да стои зад всичко това, да иска първо да ме подплаши здравата. Когато съм напълно травмирана и уплашена до смърт, ще ме притисне да му продам платната.

— Може би — съгласи се О'Райли. Но не изглеждаше убеден. Потупа по бележника си с върха на писалката. — Има още нещо, което бих искал да спомена, докато сме още на темата за картините. Нолън Хилдебранд също трябва да се смята за заподозрян.

— Нолън? — очите на Клио се разшириха. — Да не си полудял? Нолън не би организирал тези инциденти.

— Не можеш да бъдеш напълно сигурна в това — рече Макс. — Той се опита да получи помощта ти, за да намери картините и да получи възнаграждението, обещано от Спарк, не си ли спомняш?

Клио направи гримаса.

— Да, но просто не мога да си представя Нолън в ролята на този тип, който ще скалъпи всичките тези театрални инциденти. Освен това, той бе искрено шокиран, когато откри, че аз съм написала „Огледалото“. Знам, че бе така. Не би могъл да знае за книгата преди това.

— Поведението му би могло да е и театър — допусна Макс. — Може би се е опитвал да отклони подозрението от себе си.

— Не знам — изражението на Клио издаваше съмнение. — Нолън просто не е способен на такъв начин на мислене, ако можете да разберете какво имам предвид.

— Искаш да кажеш, че е прост ли? — рече направо Дейстар.

Клио се намръщи.

— Не е точно това. Просто не мога да си представя, че би могъл да състави един наистина дяволски план като този.

— Може би да — каза О'Райли. — А може би не. Аз все още продължавам да го смятам за възможен извършител.

Клио вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре. Нолън е заподозрян. В такъв случай трябва да добавите в списъка и Ейдриън Форестър. И за него важи същата логика. Но искам всички да знаете личното ми мнение, че никой от тях не стои зад инцидентите.

Макс я погледна.

— Но преди нямаше нищо против да обсъждаме евентуално участие на Форестър?

Клио въздъхна.

— Знам, но тогава му бях ядосана. Вече имах възможност да се поуспокоя и трябва да призная, че не мога да си го представя да върши подобни неща.

Макс обмисли думите ѝ. И трябваше да се съгласи с възможността тя да бе права. Клио можеше да гледа на хората по начина, по който той гледаше картините.

Има си хас той да не го знаеше. Бе погледнала вътре в него и бе съзряла онова, което той желаше най-силно на света. И му го бе дала.

Остра болка прониза бедрото му. Макс се помръдна и леко промени позата си. Дългото пътуване от Сиатъл си казваше думата. Докато вървеше към фонтана, той избута познатата стара болка някъде назад в съзнанието си и се съсредоточи върху проблема, който обсъждаха.

— Ако Спарк стои зад тези инциденти — рече тихо той, — мисля, че можем да ликвидираме проблема бързо.

Всички се вторачиха в него.

— Как? — попита Силвия.

— Ще му се обадя утре и ще си уредя среща — Макс се загледа в тюркоазносините води на фонтана. — Ще му кажа да забрави за платната на Лътъръл. Ще му кажа също, че искам да изчезне.

О'Райли го погледна с хладно одобрение.

— Става дума за четвърт милион долара. Какво те кара да мислиш, че Спарк ще се оттегли от сцената тихо, след като са

намесени толкова пари?

— Ще се махне — рече Макс.

Никой не пророни дума. Всички останаха в напрегнато мълчание, вторачени в него. Макс почувства как безмълвните им въпроси го атакуват, но не пожела да им даде обяснение как възнамеряваше да се отърве от Спарк.

— Добре — рече най-сетне О'Райли с оживен, делови тон, — значи по този начин Спарк ще бъде елиминиран. Остава ни да обсъдим третата възможност.

Макс срещна погледа на О'Райли.

— Мисля, че тази най не ми допада.

Клио се намръщи.

— Още не си я чул.

О'Райли се усмихна кисело.

— Макс има много аналитичен ум. Вече се е досетил, че третата възможност е наистина най-противна.

— И каква е тя? — попита неспокойно Триша.

Макс се взря в бълбукащите води на фонтана.

— Основава се на това, че в миналото на Клио има нещо, което е накарало някой да тръгне подире ѝ.

— Маmicата му! — прошепна изплашен Бен и погледна към Макс. — Сериозно ли говориш?

— Да — той погледна Клио и продължи: — Знам, че накратко поговорихме за тази възможност и сетне оставихме темата. Не исках да се безпокоиш повече за нея. Но изглежда се налага да навлезем по-надълбоко.

— И какво ще търсим? — попита Клио. — Вече ти казах всичко, в миналото ми не съществува никакъв странен мъж, обладан от фикс идея. Нищо необичайно не ми се е случвало, освен смъртта на родителите ми.

— Родителите ти са починали при много необичайни обстоятелства — каза тихо Макс.

— Да, но съществува логично обяснение за смъртта им — напомни му Клио. Очите ѝ потъмняха. — Поне що се отнася до властите, съществува логично обяснение.

О'Райли се спогледа с Макс. Сетне се обърна към Клио.

— Мисля, че е крайно време да ти кажа, че направих една малка проверка на онзи детектив, когото си наела миналото лято.

Погледът на Клио бързо се премести върху О'Райли.

— Разследвал си смъртта на мистър Ебърсън? Защо?

— Защото ти спомена, че по онова време работил върху случая и защото самият аз съм много педантичен детектив — отвърна О'Райли.

— Е, и? — рече в очакване Клио. — Имаше ли нещо необичайно в тази автомобилна злополука?

— Официално — не. В делото е записано, че е било злополука. Но когато позвъних на застрахователния агент, който се нанесъл в офиса на Ебърсън, той спомена, че трябвало доста да почака, преди да се нанесе.

Макс се вторачи в лицето на О'Райли.

— Защо?

— Защото трябвало първо да бъдат отстранени повредите и щетите от пожар — О'Райли отвори с плясък бележника си. — Изглежда малък пожар е бил причинен от повреда в инсталацията. И той е унищожил напълно архивите на Ебърсън.

— Така ли? — попита тихо Макс.

Клио склочи ръце около коленете си. Широко отворените й очи, пълни с тревога, се вторачиха в О'Райли.

— Какво говориш? Нима мислиш, че Ебърсън е открил нещо за смъртта на родителите ми и то е станало причина за собствената му смърт?

О'Райли вдигна ръка.

— Клио, ще ти кажа честно, че не знам къде ще ни изведе всичко това. Може да се окаже задънена улица. Всъщност, по всичко личи, че ще е тъкмо задънена улица. Но тъй или иначе трябва да се провери.

— И какво ще направиш? — попита Бен.

— Ще възобновя следствието, което е било прекъснато от смъртта на Ебърсън — рече О'Райли. — Сега, след като Макс е тук и може да ви наглежда, ще ида до Сиатъл и ще поразровя обстоятелствата около смъртта на родителите на Клио.

Макс забеляза как Клио направо се вдърви.

— Не съм убедена, че това е добра идея — прошепна тя. — Ами ако се появи някой ненормалник?

— Тогава ще е най-добре да открием кой е той, нали? — попита кротко О'Райли. — Преди да е направил още бели.

Силвия се размърда на стола си.

— Не бих искала да рискуваш, О'Райли.

Макс забеляза съвсем личната загриженост в тона на Силвия.

О'Райли се усмихна окуражително.

— Хей, ама аз съм добър в тая работа. Нали с това се занимавам.

— Силвия е права — рече бързо Клио. — Ако тук има нещо опасно, би трябвало да извикаме полицията.

— На този етап не си струва — каза О'Райли. — Засега имаме достатъчно неща, по които да продължим работа. Както казах, много е възможно да се набутаме в задънена улица. Просто исках да съм сигурен, че сме обмислили всички възможности.

Андромеда се намръщи.

— Ти все още мислиш, че Спарк е най-вероятният извършител, нали?

— Точно така мисля — отвърна О'Райли. — Избраното от него време и количеството пари, замесени в случая, го превръщат в най-вероятният извършител.

— Това не ми харесва — прошепна Клио. — Имам странно предчувствие.

— Какво? — попита Триша.

— Не знам. Просто странно.

Макс се пресегна, хвана я за ръката и я изправи.

— Мисля, че е време да лягаме.

Тя не се възпротиви, когато той я придърпа от стола, но студенината на пръстите ѝ го разтревожи.

Триша погледна О'Райли.

— Утре сутринта ли тръгваш?

— Боя се, че да — О'Райли се спогледа със Силвия.

— Но ще се върнеш, нали? — попита Триша. — Каза, че ще бъдеш тук на венчавката в петък.

— Не бих я пропуснал за нищо на света — отвърна О'Райли. — Определено ще съм тук в петък. Облечен в най-хубавия си костюм.

— Господ да ни е на помощ — измърмори Макс.

Андромеда склучи вежди и го изгледа сурово.

— Убедена съм, че най-хубавият костюм на О'Райли е наистина хубав.

— Зелен на цвят и от изкуствена материя — рече Макс. — Да продължавам ли още?

Следващата нощ Клио лежеше с ръце под главата си и се взираше в тъмния таван на мансардата.

— Ще дойда утре с теб, като се срещаш със Спарк.

— Не — отвърна Макс от другия край на леглото. — За последен път ти казвам: не искам да идваш.

Спорът бе започнал да набира сила от четири часа същия следобед, когато Клио разбра, че Макс си бе назначил среща с Гарисън Спарк на следващия ден. Тя веднага заяви намеренията си да присъства на срещата заедно с Макс. Той обаче бе отказал тъй решително, че тя не само се изненада, но и я заболя.

— Макс, всичко това се случва заради мен. Имам правото да бъда с теб, когато разговаряш със Спарк.

— Клио, престани да натискаш. Казах ти, че ще се оправя сам.

Тя седна в леглото, отчаяна докрай.

— Защо си толкова упорит? Каж ми един разумен довод защо да не бъда там.

— Ти си нямаш понятие как трябва да се оправя човек с такива като Спарк.

— Докато ти знаеш?

— Да.

— И от къде на къде си такъв специалист? — сопна му се тя.

— Казах ти, някога работех за Спарк. Знам го как мисли. Знам също и как действа.

— Е, и? — възпротиви се Клио.

— Не искам да си дори наблизко, когато говоря с него за случилото се.

— Не съм идиотка, Макс. Няма да ти обърквам плановете, каквито и да са те.

— Никога не съм казвал, че си идиотка.

— Освен това не съм такава наивница, за каквато ме смятат всички — и Клио изведнъж замълча. — Макс, не ти ли идва на ума, че

това е първото ни сериозно скарване?

— Ние не се караме.

— На мен ми звучи като кавга.

— Не се караме, по дяволите!

Клио бе поразена от свирепата настойчивост в тона му.

— Добре, спорим разгорещено. Както и да го наричаш, мисля, че е време аз и ти да решим възникналия малък комуникационен проблем.

— Какъв комуникационен проблем? — попита предпазливо той.

Клио си пое въздух.

— Преди време ти бе отбелязал, че имаме различни стилове на управление. Е, тези два стила току-що се сблъскаха и навярно ще се сблъскват и в бъдеще. Трябва да се научим как да се държим един с друг, когато това се случи.

— По дяволите! Последното нещо, което ми се ще тази вечер, е разговор от този сорт.

— Толкова по-зле. Вече го водим — Клио го докосна по рамото.

— Мисля, че ние двамата трябва да решим нещо, Макс. Не можеш да влезеш в това семейство и да започнеш да командваш тъй, както очевидно си го правил, когато си работил за „Кързън интернешънъл“. Ако ти и аз искаме нашите отношения да са градивни, ще трябва да се научим да действваме като екип.

Макс не помръдваше. Напрегнатостта, която се излъчваше от него, бе почти осезаема.

— Какво точно би трябвало да означава това?

Клио го гледаше с неудобство. Имаше усещането, че без да ще бе нагазила в минно поле.

— Опитвам се да говоря за един общ наш проблем.

Макс се раздвижи изведнъж. Бутна завивките настрани и седна на ръба на леглото. Посегна за бастуна и се изправи.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ако не постъпвам така, както ти искаш, нашите отношения, или както и да го наричаш там, са свършени?

— Макс — Клио придърпа чаршафа до гърдите си. — За Бога, никога не съм казвала такова нещо. Казах просто, че трябва да изгладим един комуникационен проблем.

— *Комуникационен проблем* ми звучи шифровано.

Аз имам и задни мисли относно венчавката си с теб, Макс.

— Не е вярно — отвърна Клио. — Имаме малък проблем, който се отнася до държанието ни един към друг, това е всичко.

— Не ми пробутвай тия глупотевини от теорията за психологическите комуникации — Макс я изгледа застрашително. — Давай по същество.

— Няма никакво същество — Клио бе объркана от реакцията му. — Опитвам се само да ти кажа, че не бива да очакваш аз кротко да се дръпна встрани и да те оставя да поемеш ръководството на семейството и всичко останало наоколо. Боже мой, нищо чудно, че Кимбърли се е бояла да ти даде място в борда. Тя е знаела, че ще завземеш „Кързън“ при най-малката възможност.

Макс изглеждаше тъй, сякаш го бе зашлевила. Ръката му стисна здраво дръжката на бастуна.

— Това ли си мислиш, че се опитвам да сторя? Да завзема управлението на семейството ти и на странноприемницата ти?

Клио бе ужасена.

— Разбира се, че не — тя изпълзя на колене до средата на леглото. — Макс, ти схващаш всичко превратно.

— Така ли? И какво точно схващам превратно? Всичко ми се струва съвсем ясно. Ти смяташ, че искам да командвам и, освен ако не върша нещата както ти пожелаеш, ще се откажеш от брака. Да не съм пропуснал нещо?

— Няма да се откажа от брака. Ще престанеш ли да ми пъхаш в устата думи, които не съм изрекла?

— Използвам думи, които ти сама използваш.

Клио избухна.

— Какъв, по дяволите, е проблемът? Защо не искаш да дойда с теб утре, когато говориш със Спарк?

— Защото не искам да дойдеш. Това не е ли достатъчна причина?

— Не, по дяволите, не е.

Макс отиде до прозореца и застана до него, взрян в тъмнината.

— Това е единствената причина, която ще получиш. И ако не ти е достатъчна, ще трябва да решиш сама какво да предприемеш.

Мрачният му тон бе причината Клио да се обърка съвсем. Думите му отекваха със студена, отчуждена самота, която късаше

сърцето ѝ. Почуди се колко ли пъти през живота си Макс е чакал другите да вземат решения, които да го пратят в следващия осиновителски дом.

С тихо възклицание, причинено от болка, която бе толкова силна, колкото и неговата, Клио скочи от леглото и изтича при него до прозореца. Прегърна го и облегна глава на голите му гърди.

— Макс, имам новина за теб. Нещата вече не действат по същия начин.

Той колебливо докосна косата ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Клио вдигна глава и погледите им се срещнаха. Обви с ръце лицето му.

— Няма да бъдеш изпъден от това семейство, само защото понякога си упорит като магаре, а аз пък имам дразнещата склонност да ръководя чрез съгласие.

— Няма ли? — в погледа му се отразяваше смесица от зловещото примирение със съдбата и съвсем слабо пламъче на надеждата.

— Не — Клио се изправи на пръсти и го целуна леко по устните. — Ти си вече един от нас. Няма значение, ако понякога се провалиш, не си ли спомняш?

Очите на Макс бяха по-загадъчни отвсякога.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм — усмихна се Клио. — Разбира се, в замяна ще трябва да се научиш да се примиряваш с някои от дребните ми недостатъци, които изглежда понякога те ядосват. Например, аз ще се откажа да дойда с теб, когато се срещаш със Спарк. Но такъв е семейният живот. Даваш и получаваш. Нищо не е свършено.

В изражението на Макс липсваше ответната забавна реакция.

— Клио...

— Да?

— Няма значение.

Макс я притегли към себе си и я прегърна тъй силно, че Клио помисли, че ребрата ѝ ще се спукат. Не се спухаха обаче.

След малко Макс я поведе към леглото.

Доста по-късно Макс се размърда и с неохота се обърна настрани от Клио.

— Можеш да дойдеш утре с мен — каза той.

Клио се зачуди защо тонът му бе като на комарджия, който току-що бе заложил всичко на една карта.

Срещата трябваше да се състои на неутрална земя. Спарк бе предложил да се срещне с Макс в един малък мотел, разположен на четиридесет мили от Хармъни Коув. Макс се съгласи.

Бе обмислял срещата през по-голямата част от нощта, но когато Спарк отвори вратата на малкото апартаментче в мотела, все още не се бе отърсил напълно от връхлетялата го вълна от спомени. Гледната точка не бе от значение, помисли си Макс, но нямаше как да не признае факта, че дължеше много на Спарк. Именно Спарк, в крайна сметка, бе създал пръв възможността Макс да се отдаде на голямата си страст към изящното изкуство. Спарк му бе позволил да се докосне до най-блестящите платна, рисувани от художниците по Западното крайбрежие през последните двайсет години. Спарк бе дал възможността на Макс да се запознае с Джейсън Кързън.

— Гледай ти, гледай ти — изражението на Спарк бе на хладно, полунасмешливо одобрение. — Толкова време мина, Форчън. Изглежда добре си се справил. Трудно е човек да повярва, че някога си изкарваше прехраната, като изпълняваше поръчки за мен.

Спарк не се бе променил много през последните дванайсет години, помисли си Макс. Изглеждаше както винаги безупречен и изтънчен. Устните му пак си бяха надменно присвити и пак излъчваше онази отегчена снизходителност, която бе тъй полезна за сплашване на плашливите колекционери.

— Няма смисъл да си губим времето в спомени — рече Макс и стисна по-силно ръката на Клио. — Мисля, че се познавате с годеницата ми.

— Годеница ли? — усмивката на Спарк изразяваше състрадателност. — Съжалявам много. Не разбрах, че сте направила грешката да се влюбите във Форчън, скъпа. Колко жалко! Моля влезте.

Докато влизаха в стаята, Клио го изглежда яростно.

— Дошли сме да говорим за картините, мистър Спарк. Предлагам да пропуснем страничните приказки.

— Е, добре. Картините на Лътъръл — Спарк посочи с ръка столове на Клио и Макс и сам седна. Кръстоса отпуснато крака. — Трябва да призная, че бях доста изненадан, че ми позвъни вчера. Макс. Да допусна ли, че си готов за сделка?

— Няма да има никаква сделка — рече Макс. — Ако и когато платната на Лътъръл бъдат намерени, те стават мои. Нямам намерение да ги продавам.

— Имам фактура за продажба от Джейсън Кързън — погледът на Спарк бе лукав. — На нея ясно е записано, че ми е продал платната малко преди да почине.

— Тази фактура е тъй фалшива, както и платното на Марастън, което продаде на онзи колекционер от Портланд миналата година — рече спокойно Макс.

Спарк присви очи.

— Не можеш да докажеш, че тази картина е фалшива.

Макс се усмихна леко.

— Мога, разбира се. Притежавам оригинала.

В погледа на Спарк се появиха искрици на безпокойство. Но те изчезнаха почти веднага.

— Лъжеш.

Макс поклати отегчено глава.

— Не, Спарк, не лъжа. И двамата знаем, че никога не блъфирам. Купих оригинала преди три години. Оттогава виси в моето хранилище. Ако настояваш на тази своя фактура, ще вляза във връзка с онзи колекционер от Портланд и ще му предложи неговото платно от Марастън да бъде проверено от експерт.

— Но ти си водещият експерт върху работите на Марастън.

— Точно така — Макс сви рамене. — И в този случай ще съм много щастлив да предложи услугите си. Предполагам, че портландският колекционер ще ми бъде много благодарен. Струва ми се, че няма да сбъркам, ако кажа, че той навярно ще си поиска парите обратно. Без съмнение повече няма да купи нищо от теб, както няма да купи и всеки, който дочуе тази история, а предполагам, че в определени кръгове тя ще се разпространи като мълния.

— Негодник — рече Спарк, но думата прозвуча по-скоро като отстъпление, отколкото като обида.

Спарк бе по душа бизнесмен, спомни си Макс. Много добре знаеше как да ограничи загубите си.

— Учуден съм, че още продължаваш да пробутваш фалшификати. Мислех си, че досега вече трябваше да си се отказал. В крайна сметка, нещата ти вървят добре и с истинските картини. Какво се е случило? Нима още не можеш да устоиш на изкушението на бързите пари?

— Някои от нас никога не се променят, нали Форчън? — усмивчицата на Спарк бе обагрена с отрова. — Виждам, че си все същия опортюнист, както винаги. Учуден съм обаче, че си стигнал до там да прелъстяваш хубави млади жени, за да постигнеш онова, което желаеш. Дори и в по-стари времена, някои от нормите ти на поведение бяха доста дразнещи.

Нормите на поведение тогава изобщо не бяха на висота, спомни си Макс. Съглашението му със Спарк бе просто. В замяна на това, че получаваше възможността да работи с произведения на изкуството, Макс се бе съгласил да не изразява мнението си пред клиентите на Спарк.

Освен ако тези клиенти не поискаха мнението му.

Джейсън Кързън бе единственият, който бе поискал мнението на момчето за поръчки в кантората на Спарк.

С угълчето на окото си Макс наблюдаваше изражението на Клио. Вътрешностите му се бяха свили в очакване на студена топка. Знаеше какво щеше да стане, ако доведеше Клио на този сблъсък. Ето защо се бе опитвал толкова отчаяно да ѝ попречи да дойде.

Но в крайна сметка тя бе пробила защитата му в характерния си благ стил. И в един момент снощи Макс разбра, че трябваше да поеме риска. Не знаеше как щеше да реагира тя на не дотам приятните моменти от миналото му, но прие, че съдбата му се намираще в нейните ръце.

— Добре ли се разбрахме, Спарк? — попита тихо Макс.

— Мисля, че да — Спарк се обърна към Клио. — Годеникът ви казвал ли ви е с какво точно се е занимавал, когато работеше за мен, мис Робинс?

Клио се спогледа бързо с Макс.

— Каза, че вършел най-различни неща за вас.

— Точно така — Спарк изглеждаше доволен. — Някои от тях — съвсем необичайни. Задълженията му включваха и вземането на изключително ценни произведения на изкуството от източници, нека ги наречем така — със съмнителна репутация. Когато работеше за мен, Форчън носеше пистолет, мис Робинс. Това би трябвало да ви подсказва нещо за характера на задълженията му.

Клио се намръщи.

— Мога да си представя, че пренасянето на скъпи произведения на изкуството изисква някои предохранителни мерки.

— О, да, да, наистина — изкиска се Спарк. — Особено когато тези произведения са купени от колекционери, които имат връзки с подземния свят. А освен това имаше случаи, в които Макс доставяше картини, които имаха доста мъгляв произход.

— Искате да кажете, че са били фалшификати? — попита Клио.

— Отлични фалшификати, мис Робинс — Спарк се направи на обиден. — Макс може да ви потвърди, че когато се заема с фалшификати, то те са само първокласни. В деветдесет и девет на сто от случаите никой не може да намери различията между един добър фалшификат на Спарк и оригинала.

— Освен Макс ли? — попита Клио.

Спарк въздъхна.

— За съжаление — да. Макс притежава огромен природен талант да различава истинското от фалшивото. Понякога това умение е много полезно. В други случаи — доста досадно.

— Искате да кажете, че сте използвал таланта на Макс, за да не изгорите сам — заключи Клио. — И в същото време сте се безпокоял да не би той да издаде играта, когато са изгаряли други?

— Точно така, мис Робинс — очите на Спарк светнаха. — Доколкото ми е известно, обаче, през цялото време на съвместната ни работа той се е поддал само веднъж на колебанията си. Това стана, когато достави една картина на Джейсън Кързън. Като си мисля сега със задна дата, съм склонен да допусна, че не колебанията, а чистият му опортюнизм е взел връх. Макс е съзрял възможност да си пооправи нещата, нали така Макс?

Очите на Макс не мигваха.

— Ние бяхме сключили съглашение, Спарк. Аз ти казах, че няма да лъжа за картините, ако някой от клиентите ме попита. Джейсън го стори.

— И малко след това Макс напусна службата си на момче за всичко при мен, за да приеме по-изгодното предложение на Кързън — Спарк се усмихна леко на Клио. — Още веднъж ви съветвам да внимавате с Форчън, мис Робинс. Щом сложи ръка на тези платна от Лътъръл, веднага ще изчезне.

— Достатъчно, Спарк. Мисля, че се разбрахме, нали? — Макс се изправи.

— Винаги сме се разбирали доста добре, Форчън.

— Още нещо. Съобщи на Нолън Хилдебранд, че вече не търсиш да купиш платната на Лътъръл.

— Щом настояваш.

Макс обхвана с ръце ястребовата дръжка на бастуна и погледна Клио. Разяждаше го мрачно и дълбоко предчувствие.

— Да вървим, Клио.

Без да промълви и дума тя се изправи и тръгна към вратата. Макс я последва.

— Форчън — прошепна тихо зад гърба им Спарк.

Макс погледна през рамо.

— Какво има, Спарк?

— Настоявам да обмислиш отново нещата. Имам клиент, готов да плати четвърт милион за тези платна. Готов съм да дяля с теб, петдесет на петдесет. Помисли си.

— Картините не се продават — рече Макс.

— Страхувах се, че ще кажеш тъкмо това — Спарк вдигна ръка. — Изчезвай. Надявам се, че в обозримото бъдеще пътищата ни няма да се пресекат.

— Това ме устройва. Между другото, може би трябва да знаеш, че при адвокатата ми има запечатано писмо, което да бъде отворено в случай на случайна злополука. Писмото съдържа кратък списък на по-известните фалшификати, които в момента висят в домовете на някои от клиентите ти.

— Винаги си бил един неблагодарен нещастник — устните на Спарк се изкривиха злобно. — Не се бой. Ще паля свещи за доброто ти здраве.

— Благодаря. Съгласението ни още е в сила, доколкото това ме засяга, Спарк. Ако стоиш настрани от пътя ми, и аз ще стоя настрани от твоя.

Спарк го изгледа.

— Ще бъде много забавно човек да види как ще се приспособиш към семейния живот.

Клио се обърна на вратата.

— Ще се справи добре, мистър Спарк.

Макс съзря топлината в очите ѝ. Вътрешното му напрежение бързо се изпари. Всичко щеше да е наред. Клио нямаше да му търси сметка за миналото.

Макс я последва в коридора и затвори вратата на стаята на Спарк. Без да каже нищо, той я хвана за ръката. Излязоха заедно от мотела на студения, ситен дъжд.

— Е, това е — рече Клио, докато Макс отваряше вратата на ягуара. — Какво мислиш?

— За Спарк ли? — Макс я погледна напрегнато. — Мисля си същото, което съм си мислил и преди. Че той не стои зад инцидентите. Но ако греша и ако той е онзи тип, който те безпокои, или ако е накарал Хилдебранд да го стори, това вече ще престане.

— Сигурен ли си?

— Да. Спарк и аз си разбираме приказките. Той знае, че ако ми се изпречи на пътя, ще го съсия. Но знае също така, че ще го оставя на мира, ако сам ме остави на спокойствие.

Клио потрепери.

— Защо, по дяволите, изобщо си постъпил на работа при този човек?

— Търсех работа.

Макс затвори вратата ѝ и заобиколи ягуара отпред. Седна зад волана и се обърна да погледне Клио. Не знаеше какво да ѝ каже.

Клио изглеждаше замислена.

— Мисля, че се досещам защо не искаше да дойда с теб тази сутрин.

— Някога се гордеех, че никога не се провалям — рече тихо Макс. — Но сега, като погледна назад, ми се струва, че целият ми живот е бил един провал.

— Не — рече Клио. — Просто тази сутрин се чувстваш малко потиснат. Ще ти мине.

— Така ли смяташ?

— Сигурна съм — кимна Клио. Наведе се към него и го целуна.

— Предавам се — Бен направи гримаса на изображението си в огледалото. — Не мога да разбера как се връзва тази тъпа папийонка. Никога не съм връзвал нещо подобно през живота си.

— Почакай една секунда. Ще се заема с теб, веднага щом свърша със Сами — Макс се съсредоточи да оправи връзката на Сами. — Вдигни брадичката си, момченце. Така.

Сами вдигна послушно брадичката си и Макс завърза папийонката, която допълваше премяната му в мъничкия смокинг.

— Мога ли да взема Лъки Дъки?

— Няма да има къде да го оставиш по време на церемонията. Не забравяй, че ти си пазителят на пръстените.

Макс приключи със задачата си и огледа свършената работа с критичен поглед.

Сами бе облечен в перфектно миниатюрно копие на официалните дрехи, в които бяха се пременили Макс и Бен. Макс добре съзнаваше, че и Бен, и Сами за пръв път се сблъскваха с финото изкуство да носят смокинги. Беше им казал, че никога не е късно човек да започне.

— Изглеждаш добре, хлапенце — кимна Макс, доволен от видяното. — Мама няма да те познае.

Сами се огледа в огледалото.

— Изглеждам досущ като теб и като Бен, а, чичо Макс?

— Разбира се — Макс взе малкото черно сако и внимателно напъха ръцете на Сами в него. Оправи малкото поясче. — Сега, каквото и да правиш, гледай да не изцапаш премяната, преди церемонията да е свършила, ясно ли е?

— Разбира се, Макс. Ще внимавам. Мислиш ли, че О'Райли ще пристигне навреме? — Сами изглеждаше обезпокоен. През последния час се тревожеше много за закъснението на О'Райли.

— Каза, че ще дойде — напомни му Макс. — А щом О'Райли каже нещо, можеш да разчиташ на него.

Истината бе, че и самият Макс бе започнал да се тревожи, макар да нямаше причина да разкрива тревогите си. О'Райли бе почти педантичен, щом станеше дума за точност. Но не ще и дума, днес прекаляваше. Макс погледна часовника си за четвърти път през последните двайсет минути. Церемонията в „Космик хармъни“ трябваше да започне след час.

Бен се мотаеше с краищата на папийонката си.

— Може да е спукал гума — погледът му срещна погледа на Макс в огледалото и излъчваше същата тревога.

— Може — съгласи се Макс. — Но има телефон в колата. Щеше да се обади, ако закъснява. Чакай, дай аз да вържа тази връзка. Ако продължиш да се мотаеш с нея, ще се наложи отново да се глади.

— Не разбирам защо всички трябваше да се пременим така — възропта Бен. — Само загуба на време. Чувствам се като глупак в този костюм.

— Ще видиш, че си е струвало, като видиш изражението на Триша. Жените страхотно си падат по мъже в смокинги.

— Наистина ли? — Бен бе заинтригуван от това. — Наистина ли смяташ, че на Триша ще ѝ хареса?

— Имай ми вяра — Макс се зае с черната папийонка и изкусно я върза в идеален възел. — Направо ще припадне от изненада.

Бен попипа колосаната си бяла риза.

— Нещо не се чувствам съвсем добре с тези плисета. Не мислиш ли, че са характерни за женските одежди?

— Мъжете носят такива малки плисета през последните поне двеста години. Тъй че се намираш в подходяща компания.

— Сигурен ли си, че не приличам на сервитьор в някой скъп ресторант? — попита усъмнен Бен.

— Изглеждаш като Джеймс Бонд — увери го Макс.

Бен се намръщи.

— Би ми се искало по-скоро да приличам на теб — рече навъсен той. — Тогава ще знам, че не мязам на някой идиот. Знаеш ли, ти винаги изглеждаш така, както би трябвало — той потърси най-подходящите думи. — Винаги изглеждаш както трябва.

Макс усети как го обзема особено чувство. Не можеше да си припомни някой да бе искал да му подражава.

— Просто не забравяй да носиш дрехите си с чувството, че ти си далеч по-готин, отколкото са самите те.

— Щом казваш — Бен се загледа в огледалото как Макс се справяше с вратовръзката. — Къде си се научил да го правиш?

— Джейсън ме научи.

Докато завърши с вратовръзката и оправи яката на Бен, спомените нахлуха в Макс. Преди дванайсет години и той, досущ като Бен днес, бе обзет от същите съмнения относно целия процес на обличането със смокинг. Джейсън му бе връзвал папийонката и дори му бе показал как да поставя копчетата на ръкавелите си.

В това, че предаваше мъжкото изкуство да се облича за официални случаи на друг млад мъж, също тъй груб и неизискан, като самия него преди години, имаше нещо, което му носеше дълбоко удовлетворение.

— Ето, така. Чакай да погледнем — той отстъпи крачка назад, за да огледа свършеното. — Чудесно. Изглеждаш така, сякаш цял живот си носил смокинг.

Бен се огледа. В очите му светна доволно изражение. Поизпъна рамене.

— Изглеждам малко по-възрастен, нали?

— Изглеждаш спокоен — обяви Сами. — Изглеждаш *спокоен*, Бен.

— Аха, така е, нали? — Бен подръпна сакото си.

— Досущ като Макс — добави Сами. Взе Лъки Дъки и мушна гуменото пате под мишница.

— Е, мисля, че вече сме готови, а? — Бен се извърна от огледалото. В походката му имаше лек, но доловим нюанс на перчене.

Сами веднага се разтревожи.

— Не можем да тръгваме, докато О'Райли не пристигне.

— Ще го изчакаме — увери го Макс. — Иди до прозореца и наблюдавай за него, Сами.

— Добре — и Сами хукна към прозореца.

Макс се спогледа с Бен.

— Има още нещо, което трябва да свършим, преди да идем в „Космик хармъни“ — Макс бръкна в джоба на сакото си и извади плик със самолетни билети.

— Какво е това? — попита Бен, моментално обезпокоен.

— Сватбеното ви пътешествие — Макс подръпна ревера на самото на Бен и мушна плика с билетите във вътрешния му джоб. — Отивате за една седмица на Хаваите. Подарък от семейството.

Бен зяпна.

— Хаваите! Мислех, че с Триша ще ходим до Сиатъл.

— Има промяна в плановете. Отивате с кола до Сиатъл след обяд, но вместо да се настаните в някой хотел в центъра, продължавате за летището — Макс се усмихна. — Ще прекарате нощта в тамошния хотел. Самолетът ви излита в утре в седем сутринта.

— Хаваите! — Бен изглеждаше като замаян. — Но ние не можем да си го позволим.

— Както вече казах, това е подарък от семейството. Макс набързо се огледа в огледалото и поправи папийонката си.

— А сега внимавай, Бен. Когато пристигнете в Хонолулу, ще ви чака лимузина. Шофьорът ще държи табелка с имената ви.

— Лимузина? Господи, Боже! Триша направо няма да повярва.

— Всичко е платено предварително. Дори няма нужда да даваш бакшиш на шофьора, ясно ли е?

— Ясно. Никакъв бакшиш.

— Лимузината ще ви отведе до хотел „Кързън Парадайз“. На самия бряг е. Ще получите един от апартаментите за младоженци.

— Апартамент за младоженци ли? — Бен бе направо шашардисан. — Ама това навярно е струвало цяло състояние.

Така си е, припомни си Макс, но нямаше никакво намерение да го казва на Бен.

— Управителят на хотела ми е приятел — рече безгрижно той. — И ми дължи една услуга — всъщност той дължеше на Макс службата си, но това сега нямаше значение. Във всеки случай Макс плащаше пълната сума за апартамента. Сега, след като не работеше вече за корпорацията, не искаше никакви отстъпки от нея. — Само ще подписваш всички сметки, ясно ли е?

— Всички ли?

— Сметките за хотела, за храната, за екипировката за гмуркане, за хавайската рокля, която ще купиш на Триша. За всичко.

— По дяволите, направо не мога да повярвам — рече Бен. — Триша знае ли?

Макс се усмихна и поклати бавно глава.

— Не. Ще ѝ разкажеш всичко по пътя към летището следобед.

— Направо ще лудне — рече Бен. — Толкова ще се зарадва.

— Тъкмо това е целта — рече Макс.

— По дяволите, Макс, страхотно е — Бен се вторачи в него. — Не знам как да ти благодаря.

— Казах ти, че това е подарък от семейството, а не само от мен. А ако искаш да ни благодариш, можеш да го сториш като се грижиш добре за Триша и за бебето.

— Ще го направя — обеща Бен.

— И когато се върнеш тук, веднага щом свърши меденият месец, ще ме отървеш от поредното бедствие след ремонта, с който ще съм се заел.

Бен се ухили.

— Не се безпокой. Няма да те оставя сам с водопроводите. Велики Боже, това е вече прекалено. Хаваите. Човече, надявам се да не се изложи на летището или да стана за смях в онзи модерен хотел.

Макс сложи ръка на рамото му.

— Послушай ме, приятелю, ще ти кажа две мъдри думи, които искам да запомниш за цял живот.

Бен стана сериозен и погледна внимателно към Макс.

— Слушам те.

— Няма страшно, ако човек се провали някой път — рече Макс. — Ясно ли е?

— Аха — Бен започна отново да се усмихва, но очите му останаха сериозни. — Мисля, че ще го запомня.

— Ето го, ето го! — извика Сами. — Виждам О'Райли! Тъкмо слиза от колата си.

— Със зелен костюм ли е облечен? — попита Макс.

— Не, носи смокинг, досущ като нас. И носи голям подарък, целият завит в лъскава хартия.

— Значи всички сме готови — рече Макс. — Да вървим — той взе черното си сако и го облече. Сетне се обърна, за да огледа за последен път Бен и Сами. Усмихна се леко. — Ще шашардисаме дамите, приятели мои.

Бен и Сами се усмихнаха един на друг.

Когато няколко минути по-късно Макс, Бен и Сами слязоха, О'Райли крачеше напред-назад във фойето и гледаше нервно

часовника си. Джордж, който бе дошъл по-рано на работа, за да поеме рецепцията, докато семейството щеше да е на венчавката, се усмихна.

— Какво те забави? — попита Макс.

— Ще ти кажа по-късно — рече тихо О'Райли.

— Здравей, О'Райли — Сами изтича и спря съвсем близо до него. — Боях се, че няма да дойдеш.

О'Райли клекна до Сами.

— Аз нали ти казах, че ще дойда?

— Аха — погледът на Сами излъчваше огромно облекчение. — Бен каза, че може колата ти да се е повредила или нещо подобно.

— Не, имах малко работа. Хей, чакай да те погледна, момченце. Прекрасни сте всички. Виждам, че Макс се е потрудил. Той е единственият тип от познатите ми, който знае как да върже папийонка. Моята е предварително вързана.

— Макс каза, че трябвало да изглеждам добре, защото ще съм пазител на пръстените.

— Това е много важна работа — съгласи се О'Райли. Изправи се на крака и кимна на Бен. — Е, това е то големият ден. Готов ли си?

— По-готов отвсякога — рече Бен с пламнали очи. — Семейството ни праща с Триша на Хаваите. Можеш ли да повярваш?

О'Райли хвърли кос поглед към Макс.

— Да, мога да повярвам — и подаде подаръка на Бен. — Това е за теб и за Триша.

— Благодаря — Бен подаде подаръка на Джордж.

— Отнеси го моля те при другите. Триша каза, че ще отворим подаръците, като се върнем.

— Ще го направя — каза Джордж и мушна пакета под тезгяха. Сетне огледа одобрително Бен изпод гъстите си вежди. — Желая ви всичко хубаво, Бен.

— Ами, благодаря ти — Бен погледна към Макс. — Е, това май е всичко.

— Да.

Макс хвърли последен поглед на подопечните си. Намръщи се леко, като видя, че носят на Сами бе изцапан.

— Откъде ти е това? — попита той и взе салфетка от рецепцията.

— Не знам — Сами застана мирно, докато Макс изтри петното. — Може би е от Лъки Дъки.

— Точно така. Трябваше да се сетя — Макс хвърли салфетката в кошчето за боклук зад тезгяха. — Всички — в колата.

Сами изскочи от вратата. Бен го последва с малко по-бавна, но не по-малко ентузиазизирана стъпка.

Макс изчака, докато останалите се отдалечиха достатъчно, и се обърна към О'Райли.

— Доколко е сериозно?

— Много бих искал сам да знам отговора — отвърна О'Райли. — Ще ти разкажа цялата история по-късно. Междувременно, смятам, че Клио не бива да остава сама и минута.

Стомахът на Макс се сви.

— За Бога, О'Райли, не можеш да ми подхвърлиш това и да ми казваш, че ще ми снесеш цялата история по-късно.

— Историята е дълга. Не искам да говоря пред Бен и Сами.

— Свързана е със смъртта на родителите ѝ, нали?

— Може би. Просто нямам още всички отговори, Макс. Съжалявам.

— По дяволите.

Макс стисна яростно дръжката на бастуна си и се запъти към ягуара.

— Можеш ли да повярваш — това е първата венчавка, на която присъствам след собствената си? — рече О'Райли час по-късно — двамата с Макс стояха до масата с напитките и ястията.

— Значи си присъствал на повече сватби от мен — Макс отхапа от изтънченото канапе със сьомга, което току-що бе взел от масата.

— Можа да ме заблудиш — рече О'Райли. — Когато зае мястото си на кум, се държа така, сякаш всичко ти е ясно.

— Работата е в дрехите — Макс лапна последната хапка от канапето. — Когато човек е облечен подходящо за случая, той винаги изглежда тъй, сякаш всичко му е ясно, а това е вече наполовина спечелена битка.

— Звучи ми като една от мъдростите на Джейсън Кързън.

— От тях е.

Макс огледа хората, търсеше Клио. Тя бе в група, която включваше и хора от града, Андромеда и Дейстар. Косата ѝ бе

причесана на кок, много по-добре прибрана, отколкото обикновено. Прическата ѝ се допълваше от гирлянд жълти рози, които контрастираха красиво с тъмночервените отблясъци в тъмната ѝ грива. Изглеждаше страхотно женствена в жълтата си, вталена, дълга рокля с дълбоко деколте, реши Макс. Запита се дали изобщо някога влечението му към нея щеше да намалее. Съмняваше се. По-скоро щеше да се увеличава с годините.

Жените от „Космик хармъни“ бяха превърнали привлекателната стара сграда на курорта във фантастична зала, украсена в жълто и бяло. В средата на помещението сияещата Триша, облечена в дълга до пети снежнобяла рокля, с малка шапчица и воал, стоеше до Бен. Бен изглеждаше тъй, сякаш току-що го бяха възцарили за крал на планетата. Той улови погледа на Макс и се усмихна.

Сами тичаше напред-назад сред гостите и си вземаше от всичко, което изглеждаше да е сладко.

— Хлапето ще се превъзбуди тая вечер — отбеляза О'Райли. — Откъде, по дяволите, имат толкова енергия на тази възраст?

Макс се обърна, когато долови замечтания тон в гласа на О'Райли.

— Проклет да съм, ако знам. Хайде да чуем цялата история, О'Райли. Давай от началото.

О'Райли лапна сандвич хапка.

— Проверих още веднъж всичко, свързано със смъртта на родителите на Клио. Тя е напълно права за едно нещо: баща ѝ не е от онзи тип хора, който изведнъж решава да застреля жена си и себе си.

— Така казват всички, след като нещастieto стане. „Той изглеждаше толкова мил човек.“

— Да де, знам, но в този случай Клио има основание. Нито мистър, нито мисис Робинс някога са проявявали насилие или са вдигали скандали. Никой от тях не е страдал от депресии или е имал склонност към самоубийство. Няма данни за финансови несполуки. Никой не е бил неизлечимо болен.

— С други думи — няма очевидни мотиви — Макс наблюдаваше Клио. — Нищо чудно тогава, че тя не е била в състояние да приеме версията на властите. Познавала ги е твърде добре, за да ѝ повярва.

О'Райли се намръщи замислен.

— Струва ми се, че е възможно да се е случило нещо друго, а когато Ебърсън е започнал да рови, той е задействал ответна реакция.

— На някой, който не е искал случаят да се разследва отново?

— Да, може би. Просто още не знам, Макс.

— Да не би Робинс да е уволнил някого, който да е бил достатъчно ненормален, за да го убие за отмъщение?

О'Райли вдигна рамене.

— Бил е бизнесмен, собственик на немалка електронна фирма. През последните години е уволнил неколцина. Така си е в бизнеса. Но не можах да намеря доказателства, които да уличават някого в лудост или в отпращане на заплахи. Полицията сигурно на времето също е проверила тази версия.

— Нещо друго?

— Единственото друго нещо е, че Робинс е свидетелствал за обвинението в процес за убийство две години преди да умре. Не знам дали има някаква връзка, но знам, че онзи тип е бил осъден и е бил изпратен в затвора.

— Прекалено далечна връзка.

— Знам, но това е всичко, което имам за момента — О'Райли погледна към масата. В очите му пламнаха лукави пламъчета. — Какво, по дяволите, е онова нещо, което плува в купата с пунша?

Макс проследи погледа му.

— Това е Лъки Дъки. Той може да плува навсякъде. Не можеш да си представиш на какви места се появява.

— Без майтап?

— Няма майтап. Май ще е най-добре да махна патето от пунша, докато никой не го е забелязал.

И Макс се запъти към кристалната купа.

— Макс? — извика му Клио.

Той се спря и се обърна.

— Тук съм, Клио.

— О, ето те — Клио се появи от тълпата. Изглеждаше едновременно радостна и обезпокоена. — Търсех те навсякъде, теб и О'Райли. Фотографът е готов за следващата серия снимки. Хайде, да вървим, преди Сами да е изчезнал отново.

— Снимки ли? — погледна я разсеяно Макс. — На О'Райли и на мен?

— Разбира се. И на всички останали — Клио се усмихна лъчезарно и го хвана за ръка. — Фотографът свърши с портретите на младоженците. А сега започваме семейните снимки.

— Семейни снимки ли? — Макс погледна О'Райли.

— Не му обръщай внимание — рече О'Райли на Клио. — Макс не е свикнал да го включват в семейни снимки.

— Е, най-добре ще е да започне да свиква — рече сухо Клио. — Дейстар възнамерява да превърне фотографията в свое хоби.

— Сигурна ли си, че искате и аз да участвам? — попита О'Райли.

— Сами и Силвия настояват — рече Клио.

— Тъй ли? — О'Райли изглеждаше безкрайно доволен.

— Да — отвърна Клио и се усмихна широко.

Десет минути по-късно Макс се озова заедно с Клио, Андромеда, Дейстар, Силвия, О'Райли и Сами. Образуваха плътен и топъл кръг около Бен и Триша.

— Всички широко усмихнати — нареди, без да има нужда фотографът.

— Почакай — извика Сами. — Забравих Лъки Дъки.

— Той е в купата с пунша — рече Макс. Ти стой тук, аз ще го донеса.

Малко по-късно фотографът най-сетне направи снимката. С гуменото пате семейният портрет бе вече пълен.

— Вярвам, че ще ми дадете обичайната ми стая, мис Робинс? — попита безцеремонно Хърбърт Т. Валънс, докато попълваше с четлив почерк регистрационната си карта. — Не бих искал да ме местят от стая на стая.

— Да, знам, мистър Валънс. 210 е готова за вас — Клио си наложи най-добрата професионална усмивка и подаде ключа на Валънс. — Освен това можете да използвате залата за семинара си, както и преди.

Валънс щракна пет пъти с химикалката си, преди да я прибере грижливо в джоба на сакото.

— Надявам се този път да нямаме проблеми с електричеството.

— Да стискаме палци този уикенд да няма силни бури — рече Клио с преднамерена веселост.

— Аз не вярвам в късмета — каза Валънс. — Вече проверих прогнозата, предполага се, че през повечето време ще е ясно.

— Чудесно. Е, този път май имате голяма група. Настанихме вече петнайсет души, които казаха, че са тук, за да участват в семинара.

— Петнайсет е най-доброто число за семинара ми. Не мога да гарантирам добри резултати, ако трябва да работя с по-голяма група. А аз съм известен с това, че постигам добри резултати. Трябва да си поддържам репутацията, нали знаете?

— Да, мистър Валънс. Така казахте.

Клио си повтаряше, че си струва да се примири с чудатостите на Валънс, заради заетостта, която той осигуряваше на странноприемницата ѝ. Но от време на време ѝ писваше от неговата студена и непроницаема личност, от дребнавото му и странно поведение.

— Надявам се да прекарате добре.

Валънс се намръщи и се отдръпна от рецепцията.

— Не съм тук да се забавлявам, мис Робинс. Дошъл съм да върша работа.

Когато той се обърна и тръгна бързо към стълбището, Клио сбърчи нос.

— Знаеш ли какво, Силвия? Струва ми се, че мистър Валънс става все по-лош. Тази вечер ми се вижда ужасно напрегнат.

Силвия подаде глава от офиса и се усмихна.

— Мисли си само за парите, които ни носи.

— Знам. Може би е свръх мотивиран. Не ти ли е хрумвало, че има нещо общо между Макс и Хърбърт Т. Валънс?

— И какво е то?

— Репутацията.

Силвия се изкиска.

— Имаш право. Но има и голяма разлика между Макс и Хърбърт Т. Валънс.

— Каква?

— Единия го обичаш, а другия не го харесваш особено.

Клио се смръзна. Сетне се обърна на пета.

— Какво каза?

— Чу ме добре. Че обичаш Макс.

Клио я изгледа развълнувана.

— Толкова ли е очевидно?

— Ти му даде всичко, което той пожела, включително и себе си. Ти си щедра жена, Клио, но никога не си била толкова щедра, с който и да е друг мъж. Винаги си се опазвала на определено равнище. Освен с Макс.

— Усетих, че е по-различен, още щом го видях. Той бе мъжът от огледалото — прошепна Клио. — Човекът от книгата ми.

— И аз имах чувството, че е точно той.

Клио прокара пръсти по полираната повърхност на тезгяха.

— И станах част от колекцията му.

— Е, резултатът е равен, нали така? Ти превърна Макс в член на семейството.

Клио се поколеба.

— Ще ти кажа нещо, което досега не съм казвала никому. Понякога малко се страхувам, Силвия.

— Страхуваш се от Макс? Не мога да повярвам. Можеш да му имаш пълно доверие и ти го знаеш.

— Нямам това предвид — Клио хвана здраво ръба на тезгяха. — Страхувам се, че няма да ми позволи да го обичам. Той знае как да преследва онова, което желае, знае как да го постигне. Но се е пазил много по-дълго, отколкото аз самата. Превърнал го е в изкуство.

— Казвала ли си му, че го обичаш?

— Не — Клио отривисто поклати глава. — Не исках да насилвам нещата. Предполагам, че го чакам да се събуди някоя сутрин и да открие, че е влюбен в мен. Но понякога не съм сигурна дали ще разпознае любовта, дори тя да го зашлеви през лицето. От време на време мъжете могат да бъдат много глупави.

— Може би ще се наложи ти да направиш първата стъпка, Клио. Не съм убедена, че Макс би могъл да я стори.

И Силвия се скри в офиса.

Клио се загледа в единствения от трите морски пейзажа, който бе останал във фойето. Останалите бяха вече горе, в мансардата.

Ала тя не виждаше пенестите вълни в картината на Джейсън. Вместо това гледаше в огледалото — фантом, зад който бяха скрити най-съкровени й тайни. Силуетът върху сребристата повърхност вече не бе една мистериозна сянка. Това бе Макс, мъжът, когото бе чакала цял живот. Той бе навлязъл в живота ѝ и я бе освободил.

Но Клио знаеше, че още не му бе отвърнала със същото. Макс все още бе затворен в капана на огледалото. Още не бе успяла да го освободи.

Наближаваше почти полунощ, когато Клио и Макс поеха по стълбите нагоре към мансардата. Клио бе изтощена. Групата, която се бе нанесла за семинара на Валънс, бе по-мотивирана да се весели, отколкото да изучава „Петте стъпки“ към успеха и благополучието. Все още вдигаха доста шум долу, във фойето, но Джордж я бе уверил, че ще може да се справи с тях.

— Още една такава група и мистър Валънс най-добре да си прави семинарите на пътя.

Клио се строполи на леглото, изрита сребристите си обувки и махна шнолата от косата си.

— Струва ми се, че групата е вече доста добре мотивирана — Макс я гледаше как разтърсва освободените си коси. Усмихна се с леката, загадъчна и страхотно чувствена усмивка на мъжа от огледалото. — Впрочем аз — също.

— Прекара един тежък ден.

— Най-тежката част още предстои — той прекоси стаята. Когато застана пред нея, остави бастуна и обхвана с длани лицето ѝ. — Но мисля, че ще бъда на висотата на положението.

— Кога усъвършенства толкова двусмислиците?

— Откакто прочетох петнайsetsа глава — Макс я повали по гръб и легна върху нея. — Най-забавната глава в „Огледалото“.

— Радвам се, че ти е харесала.

Бе топъл, тежък и възхитително мъжествен. Клио усети как умората ѝ се стопява. Замести я чувството на съкровено очакване.

Макс я погледна. Очите му се замъглиха.

— Всичко в теб ми харесва, Клио.

Устните му покриха нейните.

Тя се усмихна под целувката му. А сетне, повдигайки се леко, го отмести и стана. Свали очилата и ги остави на нощното шкафче. Чувствайки се съвсем порочна, тя започна да разкопчава блузата си — оксфордски модел.

— Да си чел случайно шестнадесета глава? — попита тя.

— Още една от любимите ми — Макс се обърна по гръб и сложи ръце под главата си. Едва забележимата му усмивка излъчваше силно, макар и лениво предизвикателство. — Ще ми я изиграеш ли?

— Ако желаеш.

— Желая — гласът му бе предрезгавял от желание. — Но бавно. Не искам да пропусна и думица от сюжета.

Добила смелост от чувственото окуражаване, което съзря в погледа му, Клио бавно доразкопча блузата. Не я съблече, а я остави така — ту да разкрива, ту да скрива гърдите ѝ.

— Не забравяй огледалото — рече тихо Макс.

Тя отиде до огледалото и се взря в леко размазаното изображение. Косата ѝ се спускаше свободно върху раменете ѝ. Очите ѝ бяха забулени и загадъчни. Помисли си, че изглежда интригуваща и екзотична. Тя бе фантазията, но тя бе и създателката на фантазията.

Беше и прелъстителката, и прелъстената. Усещането за женствеността ѝ премина по тялото ѝ.

Макс не помръдваше на леглото. Клио знаеше, че я гледа, тъй, както тя самата се гледаше в огледалото, и желаше тя да се гмурне още по-дълбоко в света зад посребреното стъкло. Пръстите ѝ леко трепереха, докато разкопчаваше джинсите си. Свали дънковата материя полека по бедрата си, но остави фините бикини.

Очите ѝ не се откъсваха от огледалото. Остави джинсите да се свлекат на пода. Пешовете на блузата паднаха върху горната част на бедрата ѝ, едва покривайки извивката на задника. Виждаше тъмното триъгълниче под коприната на бикините си и знаеше, че Макс също го вижда. Почувства изгарящия огън на желанието и изпита сладката, звънка радост от това, че можеше да предизвика същата реакция и у него. Това ѝ създаде главозамайващото усещане за женствената ѝ сила и в същото време я направи безкрайно щедра.

— На колене съм — увери я тихо Макс.

Срещна погледа му в огледалото и разбра, че силата, която усещаше, по някакъв сложен начин се бе свързала с неговата сила. Тя не можеше да бъде почувствана изцяло, ако не срещнеше еднаква противоположна сила. Макс излъчваше собствената си сила и тя бе покорена от нея, досущ както той — от нейната.

— Аз — също — прошепна тя.

Устните на Макс се разтеглиха в усмивка и коленете на Клио омекнаха.

— Така става още по-интересно.

Това създаваше и някаква връзка между нея и Макс, връзка, която не можеше да се сравни с нищо познато. Почуди се дали и Макс изпитваше въздействието на тази връзка.

Клио вдигна ръце и свали блузата с леко повдигане на раменете. Тя се свлече в краката ѝ. Видя в огледалото розовите хълмчета на собствените си гърди и почувства изгарящия поглед на Макс.

— Представи си, че те докосвам — рече той. Клио срещна погледа му в огледалото.

— Но ти не ме докосваш.

— Гледай в огледалото и си представи, че съм застанал точно зад теб. Ръцете ми са на гърдите ти. Усещам зърната под дланите си. Те са малки, твърди, също като малини.

— Малини ли?

— Малини и сметана. Много сладки — рече Макс.

— Много свежи. Искам да ги опитам. Усещаш ли езика ми?

По тялото на Клио пробяга гореща вълна. Зърната на гърдите ѝ станаха твърди и пълни. Затвори очи, но усещането само се усили.

— Да. Усещам устните ти.

— Какво изпитваш?

Клио се съсредоточи.

— Горещо. Влажно. Силно.

— Ти ме правиш тъй силен, Клеопатра. Къде искаш да те докосна сега?

— По-надолу — Клио отвори очи и се взря в леко разфокусираното си изображение. — Искам ръцете ти да се плъзнат по-надолу.

— Къде, между краката ти ли?

— Да — тя потрепери.

— Толкова е хубаво, Клио. Меко и топло — Макс млъкна, сякаш наистина я галеше с пръстите си. — Ти овлажняваш за мен, нали?

— Да — Клио почувства влагата между бедрата си. Погледна в огледалото. — А ти ставаш твърд за мен, нали?

— Направо полудявам — рече Макс. — Сложи ръце върху пръстите ми.

— Къде са сега пръстите ти?

— Там, където искаш да бъдат.

— Тук — прошепна Клио. И тя докосна леко копринените си бикини. Сетне прокара пръсти по корема си. Полека, замислено обхвана с длани гърдите си и ги предложи на мъжа в огледалото.

— Мисля, че за тази вечер толкова фантазии ми стигат — прошепна Макс. — Не знам как си ти, но изпитвам страшна необходимост от истинското нещо.

— Аз — също.

Треперейки от желание и възбуда, Клио се обърна от огледалото и отиде до леглото.

— Искан да ти кажа нещо, Макс.

Той я погледна — очите му бяха замъглени от разтърсващо душата желание.

— Какво е то?

— Обичам те.

Без да каже нищо, Макс я притегли върху себе си. Хвана главата ѝ с ръце и впи устни в нейните.

Клио се събуди часове по-късно, усетила, че е сама в леглото. Обърна глава и видя Макс. Мержелееше се до прозореца, призрачен силует на фона на тъмната нощ. По наклона на тялото му разбра, че се бе облегал с две ръце върху ястребовата дръжка на бастуна си.

— Макс?

— Няма нищо, Клио. Стоя тук и си мисля. Спи.

— Не мога да спя, като бродиш из стаята — измърмори тя. — Да не се е случило нещо?

Макс замълча.

— Не знам.

Никога не бе чувала гласа му такъв. Клио бързо се изправи и седна в леглото.

— Какво има, Макс?

— Помниш ли какво ми каза за усещането си онзи ден, когато някой се прокрадвал след тебе в мъглата?

— Помня — отвърна тя. — Мисля, че се нарича чувство за надвиснала опасност.

— Нарича се, освен това и чувство, че някой току-що е прескочил гроба ти.

— Боже мой, Макс! — Клио бе обезсилена. — Така ли се чувстваш сега?

— Да.

Потисната, тя се запита дали признанието ѝ в любов по-рано не бе причината за тази тревожна несигурност, която витаеше около него. Той не отговори на признанието ѝ, макар да я люби така силно, че сетивата ѝ изпаднаха в шок.

Беше си рисковано. И тя го бе разбрала още тогава. Макс не бе научен да обича, припомни си тя. Нямаше начин да отгатне обаче как би реагирал той, когато му се каже, че е обичан.

Клио се измъчваше пред олтара, наречен „може би“.

Може би поради факта, че бе обичан, Макс да се чувстваше като попаднал в капан. Може би не желаше да се подлага на такъв натиск.

Може би се чувстваше раздвоен от това, че той бе обичаният. Може би всичко, което желаше, се свеждаше само до това да принадлежи към семейството на „Робинс Нест Ин“. Може би желаше Клио само заради това, че му бе дала дом. А може би той всъщност не я обичаше по начина, по който тя искаше да бъде обичана.

Може би тази вечер тя бе провалилата се.

Клио облегна брадичка на свитите си колена.

— Какво искаш да направиш?

— Не знам. Така съм се чувствал само веднъж или два пъти през целия си живот. И всеки път следваха неприятности — Макс се извърна от прозореца. — Мисля да позвъня на О'Райли.

— Сега? — тя присви очи да види часовника. Испита голямо облекчение, че той изглежда не се бе замислил върху нечаканото ѝ обяснение в любов и ѝ бе трудно да следва нишката на разговора. — Два часа след полунощ е.

— Знам.

Макс взе телефона, очевидно не му бе трудно да види силуета му в тъмното. Вдигна слушалката и се спря.

— Макс?

Остави бавно слушалката на вилката и се взря в далечината към заливчето.

— Господи!

— Макс, какво има? — Клио изпъля от леглото и отиде до него. Присви очи, когато видя в далечината необичайно оранжево зарево. — Какво е това?

— „Космик хармъни“ — рече Макс. — Гори.

Извърна се рязко.

— О, Боже мой! — Клио бе обзета от паника. — Андромеда, Дейстар и останалите сигурно спят. Трябва да идем при тях.

Тя се завъртя и затърси отчаяно очилата си.

— Успокой се, Клио — Макс вече пресичаше стаята към гардероба. — Първо трябва да се уверим, че пожарната е тръгнала.

— Да, да, разбира се.

Клио взе телефона, но разбра, че не виждаше добре, за да натисне аварийния бутон. Потърси опипом ключа за осветлението и най-сетне го намери. Сложи очилата на носа си с треперещи пръсти и натисна копчето.

— Остави — рече Макс, докато обличаше ризата си. —
Получили са съобщение. Чуваш ли сирените?

Клио се заслуша и долови високия вой в далечината.

— Слава Богу. Макс, трябва да отидем там.

— Аз ще отида. Ти остани тук.

Макс вече бе облечен. Дръпна силно ципа на панталоните си.

— Не, ще дойда с теб — и тя грабна джинсите си.

Макс я погледна, очите му бяха помрачнели.

— Искам да останеш тук.

— Защо?

— Защото нещо не е наред.

— Знам, че нещо не е наред. „Космик хармъни“ гори.

Клио навлече джинсите и отчаяно се опитваше да закопчае
блузата си. Трепереше тъй силно, че ѝ бе трудно да улучи илиците.

Макс отвори чантата си и извади от нея някакъв предмет. Като
видя, че бе револвер, Клио се смрази.

— Откъде си взел това нещо? — прошепна тя, като го гледаше
как зарежда.

— Държа го под ръка от деня, в който някой те следваше в
мъглата — Макс вдигна очи. — Не се безпокой, ще се отърва от него,
веднага щом всичко това свърши. И аз, не по-малко от теб, желая в
къщата да няма оръжие.

— О, Макс — потрепери Клио.

Той застана пред нея. С едната си ръка хвана рамото ѝ.

— Чуй ме сега, Клио. Искам да останеш в хотела. Разбираш ли
ме? Тук ще си в безопасност. Долу има хора. Джордж е тук. Силвия е в
стаята си. Хотелът е добре осветен. Искам да останеш тук.

Тя се бе вторачила в него, слисана от внушенията, които
съдържаха думите му.

— Нима се тревожиш за мен? Но не аз, а „Космик хармъни“ е в
беда.

— Това не ми харесва, Клио. Пожар в „Космик хармъни“ тъкмо
по това време е дяволски странно нещо. Искам да бъдеш в
безопасност, докато проверя какво става на другия край на заливчето.

Той я пусна и тръгна към вратата.

— Но, Макс...

— Остани тук, Клио.

Макс отвори вратата.

Тя инстинктивно почувства повелителната нотка в гласа му. В един миг бе като парализирана. Секунди по-късно, когато вече можеше да помръдне, Макс отдавна бе в коридора. Затръшна вратата под носа ѝ.

Чу познатото изскърцване на една дъска в пода и в следващия миг него го нямаше.

Клио се опита да реши какво да предприеме. Ще слезе долу и ще събуди Силвия. Двете заедно ще обсъдят дали е разумно да се ходи до „Космик хармъни“.

Телефонът на писалището иззвъня.

Клио подскочи. Спря се, с ръка на дръжката на вратата и погледна аппарата, сякаш бе оживял. Той иззвъня отново — тревожен повик, от който по гърба ѝ пробягаха тръпки. Тя приближи до аппарата и с неохота вдигна слушалката.

— Ало?

— Клио? Тук е О'Райли. Говоря от телефона в колата. Тръгнах към странноприемницата.

— О'Райли! — Клио почувства слабост от облекчението си. — Макс тъкмо искаше да ти се обажда.

— Не се учудвам. Понякога, когато се зададат неприятностите, той е направо ясновидец. Той там ли е?

— Не, току-що замина. На път е за „Космик хармъни“. Там е избухнал пожар.

— По дяволите! — изруга О'Райли. — Сигурна ли си?

— Пламъците се виждат и оттук.

— Клио, чуй ме — тонът на О'Райли изведнъж стана студен и напрегнат. — Стой си на мястото, чуваш ли ме?

Клио се намръщи.

— Точно това ми каза и Макс. Кажете ми поне една причина да го сторя.

— Най-сетне се появи нещо и то никак не ми харесва.

— За какво става дума, О'Райли? И без това съм изплашена до смърт тази вечер.

— Клио, знаеше ли, че баща ти е бил свидетел на дело по убийство две години преди да умре?

— Разбира се, че знаех — пръстите на Клио се вкопчиха в слушалката. — Видял един мъж да напуска сграда, в която, както полицията съобщи, било извършено убийство. Той идентифицира мъжа по снимка. Но какво общо има това с всичко, което става тук?

— Името на този мъж е Емил Уин. Професионален убиец. Неколцина дребни джебчии са свидетелствали срещу него, но показанията на баща ти, свързващи го с местопрестъплението, са наклонили процеса в полза на обвинението. Уин бил хвърлен в затвора.

— Знам. О'Райли, ще ми обясниш ли за какво става дума? Моля те, побързай. Искам да ида да разбера какво се е случило в „Космик хармъни“.

— Три месеца преди майка ти и баща ти да умрат, Уин е бил освободен по медицински причини.

— Какво? — Клио се взираше в пламъците от другата страна на заливчето. — Никой не ни каза за това.

— Не е кой знае каква новина. Случва се често. Във всеки случай Уин е изчезнал почти моментално. Властите смятат, че е напуснал страната. Логично предположение. Но започвам да смятам, че Уин може би е сменил самоличността си.

Клио се отпусна на стола.

— Значи смяташ, че може би е убил родителите ми, за да си отмъсти?

— Напълно е възможно. Клио, има още няколко неща за Уин, които са били отбелязани на процеса. Първото е, че имал репутация и репутацията му означавала всичко за него. Бил направо фанатик на тази тема.

Клио разтри слепоочието си, опитваше се да осмисли чутото.

— Що за репутация?

— Че никога не се проваля и никога не оставя свидетели. Бил е професионалист и това за него била идея фикс.

— Нещо като Макс — прошепна Клио.

— Макс? За какво, по дяволите, говориш?

— Той никога не се проваля.

— Аха, е, последния път Уин се провалил й баща ти го видял. И сега е мъртъв. Възможно е Уин да го е убил и сетне да е убил майка ти, само защото е била на местопрестъплението.

Клио стисна силно затворените си очи. Усети, че ѝ се повдига.

— И няма свидетели.

— Точно така. Уин никога не оставя свидетели. Засега това са само предположения, но мисля, че е възможно, след като си наела миналото лято Ебърсън, да си принудила Уин отново да действа.

— Не — прошепна Клио, — о, не!

— Мисля, че Ебърсън се е поразровил малко и е стигнал до същите заключения, до които стигам и аз. Може би е бил нехаен и случайно да е подсказал на Уин, че някой рови отново по случая. Уин може да е решил, че новата му самоличност е застрашена.

— Значи смяташ, че Уин е убил и мистър Ебърсън, така ли?

— Мисля, че е напълно възможно. Клио, разбираш ли какво искам да ти кажа? — попита напрегнато О'Райли. — Ако се окажа прав, следващата цел на Уин си ти. Не напускай хотела!

— Но какво общо има това със заплахите, които получих относно книгата си?

— Уин е известен с това, че е много педантичен. Винаги си е вършил внимателно предварителното разследване. Предпочитал е убийствата му да изглеждат като нещастни случаи или, както е в случая с баща ти, като самоубийства. Имал е репутацията, че полагал големи усилия да създаде сценария на убийството.

— Значи смяташ, че е направил някои проверки за мен, открил е, че съм написала „Огледалото“, и се е спрял на сценарий, който ще убеди хората, че съм убита от някой побъркан читател?

— Навярно той знае какво означава за теб „Космик хармъни“. Затова този пожар никак не ми харесва. Твърде подозрително съвпадение.

— Това каза и Макс.

— Макс е на път към заливчето, нали?

— Да.

— Добре. Ти си стой на място, Клио. Не пристъпвай извън прага на странноприемницата, докато не се върне.

Клио се отказа да спори.

— Добре. Ще слеза долу и ще събудя Силвия. Тя, аз и Сами ще подредим каруците в кръгова отбрана и ще чакаме мъжете да си свършат работата.

— Аз ще пристигна след около час — О’Райли замлъкна за малко. — Кажу ми, моля те на Силвия, че пристигам.

— Тя ще те чака. Всички ще чакаме.

— Добре е, когато човек знае това — рече О’Райли. — Отдавна никой не ме е чакал. Слушай, трябва да затварям. Ще позвъня на местния шеф на полицията. Искам да знае какво става.

— Тук имаме само един полицаи, О’Райли. Хари сигурно вече е в „Космик хармъни“.

— По дяволите, това им е лошото на малките градчета. Окей, стой си на място. Макс и аз ще се оправим с всичко.

Клио затвори телефона.

Значи родителите ѝ са били убити. Застреляни. Застреляни от хладнокръвен убиец.

Единственото, което изпита, бе облекчение. Колкото и ужасна да бе новината, тя бе неизразимо по-приемлива от обяснението, на което настояваха властите през всичките тези години. Значи баща ѝ не бе полудял и не бе убил майка ѝ и себе си. Любовта на родителите ѝ един към друг не бе опетнена от някаква злокобна болест на бащиния ѝ ум. Връзката между двамата е била чиста, цялостна и непокътната. Досуц като нейната любов към Макс.

Въпреки ситуацията, Клио усети как от плещите ѝ се смъкна огромен товар. Стана бавно и тръгна към вратата. Искаше да поговори със Силвия.

Пламъците в далечината отново привлякоха вниманието ѝ. Спря, за да погледне през прозореца. Невъзможно бе да се разбере дали гореше главната сграда или някои от по-малките здания.

Дъската в коридора изскърца.

Клио застана неподвижна.

„Трябва да поддържам репутацията си, нали знаете.“

Нейните собствени думи, които бе казала на Силвия по-рано, сега изплуваха отново: „Не ли ти е хрумвало, че има нещо общо между Макс и Хърбърт Т. Валънс?“

Репутацията.

Репутацията.

Клио скочи към вратата. Но преди да успее да я заключи тя се отвори и Хърбърт Т. Валънс влезе в стаята. В ръката си държеше

пистолет. Дулото му ѝ се видя необичайно. Навярно така изглеждат заглушителите, помисли си Клио.

— Е, мис Робинс — Валънс се усмихна с тънката си, лишена от веселост усмивка. — Най-сетне се срещаме истински. Позволете да ви се представя. Истинското ми име е Емил Уин. Навярно сте чувала за мен. Баща ви ме съсипа в професионално отношение.

Клио се опита да каже нещо, но гласът ѝ не излизаше. Пое дълбоко дъх, досущ както когато медитираше. Трябваше да каже нещо, каквото и да е, за да преодолее парализата си.

— Негодник! — получи се леко изпискване. Но яростта я облада бързо и прогони страха. — Ти си убил родителите ми.

Валънс се намръщи и затвори вратата зад гърба си.

— Нямах друг избор. Показанията на баща ти разрушиха репутацията ми. Не можех да се успокоя, докато той не ми заплати за това. Репутацията означава всичко за един мъж, мис Робинс.

— А майка ми... — започна Клио със сподавен глас.

— Боя се, че тя също трябваше да си отиде. Аз планирам своите малки драми изключително внимателно и затова прецених, че случай убийство — самоубийство ще бъде най-подходящият за дадената ситуация.

— И си тръгнал подир мен, защото знаеше, че рано или късно ще те открия — рече Клио.

Валънс я изгледа с много странно разтревожено изражение.

— Миналото лято сте наела един второкласен детектив. Много слаб професионалист, мис Робинс. Разбрах почти веднага, че ровичка и предприех необходимите мерки. Но още тогава разбрах, че трябва да направя нещо и за вас.

— С други думи, мислел си, че мога да реша да наема някой друг и следващия път той да оправдае похарчените ми пари.

Клио отстъпи крачка назад.

Валънс изглежда още не знаеше, че О'Райли вече бе научил кой бе той. Каквото и да се случеше тук тази вечер, тя не биваше да предаде Макс и О'Райли. Валънс сигурно щеше да тръгне и подир тях.

— За нещастие стана ми ясно, че ще ми донесете неприятности, мис Робинс — Валънс следеше движенията ѝ с пистолета. — Но трябва да споделя, че едно нещо ме озадачи. Ако сте имала подозрения

относно смъртта на родителите си, защо чакахте цели четири години, преди да наемете детектив?

— Необходимо ми бе време, за да се съвзема дотам, че да се заема със случилото се — досега първичната ярост бе непозната за Клио. А сега бе погълната от нея. Вече изобщо не се боеше от Валънс. — Ти си унищожил семейството ми, глупаво, лудо, дребно човече!

— Не ме наричай луд! — в погледа на Валънс проблеснаха зли пламъчета. — Онези идиоти психиатри в затвора ме наричаха луд. Но те грешат. Всички грешите. Аз бях професионалист с абсолютно безпогрешен атестат. Никога не бях допускал грешки. Никога не съм се провалял. А баща ти ми съсипа репутацията.

— Той не я е съсипал. *Ти* си се провалил.

— Не казвай такива неща — Валънс пристъпи крачка напред. — Не е вярно. Аз никога не се провалям, мис Робинс.

Клио стигна заднешком до огледалото. Единствената отбрана, за която ѝ идваше на ум в момента, бе да го накара да продължи да говори. Този мъж бе ненормален. Хрумна ѝ, че един истински професионален убиец досега би трябвало да я е ликвидирал.

— Значи ще се опиташ да накараш хората да мислят, че ме е убил някой побърканяк, който е чел книгата ми, така ли?

Валънс се намръщи.

— Дори и да съм имал лични причини да те премахна, ти заслужаваш да бъдеш наказана за това, че си написала „Огледалото“.

Той е дори по-луд, отколкото първоначално го смятах, реши Клио.

— Защо смяташ така?

— Защото си авторка на порнографска книга, мис Робинс — сгълча я Валънс като оскърбен евангелист. — Не струваш повече от една курва. Пишеш мръсотии и всеки почтен човек ще го потвърди.

— *Почтен* човек ли? — тя го изглежда, без да може да повярва на очите си. — Сериозно ли се смяташ за почтен човек?

— Аз съм чист човек, мис Робинс — пръстите на Валънс се стегнаха около ръкохватката на пистолета. — Майка ми взе всички мерки, за да не се омърся в ямата на секса. Горд съм да кажа, че не съм познал плътски жена, след като тя ми показва колко безсрамен е половият акт.

— Нека отгатна сама. Ти си продукт на едно повредено семейство, нали така?

Клио не знаеше дали, ако подиграваше Валънс, той щеше да продължи да говори или щеше да го принуди да натисне спусъка, но не можеше да се сети какво друго да стори.

— Майка ми бе чиста жена — рече яростно Валънс. — И опази и мен чист.

— Като те е запазила за себе си ли? Обзалагам се, че онези психари в затвора направо са умрели от кеф, нали така?

— Млъкни — озъби се Валънс. — Ти си написала една мръсотия. Никой няма да си помисли, че е странно, ако някой чист човек се наеме да те накаже.

Клио с ужас установи, че Валънс вярваше в думите си.

— Ти си доста хладнокръвен за човек, който ме обвинява, че пиша еротика. Та ти си професионален убиец, за Бога? Що за човек си?

— Тъкмо това доказва, че съм професионалист — Валънс измъкна от джоба си дълга червена панделка. — Професионалист с едно само петно върху безупречната си кариера. Но скоро и това петно ще бъде изтрито.

Той тръгна към нея. Клио видя кабела, вшит в панделката. Знаеше, че ще я метне върху врата ѝ. По същия начин, по който човекът от огледалото обвива с панделката врата на жената в „Огледалото“.

Валънс щеше да я удуши с алената панделка.

Отвори уста да извика, съзнавайки, че Валънс навярно щеше да я застреля преди някой да успее да я чуе. Може би ако преди да умре успееше да вдигне достатъчно шум, той нямаше да успее да избяга незабелязано.

В този миг лампите премигнаха и изгаснаха.

— По дяволите! — изкрещя в напрегната възбуда Валънс. — Не мърдай. Предупреждавам те.

Клио не му обърна внимание и се строполи на пода. Валънс бе толкова заслепен, колкото и тя самата, но тя познаваше стаята далеч по-добре от него. Запълзя към вратата, досети се, че само след няколко секунди зрението на Валънс щеше да се адаптира към неочакваната тъмнина.

Тих, съскащ звук над главата ѝ, ѝ подсказа, че Валънс бе стрелял със заглушения пистолет. Куршумът разпръсна дървени трески.

В същия миг дъската на пода отвън изскърца. Нахлулият въздух ѝ подсказа, че някой бе отворил вратата и бе влязъл в стаята. Погледна нагоре и ѝ се стори, че вижда тъмната сянка да се промъква в тъмнината на мансардата.

Макс.

Ръката ѝ докосна основата на стойката на огледалото.

Още един тих и съскащ звук опърли въздуха в стаята. Клио скочи на крака, грабна огледалото ведно с рамката му и го запрати натам, където знаеше, че се намираше Валънс.

Огледалото срещна нещо солидно и падна на пода. Чу се шум от строшено стъкло. Валънс извика, издавайки местоположението си.

Светна яркият лъч на мощното фенерче, което Клио винаги държеше под ръка на рецепцията. Валънс бе прикован в снопа ослепителна светлина.

— Разкарай се оттук — изкрещя Валънс. Вдигна ръка сякаш умолително, насочи пистолета към източника на светлина и натисна спусъка.

В същия миг се чу и тътенът от гърмежа на незаглушен револвер. Валънс се отпусна неподвижен на пода.

Фенерчето падна на земята, лъчът му все още осветяваше тялото на Валънс.

— Макс — извика Клио и се втурна напред.

— По дяволите — изруга Макс. — Пак в същия проклет крак.

Валънс бе мъртъв, но на следната утрин Макс реши, че още му бе бесен и така щеше да продължи още маса време. Всеки път, когато усетеше острата болка от новите шевове на бедрото си, той си спомняше как за малко не изгуби Клио. Ярост и страх го бяха обзели снощи, когато се качваше нагоре към мансардата. Никога досега не се бе чувствал по-несръчен с бастуна в ръка. Трудно му бе да държи револвера и фенерчето в една ръка. Никога досега не бе негодувал така от крака си.

Ала сега Клио бе в безопасност и Макс възнамеряваше тя да бъде в това състояние, дори ако се наложеше да я води на каишка. Прикован към леглото в местната общинска болница, Макс оглеждаше полукръга от разтревожени лица, които го бяха наобиколили. Все още не бе свикнал другите да се суеят около него, помисли си той. Почуди се дали изобщо някога щеше да приеме подобен интерес към особата си като нещо обичайно. Съмняваше се. Когато човек е прекарал повечето от живота си в търсене на нещо, когато най-сетне се сблъска с него, той не можеше да се отнесе към това като към нещо обичайно.

Цялото семейство, с изключение на Бен и Триша, които най-блажено си нямаха и понятие за случилото се, се бе надвесило над леглото на Макс. Клио бе настояла да прекара остатъка от нощта на стол в болничната му стая. Другите, които бяха изпратени от персонала на болницата да си идат у дома няколко часа по-рано, се бяха върнали веднага след закуска.

Сестрите вече на два пъти се бяха оплакали, че нямали място да си вършат работата. Лекарката, усмихната жена на около петдесет и пет години, каза на Макс, че той май се намирал в добри ръце.

— Кракът много ли те боли, ама наистина много? — Сами стискаше Лъки Дъки и гледаше с широко отворени и разтревожени очи Макс.

Макс бе обмислил нещата в подробности. Това, че бе улучен, си бе чист провал. Когато, благодарение на Клио, установи мястото на

Валънс, той бе светнал фенерчето с намерението да заслепи Валънс.

Като знаеше, че Валънс щеше да стреля срещу лъча, Макс го бе дръпнал встрани и в същото време се бе прицелил. За нещастие, колкото и да бе ненормален в друго отношение, Валънс си бе все още достатъчно хладнокръвен професионалист и стреля вляво от светлината. В крайна сметка повечето от хората бяха десничари. Нормално бе да се предположи, че влезият в стаята ще държи пистолета в дясната, а фенерчето — в лявата си ръка. И ако този човек имаше мозък в главата си, щеше да държи фенерчето колкото се може по-встрани от тялото си.

Валънс се бе оказал прав във всяко отношение. Куршумът улучи Макс в лявото бедро. Щеше да има още един белег на няколко сантиметра от стария. Лекарката го бе уверила, че костта не бе засегната. Но от това болката от шевове не ставаше по-малка.

— Не, не ме боли чак толкова много — отвърна Макс. — Само малко.

— Хей, можеше да бъде и по-лошо — ухили се О'Райли. — Можеше този път да е в другия крак и тогава щеше да се наложи да вървиш с два бастуна.

— Ти си като истински слънчев лъч, О'Райли. Макс сам знаеше, че известно време щеше да се наложи да се придвижва с патерици. Погледна към Клио, застанала до възглавницата му. Стискаше тъй силно ръката му, че пръстенът ѝ се отпечатваше върху кожата му. Добре му беше.

— Сигурна ли си, че си добре?

— За стотен път повтарям — добре съм — тя се наведе и го целуна по бузата. — Благодарение на теб.

— Ти си герой, Макс — обяви гордо Андромеда. Наля му от термоса от специалния си чай. — Местният вестник иска да публикува статия за това как си спасил Клио от този ужасен мистър Валънс.

Макс се намръщи и взе чашата от Андромеда.

— Не искам да разговарям с никакви репортери.

— Ама той е само Бърти Дженингс от Хармъни Коув хералд — успокой го Дейстар. — Не се безпокой. Вече му казах, че не можеш да разговаряш, докато не се изправиш на крака.

— Благодаря — намръщи се Макс. — Може би дотогава ще се откаже от статията.

Хрумна му нещо.

— Какви са пораженията от пожара?

— С центъра за медитация е свършено, но основната сграда е цяла. Както и спалните помещения за гости — отвърна Дейстар. — И ние сме във форма, ако се има предвид какво можеше да се случи. Но тогава пък О'Райли каза, че целта на Валънс не била да унищожи „Космик хармъни“. Само с пожара искал да предизвика бъркотия.

— Валънс е използвал за подпалването му закъснителни, за да може да се върне в странноприемницата, преди огънят да е избухнал — обясни О'Райли.

— Горкият Нолън — рече Клио. — Като си помисля, че го подозирахме, че е инициатор на инцидентите.

На Макс не му се понрави това „горкият Нолън“, но реши гордо да пропусне забележката покрай ушите си. Можеше да си позволи да бъде великодушен, каза си той. Имаше Клио. А всичко, с което разполагаше Хилдебранд, бе начеваща политическа кариера. Доколкото това засягаше Макс — прав му път в нея.

— Валънс е знаел, че един пожар в „Космик хармъни“ ще създаде паника не само там, но и в странноприемницата — рече Силвия.

— Отсядал е при нас достатъчно пъти, за да знае колко държи на „Космик хармъни“ — съгласи се Клио.

— Очевидно е предполагал, че след като се разбере за пожара, е възможно да се случат две неща — каза Макс. — Първата възможност е Клио да хукне натам. Ако това стане, той несъмнено е имал намерение да я последва и да се опита да я ликвидира в суматоката и тъмнината, докато вниманието на всички останали е погълнато от огъня.

— Другата възможност е ти да я оставиш в безопасност в хотела и сам да се втурнеш да видиш какво става — заключи О'Райли.

Макс тихо изруга.

— Планът му е логичен. И в двата случая Клио ще е уязвима за пръв път, откакто я е бе проследил в мъглата.

— Сигурно е разбрал, че Макс те държи под око заради случилите се инциденти, Клио — рече Силвия. — А и след като О'Райли започна да разговаря с хората от града това не бе тайна.

— Точно така — добави Дейстар. — Валънс е знаел, че е необходимо някак си да раздели Клио и Макс. Ако се бе опитал да нападне Клио, докато Макс е наоколо, нещата щяха да се усложнят до безкрай.

— Много се гордееше с предварителните си разследвания и подготовка — прошепна Клио. — И бе абсолютен маниак на тема репутация.

Макс усети как през нея премина тръпка. Стисна по-силно ръката ѝ. Тя му се усмихна трепетно. Любовта в очите ѝ бе ясна и чиста и той разбра, че щеше да трае цял живот. Никой не го гледаше така, както Клио. Снощи, когато му каза, че го обича, той бе толкова потресен от щастието си, че не можа дори да тури в ред емоциите си. Знаеше само, че я желае повече отвсякога, че трябваше да я защити. За него тя бе най-важното нещо на света.

А тази сутрин, когато се събуди и видя Клио до леглото си, му бе необходим само един поглед, за да се сети какво му се бе случило.

— Кога ти хрумна, че пожарът може да е отвличащ маньовър? — попита Андромеда.

Макс се опита да съсредоточи мислите си върху текущата тема.

— Бях изминал четвърт миля по пътя към залива. Обърнах и поех към странноприемницата. Имах обаче чувството, че се е случило нещо лошо. Започнах да търся Клио по телефона, но тогава ми се обади О'Райли.

— Той тъкмо паркираше, когато се свързахме — рече О'Райли. — Казах му всичко, което бях казал и на Клио за убиец психар, който е луд на тема репутация и който планира убийствата си с точността на щабен офицер. Последното нещо, което чух преди Макс да затвори, бе, че той знаел кой е онзи тип.

— И аз стигнах до заключението на Клио — каза тихо Макс. — Валънс бе очевидният заподозрян. През цялата зима идва и си отива от Хармъни Коув с неговите проклети семинари. Имал е достатъчно възможности да се ориентира в обстановката. И достатъчно време да си планира нещата.

— Не се сетихме за него, като извадихме списъка на гостите, отседнали в хотела през нощта, когато върху възглавницата ми бе оставена алената панделка — добави мрачно Клио.

Макс се спогледа с О'Райли.

— Но аз го бях вписал в списъка — рече той.

— Така ли? — слиса се Клио.

О'Райли се смръщи.

— Валънс бе в списъка, когато го проверявах, но нямаше никакви смуцаващи данни. Имаше си чисто, неопетнено минало. Всичко бе наред — и той вдигна ръце. — Какво мога да кажа? Валънс си беше професионалист.

Макс погледна Клио.

— Единственото, за което си мисля, е, че те оставих сама. Знаех, че онези участници в семинара бяха пили много и навярно спяха дълбоко. Когато влязох във фойето, видях, че Джордж също бе заспал, както си бе и когато заминах. Отидох до стаята на Валънс, но тя бе празна.

— Сетне дойде в моята стая — каза Силвия. — Събуди ме и ми каза да сляза в мазето и да дръпна главния шалтер, докато той се изкачва към мансардата.

— Надявах се, че внезапно изгасналото осветление ще обърка Валънс поне за малко — обясни Макс. — Спомних си как бе реагирал, когато токът спря по време на един от семинарите му.

— И аз си спомням — рече замислено Силвия. — Тогава наистина се бе ядосал, нали? Добре организираният му семинар се бе объркал.

— Когато се регистрираше, по-рано онази вечер, той подчерта, че този уикенд не се очаквали бури — каза Клио. — Навярно е планирал всичко така, че да не вали, за да не изгасне твърде бързо пожарът в „Космик хармъни“ или пък да спре електричеството.

— Наистина много корав тип — рече замислено О'Райли и прегърна Силвия. — Но не и достатъчно гъвкав.

— Струва ми се, че Валънс е бил дотолкова побъркан, че и най-малката промяна в плана му го е хвърлила в паника — каза Клио.

Някакво вълнение в коридора накара Макс и всички останали в стаята да обърнат погледи към вратата.

— Боя се, че не можете да влезете, сър — каза някаква сестра с висок и авторитетен глас. — Мистър Форчън и без това има предостатъчно посетители.

— Изминал съм целия този път да се срещна с Форчън и никой не може да ми попречи, по дяволите — отговори мъжки глас, още по-

висок и властен. — Имам работа с него.

— Но той е тежко ранен.

— Свикнал е.

— Само това ми трябваше — измърмори Макс, когато на вратата се появи позната фигура. — Още един доброжелател. Какво, по дяволите, искаш, Денисън? Не бива да приемам никакви посетители. Само семейството.

Денисън имаше същия автократичен вид като Джейсън. Притежаваше и същата посребрена коса и остри, сякаш резбовани черти на лицето, с които се характеризираха и останалите от семейството Кързън. Ала в погледа му липсваше проникновена, аналитична интелигентност, тъй характерна за Джейсън.

Денисън огледа набързо лицата на хората от малката група, събрана около Макс, не обърна внимание никому. Взря се сърдито в Макс.

— Какво става тук, Форчън? Чух, че пак стреляли по теб.

— Оправям се бързо, благодаря — отвърна Макс. — Денисън Кързън, запознай се със семейството.

— Семейство ли? — челото на Денисън се сбърчи в объркване и раздразнение. — Какво семейство? Ти *нямаш* семейство.

— Вече има — каза тихо Клио. Докато оглеждаше Денисън изпитателно и с любопитство, тя продължи да стиска ръката на Макс. — Джейсън брат ли ви бе?

— Да — вниманието на Денисън се прехвърли за кратко върху нея. — Вие коя сте?

— Годеницата ми — каза Макс, преди Клио да успее да отговори. — Поздрави ме, Денисън. Клио и аз ще се венчаем.

Денисън игнорира съобщението и, с типичната за един Кързън целеустременост, се съсредоточи върху основната си цел.

— Слушай, Макс, трябва да поговорим — той хвърли раздразнен поглед към Клио и останалите. — Можем ли тук някъде да останем насаме?

— Не — рече Клио.

Никой не понечи да тръгне към вратата.

Макс се ухили на Денисън.

— Май не можем.

— Майната му — Денисън се взря по-внимателно в Клио. — Коя казахте, че сте?

— Казах ти — годеницата ми — рече Макс.

— Освен това съм и работодателка на Макс — добави решително Клио.

— Как пък не — вторачи се в нея Денисън. — Форчън работи за „Кързън интернешънъл“.

— Не, не е така — рече Клио — Вече не.

— Той работи при Клио — обяви Сами.

Денисън се намръщи.

— Вижте сега, аз съм Денисън Кързън, от „Кързън интернешънъл“. Макс Форчън е работил за моята компания дванайсет години.

— Мисля, че е напуснал след смъртта на брат ви — възропта Клио. — И сега работи за мен.

— Точно така — рече Дейстар в типичния си директен стил. — Макс е от известно време на заплата в „Робинс Нест Ин“. И си върши работата отлично.

— Да, наистина. Той е един от семейството — добави Андромеда.

— Глупости — Денисън погледна Макс. — Не знам каква игра играеш тук, Форчън, но си ми необходим в „Кързън“. Дъщеря ми и проклетият ѝ съпруг вчера получиха мнозинство в борда на директорите.

— Ким ще се справи добре в „Кързън“ — каза Макс. — Има всички необходими качества. Съветът ми е да не се конфронтираш с нея.

— Ще се конфронтирам с всеки, който се опита да ми отнеме компанията. Чакал съм толкова години, за да поема управлението и ще го поема. Искам те на моя страна. Хайде, да свършваме с глупостите, Форчън. Казвай си цената.

— За какво? — попита Макс.

— За да се върнеш в „Кързън“ като мой пръв помощник — Денисън присви очи. — Ще ти дам същото възнаграждение като брат ми плюс десет процента увеличение и премии. В замяна ще ми гарантираш, че ще отговаряш само и единствено пред мен.

— Вече си имам работа — каза Макс.

— Добре — лицето на Денисън се опъна. — Ако се върнеш, ще си помисля за онова място в борда, което Джейсън искаше да ти даде.

— Не, благодаря. Изглежда тук развих дарбата си за домашни и водопроводни ремонти.

— Чухте го какво казва — рече Клио. — Не иска да работи за вас. Мистър Кързън, мисля, че е най-добре да си вървите. Макс прекара тежка нощ и има нужда от почивка — и тя се обърна към Макс — Нали имаш нужда от почивка?

— Имам нужда от почивка — каза спокойно Макс.

Андромеда и Дейстар кимнаха в съгласие. О'Райли изглеждаше тъй, сякаш всеки миг щеше да избухне в смях.

Денисън се взря в Клио.

— Не се и опитвайте да ме изритате от тук, млада госпожице. Макс Форчън ми принадлежи.

— В никакъв случай — Клио пусна ръката на Макс и направи крачка към Денисън. — Той принадлежи на мен. И на останалите тук — и тя огледа другите. — Така ли е?

— О, разбира се — рече тихо Андромеда. — Не ще и дума.

— Той е член на семейството — обяви високо Сами. — Не можеш да го вземеш.

Дейстар изгледа сърдито Денисън.

— Боя се, че губите и своето, и нашето време с тези глупости, мистър Кързън. Защо не си тръгнете?

— Глупости ли? Вие наричате това глупости? — Денисън се обърна към нея ужасен. — Да не сте полудяла, госпожо? „Кързън“ е мултинационална корпорация. Имате ли представа колко ще печели Форчън на година при мен?

— Не — отвърна честно Дейстар. — Но не виждам в това никакво значение.

— Не ми ги разправяй тия — озъби се Денисън. И после се обърна към останалите: — Кързън превърна Форчън в богат човек. И той може да стане още по-богат, ако се върне на работа при мен.

— Глупости — рече Андромеда. — Макс си има много добра работа в „Робинс Нест Ин“. Така ли е, Макс?

— Точно така.

Денисън го изгледа.

— Шегуваш се, нали?

О'Райли се ухили.

— Трябва да приемеш фактите, Кързън, това не е майтап. Не можеш да предложиш същите предимства, които Макс получи с новата си работа.

— Не мога ли? — Денисън изгледа ядно О'Райли.

— Мога да плащам на Форчън толкова, че с едногодишната си заплата да купи тази проклетата странноприемница.

— Този мъж не разбира от дума — рече весело О'Райли.

Сами стисна здраво Лъки Дъки и се вторачи в Денисън.

— Върви си.

— Да — рече Клио. — Вървете си.

— И внимавайте, като шофирате — добави благо Андромеда.

— Превръщате се в напаст, мистър Кързън — каза Дейстар. — Много бих желала да се разкарате.

Денисън погледна Макс с невяра и отчаяние.

— Помисли за това, Форчън. Съществува реална възможност да уговоря Кимбърли да зареже Уинстън. Не мисля, че напоследък е щастлива с него. Ти и дъщеря ми можете да формирате страхотен екип.

— Не мислеше така преди три години — рече Макс. — И знаеш ли какво? Оказа се прав. Дължа ти много, че убеди Кимбърли да развали годежа. В замяна на това ще ти дам един добър съвет. Не й пречи. Тя е най-доброто нещо, което се е случило напоследък в „Кързън интернешънъл“.

— Тя поема *управлението*, не разбираш ли?

— Разбирам — каза Макс. — И ти ще станеш още по-богат, след като тя застане на кормилото. Ако се държиш добре, може да те дари и с внучета.

— Звучи чудесно — Андромеда се усмихна мило на Денисън. — Няма ли да се зарадвате на внучетата?

Денисън я изгледа, а сетне погледна объркано Макс:

— Сериозно ли говориш? Да не би да играеш игра, за да си вдигнеш цената?

— Говоря най-сериозно — каза Макс. — Не би могъл да ми дадеш цената и след милион години. Върви си, Денисън.

Клио се намръщи.

— Ставате твърде досаден, мистър Кързън. Само семейството може да бъде в тази стая в обичайните часове за посещения. Моля ви,

тръгнете си, инак ще извикам някой от болничния персонал да се заеме с вас.

Денисън ѝ хвърли един последен объркан поглед и с бърза крачка излезе от стаята. Възцари се пълна тишина.

— Искам да си отида у дома — рече Макс.

На следващия ден Клио се събуди призори. Но не сивата, влажна светлина на новия ден я измъкна от дрямката ѝ. Причината бе в отсъствието на Макс от леглото. Разтревожена тя се изправи рязко.

— Макс?

Нямаше и следа от него. Клио огледа мансардната стая и видя, че ги нямаше и патериците му. Намръщи се. Макс още не бе свикнал да ги ползва. Не ѝ хареса възможността да се е спуснал по стълбите без нейна помощ.

Чу как дъската отвън изскърца и се приготви да отмахне завивките и да тръгне да търси ранения.

Вратата се отвори полека и Макс се промъкна внимателно в стаята. Бе обут само в чифт панталони и не носеше нищо друго. Андромеда бе разпрала левия крачол, за да не пречи на превръзката на бедрото.

Макс се бе съсредоточил внимателно, гледаше в пода, докато преместваше патериците. Между зъбите му се виждаше стъблото на бяла роза.

Клио се вторачи в розата и в сърцето ѝ запърха голяма радост. *Червена — за прелъстяване, бяла — за любов.*

— Макс? — едва пое дъх, не можеше да повярва на видяното.

Той бързо вдигна поглед.

— Трябваше да си заспала — смотоледи той с розата в уста.

Клио се усмихна широко. Спомни си много ясно последната глава от книгата си. Мъжът от огледалото, освободен най-сетне, бе събудил разказвачката с една-единствена бяла роза. Прелъстяването се бе превърнало в любов.

— По-скоро бих била будна за това, ако нямаш нищо против — прошепна Клио.

Макс прекоси стаята. Очите му не изпускаха Клио.

— Нямам нищо против.

С угълчето на окото си Клио видя нещо жълто. Наведе поглед и забеляза, че Сами бе оставил Лъки Дъки на пода, след посещенията си снощи при Макс. Очите ѝ се разшириха от тревога, когато забеляза, че дясната патерица на Макс стъпи върху играчката.

— Макс, внимавай!

Но бе твърде късно. Патерицата се плъзна по заобленото пате и Макс я изпусна.

— По дяволите! — Макс направи храбър опит да се задържи с лявата патерица, но безуспешно.

Той отвори уста и остави розата да падне.

— Това проклето пате — рече Макс, преди да се строполи на земята.

С вик на изненада Клио изскочи от леглото и се впусна към него.

— Добре ли си? Макс, Макс, кажи ми. Легнал по гръб, Макс я изглежда намръщен.

— Всичко с Лъки Дъки е наред.

— Да не би шевовете да са се размърдали? — Клио се надвеси над превръзката на бедрото му. — Може би ще е най-добре да идем до болницата.

— Остави крака ми. Клио, обичам те.

Ръката ѝ бе върху бедрото му, а очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Толкова се радвам.

Тя се хвърли върху него, като внимаваше да не докосва ранения му крак. Ръцете на Макс я обгърнаха и я притиснаха силно.

— Трябваше да се сетя от самото начало — рече Макс, заровил лице в косите ѝ.

— Не си виновен, че не можа да познаеш любовта, още щом я срещна — рече Клио, положила глава на гърдите му. — Не си обичал достатъчно, за да я познаеш, когато се появи.

— Сега вече я познавам — рече Макс, в тона му се прокрадна първично учудване. Изведнъж той потъна в дълбоко мълчание.

— Макс? — Клио надигна глава и го погледна разтревожена. — Сигурен ли си, че си добре?

Макс започна да се усмихва.

— Виж там, Клио.

— Къде?

— Пейзажите на Джейсън.

Клио наведе глава и се взря в двата морски пейзажа, окачени на стената.

— Какво за пейзажите?

— Има нещо странно в рамките им. Не го забелязах, когато гледах картините преди, но от тази гледна точка може да се види, че рамките им са прекалено широки.

Макс се изправи в седнало положение и посегна към едната от падналите патерици.

— Какво ще правиш?

— Помогни ми да ги сваля от стената.

— Аз ще го направя.

Клио се изправи, свали едната от картините и я отнесе до леглото.

Макс си проправи път до писалището, отвори едно от чекмеджетата и извади отвертката, която бе купил от железарския магазин в Хармъни Коув.

— Бен бе прав. Човек никога не знае кога ще му потрябва една сваятна отвертка.

Макс прекоси стаята, отиде до леглото и седна до картината, обърна я и се залови на работа с отвертката.

Клио го гледаше слисана.

— Макс, наистина ли смяташ, че Джейсън...?

— ... е скрил платната на Лътъръл зад пейзажите ли? — Макс се усмихна доволно и отвъртя и последния винт. — Да.

Повдигна задната част на рамката и я отмести. Сетне, със страхопочитание махна белия картон от рамката. Към него бе прикрепена бележка. Макс я отвори.

„Сега, след като намери тази, Макс, вече ще знаеш къде да намериш и останалите. Никога не съм можел да рисувам добре и предположих, че рано или късно, ти ще се запиташ защо съм си губил времето с тези калпави морски пейзажи. Картините на Лътъръл са само част от наследството ти, синко. Вярвам, че ще откриеш останалата част в «Робинс Нест Ин». Как се чувстваш, когато вече имаш собствено семейство?

С обич,
Джейсън“

Макс обърна картона. Клио погледна платното, което бе прикрепено към обратната му страна.

Беше тъмна, елегантно първична картина, изпълнена с вихрушки и абстрактно напрежение и въпреки това — не съвсем мрачна. Дори и за нейното неопитно око, това бе произведение на изкуството, което идеално пасваше на Макс. Платното излъчваше едновременно и отчаяние и потенциал за любов. Клио се усмихна леко.

— Добрият стар Лъки Дъки. Чудя се защо Джейсън си е направил труда да скрие картините, след като е искал те да бъдат твои?

Макс вдигна поглед от платното. Очите му блестяха.

— Джейсън е искал първо да открия нещо друго. Нещо, което е много по-важно, от която и да е картина.

— Е, откри ли го? — попита Клио.

— Да — рече напълно уверено Макс. Усмихна се. В очите му лесно можеше да се види любовта му към нея. — *Открих го.*

Издание:

Джейн Ан Кренц. Дъхът на страстта

ИК „Компас“, Варна, 1999

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.